

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελίς 1).

Βασιλεῦ οὐράνιε... (Σελίς 1).

Τρισάγιον. (Σελίς 1).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς Ε'. (5).

Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου, πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου· ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι, Κύριε, τὸ πρωῒ εἰσακούση τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρωῒ παραστήσομαί σοι, καὶ ἐπόψει με, ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν, ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσειται Κύριος. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίόν σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε, ὀδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδιά αὐτῶν ματαιία. Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελίδα 1).

Βασιλεῦ οὐράνιε... (Σελίδα 1).

Τρισάγιον. (Σελίδας 1).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίδα 1).

Ψαλμὸς Ε'. (5).

Κύριε, δέξου τὰ λόγια μου στὴν ἀκοή σου, κατανόησε τὴν κραυγή μου, πρόσεξε τὴ φωνή τῆς δεήσεώς μου, Ἐσὺ ὁ Βασιλιάς καὶ Θεός μου· διότι σ' ἐσένα θά προσευχηθῶ, Κύριε, τὰ ξημερώματα θά εἰσακούσεις τὴ φωνή μου. Τὸ πρωῒ θά παρουσιασθῶ μπροστά σου καὶ θά μέ δεῖς μέ εὐμένεια· διότι Ἐσὺ εἶσαι Θεός, πού δέν θέλεις τὴν ἀνομία. Δέν θά κατοικήσει κοντά σου ἄνθρωπος πού σκέπτεται πονηρά, οὔτε θά παραμείνουν παράνομοι μπροστά στά μάτια σου. Μίσησες ὅλους πού ἐργάζονται τὴν ἀνομία, θά ἐξολοθρεύσεις ὅλους πού ψεύδονται συστηματικά. Τὸν ἄνθρωπο τό φονιά καὶ τὸν δόλιο τὸν σιχαίνεται ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὅμως στηριζόμενος στό πλήθος τοῦ ἐλέους σου, θά μῶν στόν οἶκο σου, θά προσκυνήσω μέ σεβασμό στό ναό σου τόν ἅγιο. Κύριε, ὀδήγησέ με μέ τὴ δικαιοσύνη σου εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν μου, κάνε εὐθύ τό δρόμο μου μπροστά σου. Διότι στό στόμα τῶν ἀνόμων δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, ἡ καρδιά τους πάντοτε σκέπτεται τὰ μάταια. Τάφος ἀνοιχτός εἶναι ὁ λάρυγγάς τους, μέ τίς γλῶσσες τους κατασκευάζουν δόλους., κρῖνε τους, Θεέ μου. Ἄς πέσουν στό κενό (ἄς ἀποτύχουν) τὰ πονηρά σχέ-

ἐδολιούσαν· κρῖνον αὐτούς, ὁ Θεός.
 Αποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν,
 κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον
 αὐτούς, ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε. Καί
 εὐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ,
 εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις
 ἐν αὐτοῖς, καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ πάντες οἱ
 ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου. Ὅτι σὺ εὐλογῆσεις
 δίκαιον. Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας
 ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

Ψαλμὸς Β'. (2).

Ἴνα τί ἐφρούραξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ
 ἐμελέτησαν κενὰ; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς
 γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό,
 κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.
 Διαρρηξώμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ
 ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν, ὁ
 κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ
 ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Τότε λαλήσει
 πρὸς αὐτούς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ
 αὐτοῦ ταράξει αὐτούς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην
 βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον
 αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου.
 Κύριος εἶπε πρὸς με. Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ
 σήμερον γεγέννηκά σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ
 δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν
 κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιμανεῖς
 αὐτούς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκευὴ κεραμέως
 συντρίψεις αὐτούς. Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε,

διὰ τους, διῶξε τους μακριά σύμφωνα μέ τό μέγεθος τῶν
 ἀσεβειῶν τους, διότι σέ πίκραναν πολύ, Κύριε. Καί θά
 εὐφρανθοῦν ὅλοι οἱ ὅποιο ἐλπίζουν σ' ἐσένα, θά
 ἀγάλλονται αἰώνια, καί θά κατασκηνώσεις ἀνάμεσά
 τους, καί θά καυχῶνται ἐξ αἰτίας σου, ὅλοι πού ἀγαποῦν
 καί σέβονται τό ὄνομά σου. Διότι Ἐσύ θά εὐλογήσεις τόν
 δίκαιο. Θά μᾶς στεφανώσεις μέ τή χάρη σου ὡς ὄπλο.

Ψαλμὸς Β'. (2).

Γιατί ἀφηνίασαν ὡς ἀχαλίνωτα ἄλογα τά
 εἰδωλολατρικά ἔθνη, καί γιατί οἱ λαοὶ αὐτοῖ ἔκαναν μά-
 ταια σχέδια; Παραστάθηκαν οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς καί οἱ
 ἄρχοντες συγκεντρώθηκαν ἀπό συμφώνου στόν ἴδιο τό-
 πο κατὰ τοῦ Κυρίου καί ἐναντίον ἐκείνου (τοῦ Μεσσία),
 τόν ὅποιον αὐτός ἔχρισε Προφήτη, Ἰερέα καί Βασιλιά.
 (Εἶπαν μεταξύ τους): Ἄς συντρίψουμε τά δεσμά τους καί
 ἄς ἀποτινάξουμε ἀπό πάνω μας τό ζυγὸ τους (τοῦ Κυρίου
 καί τοῦ Χριστοῦ του): ἀλλά αὐτός πού κατοικεῖ στοὺς
 οὐρανοὺς θά τοὺς περιγελάσει καί ὁ Κύριος θά τοὺς
 ἐξευτελίσει. Τότε θά μιλήσει σ' αὐτούς μέ τὴν ὀργή του,
 καί μέ τό θυμὸ του θά τοὺς συνταράξει. Ἐγὼ ὅμως, ὁ Χρι-
 στός του, ἐγκαταστάθην ἀπ' αὐτόν ὡς Βασιλιάς στή
 Σιών ἐπάνω στό ἅγιο ὄρος του, γιά νά διαλαλῶ τό πρό-
 σταγμα τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος εἶπε σ' ἐμένα: Ἐσύ εἶσαι
 Υἱός μου, ἐγὼ σ' ἐγέννησα προαιώνια ἀπὸ τὴν οὐσία μου,
 καί σήμερα σέ ἀναστήνω ἀπὸ τόν τάφο. Ζήτησε ἐλεύθερα
 ἀπὸ ἐμένα καί θά σοῦ δώσω τά ἔθνη ὡς κληρονομία σου,

παιδεύθητε πάντες οί κρίνοντες τήν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καί ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος, καί ἀπολεισθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οί πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

Ψαλμὸς ΚΑ'. (21).

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οί λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου. Ὁ Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καί οὐκ εἰσακούση, καί νυκτός, καί οὐκ εἰς ἄνοιαν ἐμοί. Σὺ δὲ ἐν Ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οί πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καί ἐρρύσω αὐτούς. Πρὸς σὲ ἐκέκραξαν, καί ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καί οὐ κατησχύνθησαν. Ἐγὼ δὲ εἶμι σκώληξ, καί οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καί ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οί θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἦλπισεν ἐπὶ Κύριον, ὅσασθω αὐτόν, σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν. Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκσπάσας με ἐκ γαστροῦ, ἢ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρὸς

καί θά θέσω κάτω ἀπὸ τήν ἐξουσία σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Θά τοὺς κυβερνήσεις μέ σιδερένια ράβδο, θά συντρίψεις τοὺς ἀνυπότακτους ὡς σκευὴ κεραιοποιοῦ. Καί τώρα, βασιλεῖς, συνεισθεῖτε, παιδαγωγηθεῖτε, ἐσεῖς πού κυβερνᾶτε καί δικάζετε τοὺς λαούς. Ὑπηρετήστε τόν Κύριο μέ φόβο, γιά νά αἰσθανθεῖτε ἀγαλλίαση μέ τρόμο, μήπως τόν παροργίσετε μέ κάποια ἁμαρτία. Ἀρπάξτε ἐγκαίρως καί ἐγκολπωθεῖτε τήν παιδαγωγία αὐτή, μήπως γιά τήν ἀμέλειά σας ὀργισθεῖ ὁ Κύριος καί χαθεῖτε ἀπὸ τόν ἴσιο δρόμο. Ὅταν ἐντός ὀλίγου πυρωθεῖ πολλαπλάσια ὁ θυμὸς του, τρισευτυχισμένοι θά εἶναι, ὅσοι θά ἔχουν στηρίξει τήν πεποίθησή τους σ' αὐτόν.

Ψαλμὸς ΚΑ'. (21).

Θεέμου Θεέ μου, πρόσσεξε τόν πόνο μου· γιατί μέ ἐγκατέλειψες; Δέν εἶναι ἐμπόδιο γιά τή σωτηρία μου, τὰ παραπτώματά μου (τά ἀνθρώπινα λάθη πού φορτώθηκα). Θεέ μου, κράζω ὅλη τήν ἡμέρα καί δέν μέ ἀκοῦς, κράζω καί τή νύχτα, καί αὐτό δέν μπορεῖ κανεὶς νά τό θεωρήσει ἀνοησία ἐκ μέρους μου. Καί ὅμως, ἐσύ πού εἶσαι ἡ δόξα τοῦ Ἰσραήλ, κατοικεῖς στό Ναό τῆς Σιών (δηλαδή κοντά μου). Σ' ἐσένα στήριξαν τίς ἐλπίδες τους οί πατέρες μας, ἔλπισαν καί τοὺς γλύτωσες. Σ' ἐσένα ἐκράξαν καί σώθηκαν, σ' ἐσένα ἔλπισαν καί δέν ντροπιάσθηκαν. Ἀλλά ἐγὼ κατήνησα σκουλήκι, καί ὄχι ἄνθρωπος, περιγελῶς τῶν ἀνθρώπων καί ἀντικείμενο περιφρονησεως ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ. Ὅλοι ὅσοι μέ βλέπουν μέ σαρκάζουν, μέ ἀποδοκιμάζουν ψιθυρίζοντας μέ τά χεῖλη τους, καί κινοῦν εἰρωνικά τό κεφάλι τους λέγοντας. Ἐλπισε στόν Κύριο, ἄς τόν γλυτώσει, ἄς τόν σώσει

μου. Ἐπὶ σὲ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας. Ἀπὸ γαστροῦ μητροῦ μου Θεός μου εἶ σύ. Μὴ ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι. Περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον με. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάζων, καὶ ὠρυόμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστᾶ μου. Ἐγενήθη ἡ καρδιά μου ὡσεὶ κηρός, τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχύς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με. Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με. Ὄρουξαν χειρὰς μου, καὶ πόδας μου, ἐξηρίθμισαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου· αὐτοὶ δὲ κατενόησαν, καὶ ἐπεϊδόν με. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Σὺ δέ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες. Ρῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνῶν τὴν μονογενῆ μου. Σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερῶτων τὴν ταπεινώσιν μου. Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν. Φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραήλ. Ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ

ἂν τὸν θέλει. Διότι ἐσύ μὲ ἀπέσπασες ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, ἀκόμα ἀπὸ τὰ στήθη τῆς μητέρας μου στήν ἀγάπη σου ρίχθηκα ἀπὸ τῆς μήτρας. Ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς Μητέρας μου ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μου. Μὴ λοιπὸν ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ μένα, διότι βρίσκομαι σὲ μεγάλη θλίψη, διότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς πού νά μὲ βοηθήσει. Οἱ ἐχθροὶ μου μὲ περικύκλωσαν ὡς ἄγρια μοσχάρια, μὲ περισφίγγουν δυνατοὶ ταῦροι. Ἦνοιξαν ἐναντίον μου τὸ στόμα τους, ὅπως τὰ ἄγρια λιοντάρια ἀρπάζουν τὸ θῦμα τους οὐρλιάζοντας. Ἔγινε ὅπως τὸ νερὸ πού χύνεται ἄσκοπα κατὰ γῆς, καὶ διασκορπίσθησαν ὅλα τὰ κόκαλά μου. Ἡ καρδιά μου ἔγινε ὅπως τὸ κερί, πού λιώνει μέσα στό στήθος μου. Ξεράθηκε ὅπως τὸ κεραμίδι ἡ δύναμή μου, καὶ ἡ γλῶσσα μου κόλλησε στό λάρυγγά μου καὶ μὲ κατέβασες στό χῶμα τοῦ θανάτου (στόν τάφο). Διότι μὲ περικύκλωσαν πολλὰ σκυλιά (οἱ ἐχθροὶ μου), ἡ ὁμάδα τῶν κακῶν μὲ περισφίγγουν. Τρύπησαν τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου, ἦταν σὲ θέση νά μετρήσουν ὅλα τὰ κόκαλά μου (ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μου)· αὐτοὶ ἀντιλήφθηκαν τὸν πόνο μου καὶ μὲ ἔβλεπαν μὲ χαιρεκακία. Διαμοιράσθηκαν τὰ ροῦχα μου μεταξύ τους καὶ ἔρριξαν κλῆρο γιὰ τὰ ἐνδύματά μου. Ἐσὺ ὅμως, Κύριε, μὴ ἀναβάλεις τὴ βοήθειά μου, ἀλλὰ τρέξε νά μὲ σώσεις. Γλύτωσε, Κύριε, τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων, πού ὡς σκυλιά ζητοῦν τὴ μονάκριβη ψυχὴ μου. Σῶσε με ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ καὶ ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν θηρίων μὲ τὸ ἓνα κέρατο. Ἔτσι θά διηγούμαι τὰ μεγαλεῖα σου στοὺς ἀδελφούς μου, μέσα σὲ πλῆθος θά σὲ ὑμνῶ. Ἐσεῖς πού

προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ, οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν, εἰσήκουσέ μου. Παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου· ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαί σοι· τὰς εὐχὰς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες, καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν. Ἐφαγον, καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Ἀναγγελησεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῶ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα...

Τροπάριον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ

ἔχετε φόβο Κυρίου, ὑμνεῖστε τον, ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ δοξάστε τον. Διότι δὲν περιφρόνησε οὔτε παρέβλεψε μέ ἀπέχθεια τὴ δέησή μου, οὔτε γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του ἀπὸ μένα τὸ φτωχό, ἀλλὰ ὅταν ἐκραξα ἐγὼ πρὸς αὐτόν, μέ ἄκουσε. Ἀπὸ σένα καὶ γιὰ σένα θά εἶναι ὁ ὕμνος μου, Κύριε· Μέσα σέ μεγάλο πλῆθος λαοῦ θά σέ δοξολογήσω· θά ἐκπληρώσω τὰ τάματα πού ἔκανα, ὅταν σέ παρακαλοῦσα, μπροστά σ' αὐτούς πού σέ εὐλαβοῦνται. Ἀπὸ τίς πλούσιες θυσίες πού θά προσφέρω, θά φάνε οἱ φτωχοὶ καὶ θά χορτάσουν, καὶ θά ὑμνήσουν τόν Κύριο, ὅσοι τόν ἀναζητοῦν· (Μέ τό φαγητό ἐκεῖνο) θά ζήσουν οἱ ψυχές τους αἰῶνια. Θά θυμηθοῦν καὶ θά ἐπιστρέψουν στόν Κύριο ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς πού τόν ξέχασαν, καὶ θά προσκυνήσουν μπροστά του ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς. Διότι ἡ Βασιλεία θά ἀνήκει στόν Κύριο, καὶ αὐτός θά κυριαρχεῖ στά ἔθνη. Ἀπὸ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ τροφή θά φᾶνε καὶ θά προσκυνήσουν τόν Κύριο ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου· μπροστά του θά προσπέσουν σέ προσκύνηση ὅλοι οἱ θνητοί. Καὶ ἡ ψυχὴ μου θά ζεῖ γι' αὐτόν, καὶ οἱ ἀπόγονοί μου θά τόν ὑπηρετήσουν. Θά ἀναγγελεθῇ αὐτὴ ἡ μελλοντικὴ γενιὰ τῶν ἀνθρώπων στόν Κύριο ὡς λαός δικός του καὶ θά χαρεῖ, καὶ ἡ μία γενιὰ θά ἀναγγέλλει τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ στήν ἄλλη πού θά ἀναγεννιέται ἀπὸ τόν Κύριο.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα...

Τροπάριο.

Μέ τὴ σταύρωσή σου, Χριστέ, καταργήθηκε ἡ τυραν-

τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὶ σὲ καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλας τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παράδεισον; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον, ὅτι ἔμεινας ἀφθορος. Ἀγνήν, Μητέρα; ὅτι ἔσχεσ σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱόν, τὸν πάντων Θεόν· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τρία Ἰδιόμελα.

Τροπάρια ψαλλόμενα.

Σήμερα τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὀργῶν σταυρούμενον. (Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ).

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενὰ;

Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, ἠχθης, Χριστὲ Βασιλεῦ, καὶ ὡς ἀμνὸς ἀκακος, προσηλώθης τῷ σταυρῷ, ὑπὸ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, Φιλάνθρωπε.

Στίχος. Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Σήμερα τοῦ Ναοῦ... (Ὡς ἀνωτέρω).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις,

νία (τῆς ἀμαρτίας), καταπατήθηκε ἡ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου)· διότι οὔτε Ἄγγελος, οὔτε ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐσὺ ὁ ἴδιος μᾶς ἔσωσες, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσουμε, Χαριτωμένη; Οὐρανό; διότι ἀνέτειλες τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης. Παράδεισο; διότι βλάστησες τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένο; διότι ἔμεινες ἀγνή. Ἀγνή Μητέρα; διότι κράτησες στίς ἀγκάλες σου ὡς Υἱὸ τὸ Θεὸ τῶν πάντων· Αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ἐπειτα ψάλλομε τὰ ἐπόμενα τρία Ἰδιόμελα.

Τροπάρια ψαλλόμενα.

Σήμερα τὸ παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχιζεται, γιὰ νὰ ἐλέγξει τοὺς παρανόμους· καὶ ὁ ἥλιος κρύβει τίς ἀκτῖνες του βλέποντας τὸν Κυρίαρχο (τῶν πάντων) νὰ σταυρῶνεται. (Καὶ πάλιν τὸ ἴδιο).

Στίχος. Γιατί ἀφηνίασαν ὡς ἀχαλίνωτα ἄλογα τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη, καὶ γιατί οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἔκαναν μάταια σχέδια;

Ὡς πρόβατο γιὰ σφαγὴ καὶ ὡς ἀρνὶ ὀδηγήθηκες, ἀπὸ τοὺς παρανόμους ἀνθρώπους, Χριστὲ Βασιλιά, γιὰ τίς δικές μας ἀμαρτίες, φιλάνθρωπε.

Στίχος. Παρουσιάσθηκαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν στὸ ἴδιο μέρος γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Σήμερα τοῦ Ναοῦ... (Ὅπως παραπάνω).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Στοὺς παρανόμους πού σὲ συνέλαβαν, δείχνοντας

ἀνεχόμενος οὕτως ἐβόας Κύριε. Εἰ καὶ ἐπατάξατε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἠδυνάμην πλείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας, παραστῆσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῆ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἄδηλα καὶ κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Ἀναγνώσματα.

Προκείμενον.

Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Μακάριος ὁ συνιών ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα.

Προφητείας Ζαχαρίου (ΙΑ', 10-13).

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι τὴν ράβδον μου τὴν καλήν, καὶ ἀπορρίψω αὐτήν, τοῦ διασκεδάσαι τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τοὺς λαούς. Καὶ διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ γνώσονται οἱ Χαναναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλασσόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου ἐστὶ. Καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς· Εἰ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστὶ, δότε τὸν μισθόν μου, ἢ ἀπείπασθε· καὶ ἔστησαν τὸν μισθόν μου, τριάκοντα ἀργυροῦς. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Κάθες αὐτούς εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ σκέψαι εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ ἔλαβον τοὺς τριάκοντα ἀργυροῦς, καὶ ἐνέβαλον αὐτούς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τὸ χωνευτήριον, καθὰ

ἀνοχὴ ἔτσι φώναζες, Κύριε. Ἄν καὶ χτυπήσατε τὸ Βοσκό καὶ διασκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητές μου θά μπορούσα νὰ καλέσω μπροστά μου πιό πολλές ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνες Ἀγγέλων· Ἀλλὰ δείχνω μακροθυμία (ὑπομονή), γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν, ὅσα ἄγνωστα καὶ μυστικά σὰς ἀνήγγειλα μέ τοὺς Προφῆτες μου. Κύριε δόξα σοι.

Ἀναγνώσματα.

Προκείμενο.

Ἐβγαίνε ἔξω καὶ συνομιλοῦσε μέ τοὺς κακοὺς γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, στό ἴδιο μέρος.

Στίχος. Εἶναι μακάριος (εὐτυχής), ὅποιος δείχνει κατανόηση στό φτωχὸ καὶ πεινασμένο.

Προφητεία τοῦ Ζαχαρία. (ΙΑ'. 10-13).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος. Θά πάρω τὴ ράβδο μου πού τὴν ὀνόμασα Κάλλος καὶ θά τὴν ἀπορρίψω, γιὰ νὰ ἀκυρώσω ἔτσι τὴ συμφωνία πού ἔκαμα μέ ὅλους τοὺς λαοὺς γιὰ χάρη τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πράγματι θά ἀκυρωθεῖ ἡ συμφωνία ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ θά μάθουν οἱ κάτοικοι τῆς Χαναάν, τὰ πρόβατα πού φυλάγονταν γιὰ μένα, ὅτι ἡ προφητεία ἐκείνη ἦταν λόγος τοῦ Κυρίου. Καὶ θά πῶ σ' αὐτούς. Ἐάν καὶ σεῖς τὸ θεωρεῖτε καλὸ καὶ δίκαιο, ὀρίστε καὶ δῶστε μου τὸν μισθόν μου ἢ πεῖτε μου ὄχι· ὀρισαν λοιπόν καὶ ζύγισαν τὸ μισθόν μου, τριάντα ἀσημένιους σίκλους (90 γαλλικά φράγκα, ἢ τιμὴ ἑνὸς δούλου). Καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος· ρίξε τους στό χωνευτήριον καὶ ἐξέτασε ἂν εἶναι γνήσιο τὸ ἀσήμι, μέ τὸ ὅποιο ἐξαγοράσθηκα. Ἐλαβα πράγματι τὰ τριάντα ἀργύρια, καὶ τὰ ἔρριξα στό Ναὸ τοῦ Κυρίου, στό χωνευτήριον, ὅπως μέ διέταξε ὁ Κύ-

συνέταξέ μοι Κύριος.

Απόστολος.

Πρὸς Γαλάτας (ΣΤ'. 14-18)

Ἀδελφοί, ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ Κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ Κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτούς, καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ'. 1 – 56).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρωΐας γενομένης συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὥστε θανατῶσαι αὐτόν· καὶ δήσαντες αὐτόν ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν αὐτόν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι. Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτόν ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ πρεσβυτέροις λέγων· ἡμαρτον παραδοὺς αἷμα ἁθῶν. Οἱ δὲ εἶπον· τί πρὸς

ριος.

Απόστολος.

Πρὸς Γαλάτας (ΣΤ'. 14-18)

Ἀδελφοί, γὰρ μένα μὴ συμβεῖ νά καυχηθῶ παρά μόνο γιὰ τό Σταυρό (τή σταύρωση) τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου, γιὰ μένα ὁ Κόσμος ἔχει σταυρωθεῖ (ἔχει πεθάνει) καὶ ἐγὼ γιὰ τόν Κόσμο. Διότι μέσα στήν ἔνωση μέ τό Χριστό, δέν ἔχει καμμιά ἀξία, εἴτε νά ἔχει δεχθεῖ κάποιος τήν περιτομή εἴτε ὄχι, ἀλλά εἶναι πλέον καινούριο κτίσμα μέ τό Βάπτισμα. Καὶ ὅσοι θά ζήσουν σύμφωνα μέ τόν κανόνα αὐτόν εἴθε νά εἶναι ἐπάνω τους εἰρήνη καὶ ἔλεος καί στό Νέο Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ (στούς χριστιανούς). Στό ἐξῆς ἄς μή μέ ἐνοχλεῖ κανεῖς (ζητώντας ἀπολογία γιὰ ὅσα πράττω)· διότι ἐγὼ ἔχω ἐπάνω στό σώμα μου τά σημάδια τοῦ Πάθους τοῦ Χριστοῦ (μέ τά δικά μου παθήματα). Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄς εἶναι μαζί μέ τό πνεῦμα σας, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ'. 1 – 56).

Ἐκεῖνο τόν καιρό, ὅταν ἔγινε πρωΐ, ἔκαναν σύσκεψη ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προὔχοντες τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νά τόν θανατώσουν· καί ἀφοῦ τόν ἔδεσαν, τόν πήραν καὶ τόν παρέδωσαν στόν Πόντιο Πιλάτο τόν ἡγεμόνα. Τότε ὁ Ἰούδας πού τόν παρέδωσε στούς Ἰουδαίους, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Ἰησοῦς καταδικάσθηκε, μεταμελήθηκε καὶ ἐπέστρεψε τά τριάντα ἀργύρια στούς ἀρχιερεῖς καὶ τούς προὔχοντες λέγοντας· Ἀμάρτησα γιὰτί παρέδωσα αἷμα ἁθῶ. Κι ἐκεῖνοι εἶπαν· τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό; Ἐσύ εἶσαι ὑπεύθυνος, ἐσύ θά δώσεις λόγο γι' αὐτό.

ἡμᾶς; σὺ ὄψει. Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγατο. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια εἶπον· οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι. Συμβούλιον δὲ λαβόντες ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις· διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος ἀγρὸς αἵματος ἕως τῆς σήμερον. Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος. Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἔφη αὐτῷ· σὺ λέγεις. Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι; καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν. Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἓνα τῶ ὄχλου δέσμιον ὃν ἠθέλον. Εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν. Συνηγμένων οὖν αὐτῶν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν, Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Ἦδει γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν. Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ

Καὶ ἀφοῦ ἔρριξε τὰ ἀργύρια στό Ναό, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κρεμάσθηκε. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ πῆραν τὰ ἀργύρια, εἶπαν· δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βάλουμε στό θησαυροφυλάκιο τοῦ Ναοῦ· ἐπειδὴ εἶναι τὸ ἀντίτιμο αἵματος, πού θὰ χυθεῖ. Καὶ ἀφοῦ συσκέφθηκαν, ἀγόρασαν μέ αὐτὰ τὸ χωράφι τοῦ κεραμιδᾶ, γιὰ νὰ εἶναι τόπος ταφῆς τῶν ξένων Ἰουδαίων· γι' αὐτό τὸ χωράφι ἐκεῖνο ὀνομάσθηκε ἀγρὸς αἵματος μέχρι σήμερα. Τότε ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Προφήτη Ἰερεμία πού ἔλεγε. Καὶ πῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια τὸ ἀντίτιμο τοῦ ἀνεκτίμητου Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο κανόνισαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τὰ ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κεραμέα (κεραμοποιοῦ), ὅπως μέ διέταξε νὰ πῶ ὁ Κύριος. Καὶ ὁ Ἰησοῦς στάθηκε μπροστά στόν ἡγεμόνα· καὶ τὸν ἐρώτησε ὁ ἡγεμόνας λέγοντας· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· ἐσὺ τό λές. Καὶ ἐνῶ τὸν κατηγοροῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε. Τότε τοῦ λέγει ὁ Πιλάτος· δὲν ἀκούς πόσα μαρτυροῦν ἐναντίον σου; Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτόν οὔτε σέ ἓνα λόγο, ὥστε νὰ θαυμάζει ὑπερβολικά ὁ ἡγεμόνας. Καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ὁ ἡγεμόνας συνήθιζε νὰ ἀπολύει γιὰ χάρη τοῦ πλῆθους ἓναν φυλακισμένον, ὁποῖον ἠθέλαν. Καὶ τότε εἶχαν ἓνα περιβόητο γιὰ ἐγκλήματα φυλακισμένο, πού λεγόταν Βαραββᾶς. Καὶ ὅπως ἦταν συγκεντρωμένοι, εἶπε σ' αὐτούς ὁ Πιλάτος· ποιὸν θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω; τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ πού λέγεται Χριστός; (Αὐτό τὸ εἶπε), γιὰτί κατάλαβε ὅτι ἀπὸ φθόνου καὶ μόνο τὸν παρέδωσαν σ' αὐτόν. (Ἔτσι προσπαθοῦσε νὰ τὸν σώσει ὁ

του βήματος απέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν εἶπεν αὐτοῖς· τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; οἱ δὲ εἶπον· Βαραββᾶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· σταυρωθήτω. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη· τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω. Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε· τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν· καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην, καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ

Πιλάτος). Καὶ ἐνῶ καθόταν αὐτός ἐπάνω στή δικαστικὴ ἔδρα, ἔστειλε ἡ γυναίκα του νὰ τοῦ ποῦν· δὲν ἔχεις τίποτε μὲ τὸν ἀθῶο ἐκεῖνο· διότι πολλά ἔπαθα στό ὄνειρό μου σήμερα ἐξ αἰτίας του. Στό μεταξύ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προὔχοντες ἔπεισαν τὰ πλήθη, νὰ ζητήσουν τὸ Βαραββᾶ, καὶ νὰ θανατώσουν τὸν Ἰησοῦ. Καὶ ξαναρώτησε ὁ ἡγεμόνας καὶ τοὺς εἶπε· ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο θέλετε νὰ σᾶς ἐλευθερώσω; κι ἐκεῖνοι εἶπαν· τὸν Βαραββᾶ. Τούς λέγει ὁ Πιλάτος· τί νὰ κάνω λοιπόν τὸν Ἰησοῦ τὸν λεγόμενο Χριστό; Τοῦ λένε ὅλοι· νὰ σταυρωθεῖ. Καὶ ὁ ἡγεμόνας εἶπε· Γιατί; Τί κακό ἔκανε; Ἀλλὰ ἐκεῖνοι περισσότερο φώναζαν λέγοντας· Νὰ σταυρωθεῖ. Καὶ βλέποντας ὁ Πιλάτος ὅτι καμμιά ὠφέλεια δὲν ἔφερε, ἀλλὰ ὁ θόρυβος μεγαλώνει, πῆρε νερό καὶ ἔνιψε καλά τὰ χεῖρα του μπροστά στό πλήθος λέγοντας· εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τό αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου· ἐσεῖς θά εἰσθε ἔνοχοι. Καὶ ἀποκρίθηκε ὅλο τό πλήθος καὶ εἶπε· Ἡ εὐθύνη καὶ ἡ ἐνοχὴ γιὰ τό αἷμα του ἄς πέσει ἐπάνω σ' ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιά μας. Τότε τοὺς ἐλευθέρωσε τὸ Βαραββᾶ, καὶ τὸν Ἰησοῦ ἀφοῦ διέταξε νὰ τὸν μαστιγώσουν, τὸν παρέδωσε γιὰ νὰ σταυρωθεῖ. Τότε οἱ στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνα, ἀφοῦ πῆραν τὸν Ἰησοῦ μέσα στό πραιτώριο, συγκέντρωσαν ἐναντίον του ὅλη τὴ σπεῖρα· Καὶ ἀφοῦ τὸν ξέντυσαν, τὸν ἔντυσαν μὲ κόκκινο μανδύα, (γιὰ νὰ τὸν περιγελάσουν), καὶ ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τό τοποθέτησαν ἐπάνω στό κεφάλι του (σάν στέμμα, καὶ ἔβαλαν) στό δεξί του χέρι Κάλαμο (σάν βασιλικό σκῆπτρο), καὶ γονατίζοντας μπροστά του τὸν κορόϊδεuan λέγοντας· χαῖρε βασιλιά τῶν Ἰουδαίων· Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔφτυναν, ἔπαιρναν τό καλάμι

ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δὲ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐλθόντες εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὃ ἐστὶ λεγόμενος κρανίου τόπος, ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν. Σταυρῶσαντες δὲ αὐτὸν διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βάλλοντες κλῆρον, καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ. Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην. Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λησταί, εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων. Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινῶντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτὸν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὅμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαιζόντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων καὶ Φαρισαίων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστὶ, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ

καὶ τὸν χτυποῦσαν στό κεφάλι του. Καὶ ὅταν τὸν περιγέλασαν (ἀρκετά), τοῦ ἔβγαλαν τὸν κόκκινο μανδύα καὶ τοῦ φόρεσαν τὰ δικά του ἐνδύματα, καὶ τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν, γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν. Βγαίνοντας ὁμως βρῆκαν κάποιον ἄνθρωπο, πού ὀνομαζόταν Σίμωνα Κυρηναῖος· αὐτὸν ἀγγάρευσαν νὰ σηκώσει τὸ Σταυρὸ του. Καὶ ἀφοῦ ἦλθαν οἱ στρατιῶτες σὲ ἓνα λόφο πού λεγόταν Γολγοθᾶς, τὸ ὅποιο σημαίνει τόπος κρανίου, ἔδωσαν στὸν Ἰησοῦ νὰ πιεῖ ξίδι ἀνακατεμένο μέ χολή· καὶ ἀφοῦ τὸ δοκίμασε, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιεῖ. Καὶ ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν, διαμοιράσθηκαν τὰ ἐνδύματά του ρίχνοντας κλῆρο, καὶ τὸν ἐπιτηροῦσαν καθισμένοι ἐκεῖ. Καὶ ἔβαλαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν σὲ βάρος του κατηγορία γραμμένη. Αὐτός εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυρώνονται μαζί μέ αὐτὸν δύο ληστές, ἓνας ἀπὸ τὰ δεξιά καὶ ἓνας ἀπὸ τὰ ἀριστερά. Καὶ ἐκεῖνοι πού περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ κοντά, τὸν βλασφημοῦσαν (τὸν κακολογοῦσαν) κουνώντας τὰ κεφάλια τους καὶ λέγοντας· Ἐσύ πού θὰ κατέλυες τὸν Ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ἀνοικοδομοῦσες! σῶσε τὸν ἑαυτό σου· ἐάν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν Σταυρὸ. Παρόμοια καὶ οἱ ἀρχιερεῖς περιγελῶντας τὸν μαζί μέ τοὺς γραμμαμματεῖς καὶ τοὺς προὔχοντες καὶ τοὺς φαρισαίους ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσε, ἀλλὰ τὸ ἑαυτό του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσει· ἐάν εἶναι βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ, ἄς κατέβει ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, καὶ θὰ πιστέψουμε σ' αὐτόν· ἔχει πεποίθηση στό Θεό, ἄς τὸν γλυτώσει τώρα, ἂν τὸν θέλει ὁ Θεός· διότι εἶπε ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ληστές πού σταυρώθηκαν μαζί του τὸν ἐξύβριζαν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἕκτη ὥρα (δώδεκα τὸ

πιστεύσομεν ἐπ' αὐτῶ· πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γὰρ ὅτι Θεοῦ εἰμί υἱός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ ληστὰι οἱ συσταυρωθέντες αὐτῶ ὠνείδιζον αὐτῶ . Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλη λέγων· Ἥλι ἡλί, λαμᾶ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες; Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστώτων ἀκούσαντες ἔλεγον ὅτι Ἥλιαν φωνεῖ οὗτος. Καὶ εὐθέως δραμῶν εἰς ἕξ αὐτῶν καὶ λαβῶν σπόγγον πλήσας τε ὄξους καὶ περιθεὶς καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· ἄφες ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἥλιος σώσων αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κραξάσ φωνῇ μεγάλη ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσεισθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεψῆθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη, καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσηλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλαὶ ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας διακονοῦσαι αὐτῶ· ἐν

μεσημέρι) ἔγινε σκοτάδι σὲ ὅλη τὴ γῆ μέχρι τὴν ἐνάτη ὥρα (τρεῖς τὸ ἀπόγευμα). Κατὰ τὴν ἐνάτη περιόπου ὥρα (στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα) ἐφώνησε ὁ Ἰησοῦς μὲ φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπε· Ἥλι, Ἥλι, λαμᾶ σαβαχθανί; τὸ ὅποιο σημαίνει, Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειψες; Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοῦς πού στέκονταν ἐκεῖ, οἱ ὅποιοι δέν γνώριζαν τὴν ἀραμαϊκὴ γλῶσσα, ὅταν τὸ ἄκουσαν αὐτό, ἔλεγαν ὅτι τὸν Ἥλία φωνάζει αὐτός. Καὶ ἀμέσως ἓνας ἀπ' αὐτοῦς ἀφοῦ ἔτρεξε βιαστικά, πήρε ἓνα σφουγγάρι, καὶ τὸ βούτηξε σὲ ξίδι, καὶ ἀφοῦ τὸ τύλιξε σὲ ἓνα καλάμι, προσπαθοῦσε νά τοῦ δώσει νά πιεῖ. Οἱ ἄλλοι ὅμως τοῦ ἔλεγαν· ἄφησε νά δοῦμε, ἐάν θά ἔλθει ὁ Ἥλιος νά τὸν σώσει. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ κραύγασε μὲ φωνῇ μεγάλη παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Καὶ νά, τὸ παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσθηκε στὰ δύο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, καὶ ἡ γῆ σεισθηκε, καὶ οἱ πέτρες σχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοιξαν, καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων (τῶν νεκρῶν) ἁγίων ἀναστήθησαν, καὶ ἀφοῦ βγήκαν ἀπὸ τὰ μνήματα, μετὰ τὴν ἀνάστασή του μπῆκαν στὴν ἁγία πόλη καὶ ἐμφανίσθησαν σὲ πολλούς. Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ αὐτοὶ πού ἦταν μαζί του καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν Ἰησοῦ, βλέποντας τὸν σεισμό καὶ τὰ ἄλλα γεγονότα φοβήθησαν πάρα πολὺ λέγοντας· ἀληθινὰ Θεοῦ Υἱὸς ἦταν αὐτός. Ἦταν ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλές οἱ ὅποιες παρατηροῦσαν ἀπὸ μακριά, οἱ ὅποιες ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Γαλιλαία καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν· μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσή, καὶ ἡ μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου (ἡ Σαλώμη).

αἷς ἦν Μαρία ἢ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἢ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μητέρα, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τρισάγιον. (Σελίς 1).

Κοντάκιον. (Σελίς 195).

Κύριε ἐλέησον Μ'. (40κις).

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντα καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, αὐτὸς Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἄγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα

Κατεύθυνε τὰ βήματά μου σύμφωνα μέ τὴν ὑπόσχεσή σου, καὶ ἄς μὴ μέ κυριεύσει καμμιά ἀνομία.

Λύτρωσέ με ἀπὸ κάθε συκοφαντία ἀνθρώπων, καὶ ἐγὼ θά τηρήσω τίς ἐντολές σου.

Τό πρόσωπό σου ἐμφάνισέ το σ' ἐμένα τόν δούλο σου, καὶ δίδαξέ με τίς ἐντολές σου.

Ἄς γεμίσει τό στόμα μου ἀπό τόν ὕμνο σου, Κύριε, γιά νά ὑμνήσω τή δόξα σου ὅλη τήν ἡμέρα, τή μεγαλοπρέπειά σου.

Τρισάγιο. (Σελίδα 1).

Κοντάκιο: (Σελίδα 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές).

(Χριστέ Θεέ μας), Ἐσύ πού σέ κάθε καιρό καὶ κάθε ὥρα προσκυνεῖσαι καὶ δοξάζεσαι στόν Οὐρανό καὶ στή γῆ, πού εἶσαι μεγαλόψυχος, πολυέλεος, πολυεύσπλαγχνος, πού ἀγαπᾶς τοὺς δικαίους καὶ ἐλεεῖς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πού καλεῖς ὅλους στή σωτηρία μέ τὴν ὑπόσχεση τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν· Ἐσύ ὁ ἴδιος, Κύριε, δέξου μέ συμπάθεια καὶ τίς δικές μας προσευχές αὐτήν τὴν ὥρα, καὶ καθοδήγησε τή ζωὴ μας σύμφωνα μέ τίς ἐντολές σου. Ἀγίασε τίς ψυχές μας, ἐξάγνισε τὰ σώματά μας, διόρθωσε τοὺς λογισμούς μας, καθάρισε τὰ διανοήματά μας, γλύττωσέ μας ἀπό κάθε θλίψη καὶ ἀπό συμφορές καὶ πόνο. Περιτείχισέ μας μέ τοὺς ἀγίους σου Ἀγγέλους, ὥστε φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπό τό

τῆ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι καταστήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπρόσιτου σου δόξης, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον (γ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἔνδοξότεραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεήσει ἡμᾶς.

Εὐχή.

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον, καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς ΛΔ'. (34).

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με,

στράτευμά τους, νά φθάσουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν τέλεια γνώση τῆς ἀπρόσιτης (ἀπλησίαστης) δόξας σου. Διότι εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες, χωρὶς νά φθαρεῖς, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησε μας, πάτερ.

Ὁ Θεὸς νά μᾶς σπλαχνισθεῖ, καὶ νά μᾶς εὐλογήσει.

Νά ἐμφανίσει τὸ πρόσωπό του σ' ἐμᾶς, καὶ νά μᾶς ἐλεήσει.

Εὐχή.

Χριστέ, Ἐσύ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, πού φωτίζεις καὶ ἀγιάζεις κάθε ἄνθρωπο πού ἔρχεται στὸν κόσμο, ἄς σημειωθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ὥστε μέσα ἀπ' αὐτό νά δοῦμε τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτο (ἀφθαστο, ἀπλησίαστο), καὶ κατεύθυνε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας στὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν σου, μέ τίς πρεσβείες (δεήσεις) τῆς πάναγνης Μητέρας σου, καὶ ὅλων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς ΛΔ'. (34).

Δίκασε, Κύριε, αὐτοὺς πού μέ ἀδικοῦν, πολέμησε,

πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με. Ἐπιλαβοῦ, ὄπλου καὶ θυρεοῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειαν μου. Ἐκχεον ῥομφαίαν, καὶ σύγκλεισον ἐξ ἐναντίας τῶν καταδιωκόντων με. Εἶπον τῇ ψυχῇ μου· σωτηρία σου εἰμι ἐγώ. Αἰσχυνθήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά. Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ Ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ Ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς. Ὅτι δωρεὰν ἔκρυσάν μοι, διαφθορὰν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνείδισαν τὴν ψυχὴν μου. Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καὶ ἡ θήρα, ἣν ἔκρυσπε, συλλαβέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ὀστᾶ μου ἐροῦσι· Κύριε, Κύριε, τίς ὁμοίός σοι; Ῥύομενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν. Ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτων με. Ἄνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. Ἐγὼ δέ, ἐν τῷ αὐτοὺς παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδυόμην σάκκον, καὶ ἐταπείνουν ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἡ προσευχὴ μου εἰς κόλπον μου

αὐτούς πού μέ πολεμοῦν. Πιάσε τό ὄπλο καί τή μεγέλη ἀσπίδα, σήκω καί σπεῦσε (τρέξε) σέ βοήθειά μου. Γύμνωσε τό σπαθί σου καί κλεῖσε τό δρόμο μπροστά ἀπ' αὐτούς πού μέ καταδιώκουν. Πές στήν ψυχὴ μου· ἐγὼ εἶμαι ἡ σωτηρία σου. Ἄς καταισχυνθοῦν καὶ ἄς ντροπιασθοῦν αὐτοὶ πού ζητοῦν νά ἀφαιρέσουν τή ζωὴ μου· Ἄς τραποῦν σέ φυγῇ, ὅλοι ὅσοι σχεδιάζουν ἐναντίον μου κακά. Ἄς γίνουν ὅπως ὁ κονιορτός (σκόνη) μπροστά στό δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, καὶ ἄς ἐμφανισθεῖ Ἄγγελος πού θά τοὺς συνθλίβει (θά τοὺς συντριβεῖ) τόν ἓνα μέ τόν ἄλλον· Ἄς γίνει ὁ δρόμος τους σκοτεινός, γιὰ νά μὴ βλέπουν καὶ γλιστερός, γιὰ νά μὴ μποροῦν νά βαδίσουν, καὶ Ἄγγελος Κυρίου ἄς τοὺς καταδιώκει. Διότι χωρὶς αἰτία ἔστησαν κρυφὰ τὴν θανατηφόρα παγίδα τους, ἄδικα μέ κακολόγησαν. Ἄς ἔλθει λοιπὸν σ' αὐτόν (στόν ἀρχηγό τους) παγίδα τὴν ὁποία δέν γνωρίζει, καὶ ἡ παγίδα πού ἔστησε κρυφὰ ἄς συλλάβει αὐτόν, καὶ ἄς πέσει μέσα στήν παγίδα αὐτή, καὶ ἐγὼ τότε θά χαρῶ ἐξ αἰτίας τοῦ Κυρίου, θά ἀναγαλιάσω γιὰ τὴ σωτηρία μου αὐτή. Ὅλα τὰ συντετριμμένα κόκαλά μου θά ποῦν· Κύριε, Κύριε, ποιός εἶναι ὁμοίός σου; Ἐσύ γλυτώνεις τόν ἀδύνατο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἰσχυροτέρων ἀπ' αὐτόν, καὶ τόν ταλαιπωρημένον καὶ φτωχὸ ἀπ' αὐτούς πού ἀρπάζουν τὰ ὑπάρχοντά του. Σηκώθηκαν ψευδομάρτυρες καὶ μέ ρωτοῦσαν γιὰ ἔνοχα πράγματα, πού ἐγὼ δέ γνώριζα καθόλου. Μοῦ ἀνταπέδωσαν κακοποιήσεις, ἀντὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν μου, ἔμεινα μόνος, ὅπως ὀλομόναχη εἶναι ἡ ἄτεκνη μητέρα. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν αὐτοὶ μέ ἐνοχλοῦσαν, φοροῦσα σάκκο (ἐνδυμα πένθους) καὶ ταπείνωνα μέ νηστεία τὴν ψυχὴ

ἀποστραφήσεται. Ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῶ
 ἡμετέρῳ, οὕτως εὐηρέστουν, ὡς πενθῶν καὶ
 σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινούμην. Καὶ κατ'
 ἐμοῦ εὐφράνθησαν, καὶ συνήχθησαν·
 συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μάστιγες, καὶ οὐκ ἔγνω.
 Διεσχίσθησαν, καὶ οὐ κατενύγησαν, ἐπέειράσαν
 με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῶ, ἔβρουξαν ἐπ'
 ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν. Κύριε, πότε ἐπόψη;
 Ἀποκατάστησον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς
 κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ
 μου. Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ,
 ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσω σε. Μὴ ἐπιχαρείσάν μοι
 οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντές με
 δωρεάν, καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς. Ὅτι ἐμοὶ
 μὲν εἰρηρικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὀργὴν δόλους
 διελογίζοντο. Ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα
 αὐτῶν, εἶπον· εὐγε, εὐγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ
 ἡμῶν. Εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσης. Κύριε,
 μὴ ἀποστήσῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ
 πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου, καὶ ὁ
 Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου. Κρίνον με, Κύριε,
 κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου,
 καὶ μὴ ἐπιχαρείσάν μοι. Μὴ εἴποισαν ἐν
 καρδίαις αὐτῶν. Εὐγε, εὐγε τῇ ψυχῇ ἡμῶν·
 μηδὲ εἴποιεν· κατεπίομεν αὐτόν.
 Αἰσχυνθείησαν, καὶ ἐντραπήθησαν ἅμα οἱ
 ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου. Ἐνδυσάσθωσαν
 αἰσχύνην, καὶ ἐντροπήν οἱ
 μεγαλορρημονοῦντες ἐπ' ἐμέ.

μου, ἢ προσευχή μου γι' αὐτούς, ἂν δέ τοὺς ὠφελήσει, θά
 ἐπιστρέψει σ' ἐμένα. Συμπεριφερόμουν σ' αὐτούς ὅπως σέ
 φίλο, ὅπως σέ ἀδελφό μου, ἔτσι προσπαθοῦσα νά τοὺς
 εὐχαριστήσω, ἐταπειωνόμουν ὡς ἄνθρωπος πού πενθεῖ
 καὶ εἶναι σκυθρωπός. Ἐκεῖνοι ὁμως χαιρεκακοῦσαν γιὰ
 μένα καὶ συγνθρώθηκαν γιὰ νά χαροῦν ὀμαδικά· μαζεύ-
 θηκαν ὡς μαστίγια ἐναντίον μου, κι ἐγὼ δέν τό κατάλα-
 βα. Διασκορπίστηκαν ἀπό τό Θεό, ἀλλά δέν
 αἰσθάνθηκαν ἐνοχή. Μέ πείραζαν, μέ περιγελοῦσαν μέ
 πολλή περιφρόνηση, ἔτριζαν ἄγρια ἐναντίον μου τά δό-
 ντια τους. Κύριε, πότε θά τά δεῖς αὐτά; Ἀποκατάστησε
 τὴν λιπόθυμη ἀπό τὴν κακουργία τους ζωὴ μου, ναί, λύ-
 τρωσε ἀπό τά λιοντάρια τὴ μοναδική ζωὴ μου. Τότε θά
 δοξολογήσω καὶ θά εὐχαριστήσω ἐσένα μέσα σέ μεγάλη
 συγκέντρωση, μέσα σέ πολλυάριθμο ἀκροατήριό θά
 ἀναπέμψω ὕμνο. Ἄς μὴ χαιρεκακήσουν αὐτοὶ πού μέ
 ἐχθρεύονται ἄδικα, πού μέ μισοῦν χωρίς αἰτία, πού
 συνεννοοῦνται μέ νεύματα τῶν ματιῶν ἐναντίον μου.
 Διότι μέ τῇ γλῶσσα μου μιλοῦσαν σάν φίλοι, ὁμως λόγω
 τῆς ὀργῆς τους σκέπτονταν δόλια πράγματα ἐναντίον
 μου. Ἄνοιξαν διάπλατα τό στόμα τους ἐναντίον μου,
 εἶπαν· ὠραῖα, ὠραῖα! Εἶδαν τά μάτια μας τὴν καταστροφὴ
 του. Βλέπεις, Κύριε, μὴ μείνεις σιωπηλός. Κύριε, μὴν
 ἀπομακρυνθεῖς ἀπό μένα. Σήκω, Κύριε, καὶ δῶσε προσο-
 χή στὴ δίκαιη ὑπόθεσή μου, ἐσύ ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός
 μου ἀνάλαβε τὴν ὑπόθεσή μου. Κρίνε με, Κύριε, μέ τὴ δι-
 κή σου δικαιοσύνη, Κύριε Θεέ μου, καὶ ἄς μὴν χαροῦν σέ
 βάρος μου. Ἄς μὴν ποῦν μέσα τους εὐγε, εὐγε στὴν ψυχὴ
 μας· οὔτε νά ποῦν· Τόν κατάπιαμε. Ἄς καταισχυνοῦν,

Ἀγαλλιάσθωσαν, καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ. Καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσει τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

Ψαλμὸς ΡΗ'. (108).

Ὁ Θεός, τὴν αἴνεσίν μου μὴ παρασιωπήσης· ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ, καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμὲ ἠνοίχθη. Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία, καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν. Ἄντι τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην. Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου. Κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλόν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ. Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοί, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν. Ἐξερευνησάτω δανειστής πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόνους αὐτοῦ. Μὴ ὑπαρξάτω

καὶ ἅς ντροπιασθοῦν μαζί ὅσοι χαίρονται γιὰ τίς δυστυχίες μου. Ἄς φορέσουν ὡς ἔνδυμα τὴν κατασχύνη καὶ τὴν ντροπὴ, ὅσοι λένε μεγάλα λόγια σέ βάρος μου. ἅς ἀναγαλιάσουν, καὶ ἅς χαροῦν, ὅσοι συμμαρίζονται τό δικίό μου, καὶ ἅς λένε πάντοτε, αὐτοὶ ποῦ θέλουν τὴν εὐτυχία τοῦ δούλου τοῦ Κυρίου· ἅς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος. Τότε καὶ ἡ γλῶσσα μου θά διηγεῖται τὴ δικαιοσύνη σου πρὸς ἐμένα, ὅλη τὴν ἡμέρα θά σέ δοξάζει.

Ψαλμὸς ΡΗ'. (108).

Θεέ μου, τὴν ὑμνολογικὴ μου προσευχὴ μὴν τὴν προσπεράσεις σιωπηλά· διότι ἐναντίον μου ἀνοίχθηκε διάπλατα στόμα ἀνθρώπου ἁρτωλοῦ καὶ δολίου. Ἄνδρες ἀσυνείδητοι μίλησαν ἐναντίον μου μέ δόλια γλῶσσα, καὶ μέ περικύκλωσαν μέ λόγους μίσους καὶ μέ πολέμησαν χωρὶς ἀφορμὴ. Ἄντι νὰ μέ ἀγαποῦν μέ συκοφαντοῦσαν, ἐγὼ ὅμως προσευχόμουν γι' αὐτούς. Ἄντι ἀγαθῶν ποῦ ἔκανα σ' αὐτούς, μοῦ ἀνταπέδωσαν κακὰ καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου. Τοποθέτησε, Κύριε, ἀφέντη σκληρό στόν κυρίως ὑπεύθυνον ἀπ' αὐτούς γιὰ τὴν ἔχθρα του ἐναντίον μου, καὶ στὰ δεξιά του ἅς σταθεῖ σατανικὸς κατηγορός. Ὅταν θά δικάζεται, ἅς καταδικασθεῖ, καὶ ἡ προσευχὴ του ἀκόμα ἅς μετατραπεῖ σέ ἁμαρτία. Ἄς λιγοστέψουν οἱ μέρες του, καὶ τό ἀξίωμά του ἅς τό πάρει ἄλλος. Ἄς γίνουν οἱ γιοὶ του ὀρφανοί καὶ ἡ γυναίκα του χήρα. Μετακινούμενοι ἀπὸ τόπο σέ τόπο ἅς γίνουν ζητιάνοι, ἅς διωχθοῦ ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Ἄς ἐρευνηθεῖ καὶ ἅς καταγράψει ὁ δανειστής ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ ἅς ἀρπάξουν ξένοι τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους του. Ἄς μὴ ὑπάρξει γι' αὐτὸν βοηθός, καὶ ἅς μὴν παρουσιασθεῖ

αὐτῷ ἀντιλήπτω, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ. Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀναμνησθεῖ ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἔναντι Κυρίου, καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖ.

Γενηθήτωσαν ἔναντιον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθεῖ ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν. Ἄνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος· καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα, καὶ πτωχόν, καὶ κατανευγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι. Καὶ ἠγάπησε κατάρα, καὶ ἤξει αὐτῷ, καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐνεδύσατο κατάρα, ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσηλθεν, ὡσεὶ ὕδωρ, εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ, καὶ ὡσεὶ ἔλαιον, ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ. Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον, ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διαπαντός περιζώννυται. Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' ἐμοῦ, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. Ρῦσαί με, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ, καὶ ἡ καρδιά μου τετάρακται ἐντός μου. Ὅσει σκιά ἐν τῷ ἐκκλίνει αὐτήν, ἀντανηρέθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες. Τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον. Καὶ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς. Εἶδοσάν με, ἐσάλευσαν κεφαλάς

κάποιος πού νά γίνει σπλαχνικός στὰ ὀρφανά του. Τὰ τέκνα του ἄς ὀδηγηθοῦν σέ ἐξολόθρευση, μέσα σέμιά γενιά ἄς σβῆσει τὸ ὄνομά του. Ἄς ἔλθουν στή μνήμη τοῦ Κυρίου οἱ ἀνομίες τῶν πατέρων του, καὶ οἱ ἁμαρτίες τῆς μητέρας του νά μὴ σβῆσουν (νά μὴν ἐξαλειφθοῦν ἀπὸ τὸ κατάστιχο τοῦ Θεοῦ). Ἄς στέκονται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, (οἱ ἀνομίες τῶν πατέρων του) γιὰ πάντα καὶ ἄς ἐξολοθρευθεῖ ἡ ἀνάμνηση (καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν προγόνων του). (καὶ ὅλα αὐτὰ) ἐπειδὴ δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό του νά φανεῖ σπλαχνικός· ἀλλὰ ἀντίθετα κατεδίωξε ἄνθρωπο δυστυχῆ καὶ φτωχὸ καὶ λυπημένο κατάκαρδα μὲ σκοπὸ νά τὸν θανατώσει. Καὶ ἐπειδὴ ἀγάπησε κατάρα, γι' αὐτὸ θά ἔλθει (θά γυρίσει) ἔναντιον του, καὶ δὲν θέλησε εὐλογία, γι' αὐτὸ θά ἀπομακρυνθεῖ αὐτὴ ἀπ' αὐτόν. Καὶ θά φορέσει τὴν κατάρα ὡς ἐπανωφόρι, καὶ θά εἰσχωρήσει στὰ ἔγκατα του ὅπως τὸ νερὸ πού πίνεται, καὶ ὅπως τὸ λάδι πού τρώγεται, θά εἰσχωρήσει ἡ κατάρα μέχρι τὰ κόκαλά του. Ἄς γίνει σ' αὐτόν (ἢ κατάρα) ὡς ἔνδυμα τὸ ὁποῖο ντύνεται, καὶ ὡς ζώνη μὲ τὴν ὁποία σφίγγει τὴ μέση του πάντοτε. Αὐτὴ ἄς εἶναι ἀπὸ τὸν Κύριο ἢ ἀμοιβὴ ἐκείνων πού μὲ συκοφαντοῦν καὶ ἐκείνων πού μιλοῦν μὲ κακία ἔναντιον τῆς ζωῆς μου. Καὶ σύ, Κύριε, ναί! Κύριε, κάνε ὥστε νά φανεῖς ὅτι εἶσαι μαζί μου, βοήθησέ με, γιατί ὀνομάζεσαι εὐσπλαχνος, καὶ ἡ εὐσπλαχνία σου εἶναι τόσο γεναιόδωρη. Λύτρωσέ με, διότι ἐγώ εἶμαι φτωχὸς καὶ ἄθλιος, καὶ ἡ καρδιά μου μέσα μου εἶναι ταραγμένη. Κινδυνεύω νά χαθῶ, ὅπως χάνεται ἡ σκιά κατὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, κινδυνεύω νά ἀνατιναχθῶ στὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς πειρασμούς καὶ νά

αὐτῶν. Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ
 σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου. Καὶ γνώτωσαν,
 ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, καὶ σύ, Κύριε, ἐποίησας
 αὐτήν. Καταράσσονται αὐτοί, καὶ σὺ εὐλογῆσεις·
 Οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ
 δοῦλός σου εὐφρανθήσεται. Ἐνδυσάσθωσαν οἱ
 ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπήν, καὶ
 περιβαλέσθωσαν, ὡς διπλοῖδα, αἰσχύνην
 αὐτῶν. Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν
 τῷ στόματί μου, καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω
 αὐτόν. Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ
 σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχὴν μου.

Ν'. Ψαλμὸς. (Σελίς 23-25).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα, γ'.

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα...

Τροπάριον. (Χῦμα).

Κύριε, κατέκρινάν σε οἱ Ἰουδαῖοι θανάτῳ,
 τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν ἐρυθρὰν ῥάβδῳ
 πεζεύσαντες, σταυρῶ σε προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ
 πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι
 προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς
 ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Χριστέ

χαθῶ, ὅπως οἱ ἀκρίδες τινάζονται ἀπὸ δυνατοῦ ἄνεμο καὶ
 χάνονται. Τὰ γόνατά μου ἐξασθένησαν ἀπὸ τῆ νηστεία,
 καὶ ἔγινα ἀγνώριστος ἐπειδὴ ἔπαψα νὰ τρώγω λάδι. Κι
 ἐγὼ κατήνησα περίγελως στοὺς ἐχθρούς μου. Αὐτοὶ μέ
 εἶδαν καὶ κίνησαν τὰ κεφάλια τους μέ περιφρόνηση.
 Βοήθησέ μέ, Κύριε καὶ Θεέ μου, καὶ σῶσε με ἀπὸ δικῆ σου
 εὐσπλαχνία. Καὶ ἄς μάθουν ὅτι ἡ βοήθειά μου αὕτη
 προῆλθε ἀπὸ τὰ χέρια σου, κι ἐσύ, Κύριε, τὴν ἔκανες. Αὐ-
 τοὶ θὰ μοῦ δίνουν κατάρεις κι ἐσύ εὐλογίεις. Ὅσοι ξεση-
 κώνονται ἐναντίον μου ἄς ντροπιασθοῦν καὶ ἐγὼ ὁ
 δοῦλος σου θὰ χαρῶ. Ἄς ντυθοῦν μέ ντροπὴ αὐτοὶ πού μέ
 συκοφαντοῦν, καὶ ἄς φορέσουν σάν ὡς διπλό μανδύα τὴν
 καταισχύνη τους. Θὰ δοξολογήσω τὸν Κύριο μέ ὅλη τὴ
 δύναμη τοῦ στόματός μου, καὶ ἀνάμεσα σέ πολλούς
 ἄλλους θὰ τὸν ὑμνήσω. Διότι θὰ σταθεῖ στά δεξιά μου ὡς
 συνήγορος σ' ἐμένα τό φτωχό, γιὰ νὰ σώσει τὴ ζωὴ μου
 ἀπὸ αὐτοὺς πού μέ καταδιώκουν.

Ν'. Ψαλμὸς Σελίδα 23-25).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα, γ'.

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα...

Τροπάριο. (Χῦμα).

Κύριε, οἱ Ἰουδαῖοι κατεδίκαν σέ θάνατο ἐσένα τὴ
 ζωὴ τῶν πάντων· αὐτοὶ πού μέ τὴ ῥάβδο τοῦ Μωυσῆ πέ-
 ρασαν πεζοὶ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, σ' ἐκάρφωσαν ἐπάνω
 σέ Σταυρό· καὶ αὐτοὶ πού θήλασαν μέλι ἀπὸ πέτρα (στὴν
 ἔρημο) σοῦ προσέφεραν χολή· ἀλλὰ μέ τὴ θέλησή σου
 ὑπέμεινες Παθήματα, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσεις ἀπὸ τὴν

ὁ Θεὸς, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τροπάρια (Ψαλλόμενα).

Διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ὁ φίλος σου καὶ ὁ πλησίον Πέτρος, ἠρνήσατό σε Κύριε· καὶ ὀδυρόμενος οὕτως ἐβόα. Τῶν δακρῶν μου μὴ παρασιωπήσης· εἶπα γὰρ φυλάξαι τὴν πίστιν οἰκτιρίζων, καὶ οὐκ ἐφύλαξα. Καὶ ἡμῶν τὴν μετάνοιαν, οὕτω δέξαι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου.

Πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων σε Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο. Ἀνεδήσω γὰρ στέφανον ὕβρεως, ὁ τὴν γῆν ζωγραφήσας τοῖς ἄνθεσι· καὶ τὴν χλαῖναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὁ νεφέλαις περιβάλλων τὸ στερέωμα. Τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἡ εὐσπλαχνία, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλεος· δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεησεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

(Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ).

σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου). Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀληθινή κληματαριά πού βλάστησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς· Ἐσένα ἱκετεύομε· Πρέσβευε, Δέσποινα (Κυρία), μαζί μέ τούς Ἀποστόλους καί ὅλους τούς Ἁγίους, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Τροπάρια (Ψαλλόμενα).

Ἀπό τό φόβο τῶν Ἰουδαίων ὁ στενός σου φίλος ὁ Πέτρος σέ ἀρνήθηκε, Κύριε· καί ἔπειτα μετανοημένος ἔτσι φώναζε δυνατά. Μήν προπεράσεις σιωπηλός (ἀδιάφορος) τά δάκρῳά μου· διότι ὑποσχέθηκα ὅτι θά διατηρήσω τὴν πίστη μου, εὐσπλαχνε, καί δέν τὴν φύλαξα. Κατά τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὴ δική μας μετάνοια δέξου τὴν καὶ ἐλέησέ μας.

Στίχος. Ἄκουσε, Κύριε μέ προσοχή τά λόγια μου, κατανόησε τὴν ἀγωνιώδη κραυγή μου.

Πρὶν ἀπὸ τὴ σταύρωσή σου, ὅταν σέ περιγελοῦσαν οἱ στρατιῶτες, Κύριε, οἱ ἀγγελικὲς στρατιές ἔμεναν κατάπληκτες. Διότι φόρεσες στεφάνι ἐξευτελιστικό (ἀπὸ ἀγκάθια), ἐσὺ πού ὡς ζωγράφος στόλισες τὴ γῆ μέ τά ἄνθη· καὶ φόρεσες τὴν χλαῖνη, γιὰ νά ἐξευτελισθεῖς, ἐσὺ πού καλύπτεις τὸν οὐρανὸ μέ σύννεφα. Διότι μέ τέτοια ταπείνωση καὶ ἀνοχή ἔγινε γνωστὴ ἡ εὐσπλαχνία σου, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλεος· δόξα σ' ἐσένα.

Στίχος. Δῶσε προσοχή στὴ δέησή μου, ἐσὺ πού εἶσαι ὁ Βασιλιάς μου καὶ ὁ Θεός μου.

(Καὶ πάλι τὸ ἴδιο).

<p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἐλκόμενος ἐπὶ σταυροῦ, οὕτως ἐβόας, Κύριε. Διὰ ποῖον ἔργον, θέλετέ με σταυρῶσαι Ἰουδαῖοι; Ὅτι τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα; ὅτι τοὺς νεκρούς, ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησα; Αἰμόρρουν ἰασάμην, Χαναναίαν ἤλεησα. Διὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με φονεῦσαι Ἰουδαῖοι; Ἀλλ' ὄψεσθε εἰς ὃν νῦν ἐκκεντᾶτε, Χριστὸν παράνομοι.</p> <p>Ἀναγνώσματα. Προκείμενον.</p> <p>Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἔτοιμος καὶ ἡ ἀλγηδῶν μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.</p> <p>Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.</p> <p>Προφητεία Ἡσαΐου. (Ν', 4-11).</p> <p>Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι ἠνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον, ἔθηκέ με πρῶτῃ πρῶτῃ, προσέθηκέ μοι ὥτιον τοῦ ἀκούειν, καὶ ἡ παιδεία Κυρίου ἀνοίγει μου τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μου ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνετράπην, ἀλλ' ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεὰν πέτραν, καὶ ἔγνω, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυρθῶ, ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαίωσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἄμα, καὶ τίς ὁ</p>		<p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὅταν σέ ἔσερναν νὰ σέ σταυρώσουν, ἔτσι φώναζες, Κύριε. Γιὰ ποῖο ἔργο θέλετε νὰ μέ σταυρώσετε, Ἰουδαῖοι; Διότι ἔσφιξα τὰ μέλη τῶν παραλύτων σας; διότι τοὺς νεκρούς σας τοὺς ἀνέστησα σάν ἀπὸ ὕπνο; θεράπευσα τὴν αἰμορροοῦσα, ἔδειξα εὐσπλαχνί στή Χαναναία. Γιὰ ποῖο ἔργο θέλετε νὰ μέ θανατώσετε, Ἰουδαῖοι; Ἀλλὰ στή δευτέρα παρουσία θά δεῖτε ἔντρομοι ἐμένα τὸν Χριστό πού τώρα μέ τρυπᾶτε, παράνομοι.</p> <p>Ἀναγνώσματα. Προκείμενο.</p> <p>Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ μαστιγῶ καὶ ὁ πόνος μου στέκεται μπροστά μου γιὰ πάντα.</p> <p>Στίχος. Κύριε, μὴ μέ ἐλέγξεις μέ τό θυμό σου, οὔτε νὰ μέ παιδεύσεις μέ τὴν ὀργή σου.</p> <p>Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Ν', 4-11).</p> <p>(Λέγει ὁ Μεσσίας). Ὁ Κύριος μου ἔδωσε γλῶσσα καλλιεργημένη, γιὰ νὰ γνωρίζω, πότε πρέπει νὰ μιλῶ καὶ τί νὰ πῶ· μου ἔδωσε τὸ χάρισμα αὐτό πολὺ ἐνωρίς, καθὼς καὶ διάθεση νὰ ἀκούω τίς ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὸν οὐρανό· καὶ ἡ παιδεία τοῦ Κυρίου (μέ τὰ παθήματά μου) μου ἀνοίγει τὰ αὐτιά, (γιὰ νὰ ἀκούω). Καὶ ἐγὼ δὲν δείχνω ἀνυπακοή οὔτε προβάλλω ἀντιρρήσεις. Τὰ νῶτα μου τὰ παρέδωσα νὰ μαστιγῶθουν, καὶ τὰ σαγόνια μου νὰ ραπισθοῦν, καὶ δὲν γύρισα τό πρόσωπό μου ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμό τῶν ἐμπτυσμάτων· καὶ ὁ Κύριος, ναί! ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου. Γι' αὐτό δὲν ἐντράπηκα, ἀλλὰ πρόβαλα τό πρόπό μου ὡς στερεὰ πέτρα, διότι γνωρίζω ὅτι δὲν θά ντροπιασθῶ, διότι εἶναι κοντά μου ὁ Κύριος πού</p>
--	--	--

κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι. Ἴδου Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι. Τίς κακώσει με; ἰδου πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκοτει, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποιθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἴδου πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογί, ἣ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν· ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ῥωμαίους. (Ε'. 6-10).

Ἀδελφοί, ἔτι Χριστός, ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι, ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον, δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ Αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες, σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

θά μέ δικαιώσει. Ποιός εἶναι ὁ ἀντίδικός μου; ἄς ἔλθει ἀμέσως μπροστά μου, καὶ ποιός εἶναι αὐτός πού θά μέ κρίνει, ἄς μέ πλησιάσει. Νά, ὁ Κύριος, ναί! ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου. Ποιός μπορεῖ νά μοῦ κάνει κακό; νά, ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι θά παλιώσετε, ὅπως ὁ σκῶρος τρώγει τὰ ροῦχα θά σᾶς φάει κι ἐσᾶς. Ποιός ἀπό σᾶς σέβεται τὸν Κύριο; Ἄς ἀκούσει τῆ φωνῆ τοῦ δούλου του. Ἐσεῖς ποῦ βαδίζατε στό σκοτάδι καὶ δέν εἶχατε φῶς, πιστέψτε στόν Κύριο καὶ στηριχθεῖτε στόν Θεό. Νά, ὅλοι σας, (Ἄν δέν πιστέψετε), θά ανάψετε φωτιά καὶ θά τὴν τροφοδοτεῖτε, (καὶ θά ἀκούσετε τῆ φωνῆ τοῦ Θεοῦ)· Πηγαίνετε στή φλόγα τῆς φωτιᾶς σας, στή φλόγα τὴν ὁποία ανάψατε· Γιά τὴν ἀπιστία σας ἀπέναντί μου ἔγιναν ὅλα αὐτά· Θά πεθάνετε λυπημένοι (καὶ ἀπελπισμένοι).

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ῥωμαίους. (Ε'. 6-10).

Ἀδελφοί, ὁ Χριστός, ἐνῶ ἀκόμη ἡμασταν ἀσθενεῖς πνευματικά, στόν κατάλληλο καιρὸ πέθανε γιά μᾶς τούς ἀσεβεῖς. Διότι μόλις καὶ μετὰ βίας κάποιος θά πέθαινε γιά κάποιο δίκαιο· διότι γιά κάποιον δίκαιο ἴσως θά τολμοῦσε κάποιος νά πεθάνει. Ἀλλά ὁ Θεός δείχνει περίτρανα τὴν ἀγάπη του σ' ἐμᾶς, διότι ἐνῶ ἀκόμη ἡμασταν ἀμαρτωλοί, ὁ Χριστός πέθανε γιά μᾶς. Πολύ περισσότερο λοιπόν, τώρα πού γίναμε δίκαιοι μέ τό αἷμα (καὶ τῆ θυσία τοῦ Χριστοῦ) θά σωθοῦμε διά μέσου αὐτοῦ ἀπὸ τὴν μέλλουσα ὀργή. Διότι ἐάν, μολονότι ἡμασταν ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τὸν Θεό διά μέσου τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολύ περισσότερο ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε μαζί του, θά σωθοῦμε μέ τῆ ζωῆ του (ἐπειδὴ ζεῖ καὶ δέν χρειάζεται

Εὐαγγέλιον.

Κατα Μᾶρκον. (ΙΕ' . 16 – 41).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὃ ἐστὶ πραιτώριον, καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν· καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον, καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ καὶ ἐνέπτυσαν αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια, καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν. Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος. Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον· ὃ δὲ οὐκ ἔλαβε. Καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν διεμερίζοντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ' αὐτὰ τίς τί ἄρῃ. Ἦν δὲ ὥρα τρίτη καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφή τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ. Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἡ λέγουσα· καὶ μετὰ

νά πεθάνει).

Εὐαγγέλιο.

Κατα Μᾶρκον. (ΙΕ' . 16 – 41).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ ὅπου ἦταν τὸ πραιτώριο καὶ συγκέντρωσαν ὅλη τὴν σπεῖρα (τὴν φρουρά). Καὶ τὸν ἐντυσαν μὲ κόκκινο μανδύα, καὶ ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τὸ τοποθέτησαν στό κεφάλι του (ὡς στέμμα), καὶ ἄρχισαν νά τὸν χαιρετοῦν (κοροϊδευτικά) λέγοντας· χαῖρε, βασιλιά τῶν Ἰουδαίων· καὶ χτυποῦσαν τὸ κεφάλι του μὲ τὸ καλάμι, καὶ γονάτιζαν καὶ τὸν προσκυνοῦσαν. Καὶ ὅταν τὸν περιγέλασαν ἀρκετά, τὸν ξέντυσαν ἀπὸ τὴν πορφύρα, καὶ τὸν ἐντυσαν μὲ τὰ δικά του ἐνδύματα, καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν πόλη, γιὰ νά τὸν σταυρώσουν. Καὶ ἀγγάρευσαν κάποιον περαστικό, τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ χωράφι του, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ρούφου, νά σηκώσει τὸ Σταυρὸ του. Καὶ τὸν ἔφεραν σὲ κάποιον λόφο, τὸν Γολγοθᾶ, πού ἂν μεταφρασθεῖ στὰ Ἑλληνικά σημαίνει τόπος κρανίου. Καὶ τοῦ ἔδιναν νά πιεῖ κρασί ἀνακατωμένο μὲ σμύρνα ὡς ναρκωτικό, (γιὰ νά μὴ αισθανθεῖ πολὺ τοὺς πόνους καὶ τοὺς δυσκολέψει στὴν ἐκτέλεση). Κι ἐκεῖνος δὲν δέχθηκε. Καὶ ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν, μοίρασαν τὰ ἐνδύματά του ρίχνοντας κλῆρο, γιὰ νά δοῦν τί θά πάρει ὁ καθένας. Καὶ ἦταν τρίτη ὥρα ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ τὸν σταύρωσαν. Καὶ ἦταν ἡ ἐπιγραφή τῆς κατηγορίας του γραμμένη στό ἐπάνω μέρος τοῦ Σταυροῦ· Ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ μαζί του σταύρωσαν δύο ληστές, ἓνα ἀπὸ τὰ δεξιὰ του καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστερά του. Καὶ

ἀνόμων ἐλογίσθη. Καί οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· οὐὰ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτὸν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὅμοιως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ. Καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν. Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης. Καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐνάτῃ ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων· Ἐλωῖ Ἐλωῖ, λιμᾶ σαβαχθανί; ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Θεὸς μου ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες; Καὶ τινες τῶν παρεστηκότων ἀκούσαντες ἔλεγον· ἴδε Ἥλιον φωνεῖ. Δραμῶν δὲ εἷς καὶ γεμίσας σπόγγον ὄξους περιθεὶς τε καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν λέγων· ἄφετε ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἥλιος καθελεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφείψων φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε. Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκὼς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ ὅτι οὕτω κράζας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ. Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ

ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία πού ἔλεγε· καὶ κατατάχθηκε μεταξύ τῶν παρανόμων. Καὶ αὐτοὶ πού προσπερνοῦσαν τὸν κακολογοῦσαν κινώντας τὰ κεφάλια τους καὶ λέγοντας· οὐὰ, (οὐου) ἐσύ πού θά γκρέμιζες τὸ Ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θά τὸν ἀνοικοδομοῦσες! σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρό. Ὅμοια καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μαζί μέ τούς γραμματεῖς κοροϊδεύοντάς τον μεταξύ τους ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἐντὸς του ὅμως δέν μπορεῖ νά τὸν σώσει. Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ ἄς κατέβει ἀπὸ τὸ Σταυρό τώρα, γιά νά δοῦμε καὶ νά πιστέψουμε σ' αὐτόν. Καὶ αὐτοὶ πού σταυρώθηκαν μαζί του τὸν ἐξύβριζαν. Καὶ ὅταν ἔφθασε ἡ ἕκτη ὥρα (δώδεκα τὸ μεσημέρι), ἀπλώθηκε σκοτάδι σέ ὅλη τὴ γῆ μέχρι τὴν ἐνάτη ὥρα (τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Καὶ κατὰ τὴν ἐνάτη ὥρα φώναξε ὁ Κύριος μέ φωνὴ δυνατὴ λέγοντας· Ἐλωῖ Ἐλωῖ, λιμᾶ σαβαχθανί; τὸ ὁποῖο ἐρμηνευόμενο σημαίνει· Θεέ μου Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειπες; Καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτούς πού περρευρίσκονταν ἐκεῖ ἔλεγον· νά, φωνάζει τὸν Ἥλια. Καὶ κάποιος ἀφοῦ ἔτρεξε, καὶ γέμισε ἕνα σφουγγάρι μέ ξίδι καὶ τὸ ἔδεσε γύρω ἀπὸ ἕνα καλάμι, τοῦ ἔδινε νά πιεῖ λέγοντας· ἀφήστε με (νά προλάβω τὴ λιποθυμία του) γιά νά δοῦμε, ἂν θά ἔλθει ὁ Ἥλιος νά τὸν κατεβάσει. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἄφησε φωνὴ δυνατὴ ξεψύχησε. Καὶ τὸ παραπέτασμα πού χώριζε στό Ναὸ (τὰ Ἅγια ἀπὸ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων) σχίσθηκε στά δύο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Καὶ βλέποντας ὁ ἐκατόνταρχος πού στεκόταν ἀπέναντί του ὅτι ξεψύχησε (ὄχι ἀπὸ ἐξάντληση, ὅπως συνέβαινε μέ τούς σταυρωμένους ἀλλά) ἀφήνοντας δυνατὴ κραυγὴ (μαζί μέ τὰ ἄλλα σημεῖα πού προηγήθηκαν) εἶπε·

καὶ Μαρία ἢ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσὴ
μήτηρ καὶ Σαλώμη, αἱ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ
Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ καὶ διηκόνουν
αὐτῷ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ
εἰς Ἱεροσόλυμα.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητὸς Κύρι-
ος ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατευοδῶσαι ἡμῖν ὁ
Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σῶζειν.

Τρισάγιον. (Σελίς 1).

Κοντάκιον. (Σελίς 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40) κ.λ.π. (Σελίς 220-221).

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε
Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ ἅγιον
Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με
τὸν ἁμαρτωλόν, καί, οἷς ἐπίστασαι κρίμασι,
σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, ὅτι
εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς ΝΓ'. (53).

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ
ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. Ὁ Θεός,
εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ

Ἀληθινὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν Υἱὸς Θεοῦ. Ἦταν δέ
ἐκεῖ καὶ κάποιες γυναῖκες πού ἔβλεπαν ἀπὸ μακριά, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ
Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ Ἰωσὴ
καὶ ἡ Σαλώμη, οἱ ὁποῖες τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ ὅταν
ἦταν στὴ Γαλιλαία καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν, καὶ ἄλλες πολ-
λές πού ἀνέβηκαν μαζί του στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ Κύριος ὁ Θεός εἶναι ἄξιος δοξολογίας, εἶναι ἄξιος
δοξολογίας ὁ Κύριος κάθε μέρα· μακάρι νὰ μᾶς δώσει
εὐτυχία ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μας, ὁ Θεὸς μας, ὁ Θεὸς
πού σῶζει.

Τρισάγιο. (Σελίδα 1).

Κοντάκιο. (Σελίδα 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40) κ.λ.π. (Σελίς 220-221).

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πατέρα Παντοκράτορα, Κύριε Υἱέ Μο-
νογενές (Μοναδικέ), Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, μία
Θεότητα, μία Δύναμη, ἐλέησε ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό· καὶ
μέ τὸν τρόπο πού γνωρίζεις, σῶσε με τὸν ἀνάξιο δοῦλο
σου· γιατί εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς ΝΓ'. (53).

Θεέ μου, μέ τῇ εὐσπλαχνία τοῦ ὀνόματός σου σῶσε
με, καὶ μέ τῇ δύναμει σου κρῖνε τὴν ὑπόθεσή μου. Θεέ
μου, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου, βάλε μέσα στ' αὐτιά

ῥήματα τοῦ στόματός μου. Ὅτι ἀλλότριοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ, καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἴδου γὰρ ὁ Θεὸς βοθηεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου, ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν· ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπέιδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ψαλμὸς ΡΛΘ'. (139).

Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥῦσαί με. Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ἠκόνησαν γλῶσσαν αὐτῶν, ὡσεὶ ὄφεως, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν. Φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελοῦ με, οἵτινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου. Ἐκρυσαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι, καὶ σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοῖς ποσὶ μου, ἐχόμενα τρίβους σκάνδαλα ἔθεντό μοι. Εἶπα τῷ Κυρίῳ· Θεός μου εἶ σύ, ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Μὴ παραδῶς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀμαρτωλῶ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπης με, μὴ

σου τὰ λόγια τοῦ στόματός μου. Διότι ξένοι (ἄνθρωποι ἐχθρικοί) ξεσηκώθηκαν ἐναντίον μου καὶ ἰσχυροὶ ἐπεδίωξαν νὰ ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ μου καὶ δέ σκέφθηκαν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς δίκαιος. Ὅμως ὁ Κύριος ἀνεκαθεν με βοθηεῖ καὶ μέχρι τώρα με ὑποστηρίζει. Θὰ ἐπιστρέψει τὰ τωρινὰ κακὰ στοὺς ἐχθρούς μου. ὡς φιλαλήθης (εἰλικρινής, Κύριε,) ἐξολόθρευσέ τους. Μὲ ὅλη τὴ θέλησή μου θὰ σοῦ προσφέρω θυσία, θὰ σέ δοξολογήσω, διότι εἶσαι Πανάγαθος· διότι ὅπως στό παρελθόν με ἀπάλλαξες ἀπὸ κάθε θλίψη, καὶ τὰ μάτια μου εἶδαν τὴν ἀποτυχία τῶν ἐχθρῶν μου, (ἔτσι θὰ γίνεи καὶ τώρα).

Ψαλμὸς ΡΛΘ'. (139).

Γλύτωσέ με, Κύριε, ἀπὸ ἀνθρώπο πονηροῦ καὶ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπο ἄδικο ἀπάλλαξέ με. Αὐτοὶ ὅλη τὴν ἡμέρα σκέπτονταν νὰ με ἀδικήσουν, ὅλη τὴν ἡμέρα με προκαλοῦσαν γιὰ νὰ δημιουργήσουν διαμάχες. Ἀκόνισαν τὴ γλῶσσα τους καὶ τὴν ἔκαναν καθὼς τοῦ φιδιοῦ, δηλητήριο ἀπὸ ὀχιές ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη τους. Φύλαξέ με, Κύριε, ἀπὸ χεῖρια ἀμαρτωλοῦ, λύτρωσέ με ἀπὸ ἀνθρώπους ἀδίκους, οἱ ὅποιοι σκέφθηκαν νὰ μοῦ βάλουν τρικλοποδιά στὴν πορεία μου. Οἱ ἐγωῖστές τοποθέτησαν κρυφὰ παγίδα γιὰ μένα, καὶ ὡς σχοινιά ἀπλωσαν παγίδες στὰ πόδια μου, κοντὰ στό δρόμο μου τοποθέτησαν ἐμπόδια γιὰ νὰ σκοντάψω. (Γι' αὐτὸ ἐγώ) εἶπα στὸν Κύριο· Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μου, βάλε, Κύριε, μέσα στ' αὐτιά σου τὴ φωνὴ τῆς ἰκεσίας μου. Κύριε Κύριε, ἐσύ εἶσαι ἡ δύναμη τῆς σωτηρίας μου, ἔρριξες τὴ σκιά τῆς προστασίας σου ὡς περικεφαλαία, ὅταν με πολμοῦσαν. Μὴ με παραδώσεις, Κύριε, ἀντίθετα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία μου σέ χεῖρια

ποτε ὑψωθῶσιν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς. Πεσοῦνται ἐπ' αὐτούς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς, ἐν ταλαιπωρίαις οὐ μὴ ὑποστῶσιν. Ἄνηρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν. Ἐγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων. Πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, καὶ κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλμὸς 90.

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγὴ μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχῶδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπίζεις, ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ. Πλὴν τοῖς

ἁμαρτωλοῦ· σκέπτονταν κακὰ σχέδια ἐναντίον μου, μὴ μὲ ἐγκαταλείψεις, γιὰ νὰ μὴν ὑπερηφανευθοῦν (κατὰ τοῦ δικαίου). Τὸ κεφάλι αὐτῶν πού μὲ πρικυκλώνουν (εἶναι ὑψωμένο), ἡ ποινὴ γιὰ τὰ συκοφαντικὰ χεῖλη τους θά πέσει ἐπάνω τους καὶ θά τοὺς καλύψουν συμφορές. Θά πέσουν ἐπάνω τους ἀναμμένα κάρβουνα, θά τοὺς ρίξεις μέσα στὴ φωτιά, δέν θά ἀντέξουν στὰ βάσανά τους αὐτά. Ἄνθρωπος πού ἔχει συκοφαντικὴ γλῶσσα δέν θά ὀρθοποδήσει ἐπάνω στὴ γῆ, ἀντίθετα τὸν ἄδικο αὐτόν ἄνθρωπο θά τὸν καταδιώκουν συμφορές καὶ θά καταστραφεῖ. Ξέρω ὅτι ὁ Κύριος θά ἀποδώσει τὸ δίκαιο στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ταπεινοὺς. Παρ' ὅλα αὐτά οἱ δίκαιοι θά δοξολογήσουν τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ οἱ ἐλικρινεῖς θά κατοικήσουν μαζί σου.

Ψαλμὸς 90.

Αὐτὸς πού κατοικεῖ κάτω ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ Ὑψίστου, θά ἀναπαύεται κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Θά λέγει στὸν Κύριο· εἶσαι βοηθός μου καὶ καταφύγιό μου· (Αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ θά ἐλπίζω σ' αὐτόν· διότι αὐτὸς θά σέ γλυτώσει ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ κάθε λόγο πού φέρνει ταραχὴ. Μὲ τὰ νῶτα του θά σέ σκεπάζει καὶ θά ἐλπίζεις στὴ προστασία τῶν φτερῶν του· ὡς ἀσπίδα θά σέ περικυκλώσει ἡ ἀλήθειά του, δέν θά φοβηθεῖς ἀπὸ φόβο νυκτερινό, ἀπὸ βέλος πού πετᾷ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ κάθε πρᾶγμα πού περιπατεῖ μέσα στό σκοτάδι, ἀπὸ κάθε συναπάντημα καὶ δαιμόνιο, πού ἐνεργεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι. Θά πέφτουν (νεκροί) χίλιοι ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου καὶ δέκα χιλιάδες ἀπὸ τὰ δεξιὰ σου, ἐσένα ὅμως δέν θά σέ πλησιάσει (τό

ὄφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὄψει ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου, τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου, ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσί σε, μῆποτε προσκόψης πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήση, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ῥύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. Κεκράξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἶμι ἐν θλίψει· ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούια (γ').

Δόξα σοι ὁ Θεός (γ'). Κύριε ἐλέησον (γ').

Δόξα...

Τροπάρια. (Χῦμα).

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα, τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ

κακό). Αντίθετα, ἐσύ θά ἔχεις ἀνοιχτά τὰ μάτια σου, καὶ θά βλέπεις, πῶς τιμωροῦνται οἱ ἀμαρτωλοί. (Θά λές): Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, (καὶ ἡ ἀπάντησις): τὸν Ὑψιστο ἔβελες καταφύγιό σου. Δέν θά σέ πλησιάσουν ποτέ κακά, καὶ καμμιά μάστιγα ἀσθενείας δέν θά πλησιάσει στήν κατοικία σου, διότι θά δώσει ἐντολή στούς Ἀγγέλους του, νά σέ διαφυλάξουν σέ ὅλες τίς πορεῖες (τῆς ζωῆς) σου. Θά σέ σηκώσουν στά χέρια, γιά νά μή σκοντάψει τό πόδι σου σέ καμμιά πέτρα. Θά πατήσεις ἐπάνω σέ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκο (δηλητηριώδη φίδια) καὶ δέν θά πάθεις τίποτε, καὶ θά καταπατήσεις λιοντάρια καὶ δράκοντες. Ἐπειδή ὁ δοῦλος μου αὐτός ἐστήριξε τήν ἐλπίδα του σ' ἐμένα, (λέγει ὁ Θεός), θά τόν γλυτώσω (ἀπό κάθε κίνδυνο): θά τόν σκεπάσω προστατευτικά, γιὰτί ἀναγνωρίζει τό ὄνομά μου. Θά κράζει πρὸς ἐμένα καὶ θά τόν ἀκούω, θά εἶμαι μαζί του σέ κάθε θλίψη: θά τόν βγάλω ἀπό τίς δοκιμασίες καὶ θά τόν δοξάσω. Θά χαρίσω σ' αὐτόν μακροήμερευση, καὶ θά τοῦ δείχνω τή σωτηρία μου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Ἀλληλούια (γ').

Δόξα σοι ὁ Θεός (γ'). Κύριε ἐλέησον (γ').

Δόξα...

Τροπάρια Χῦμα.

Πραγματοποιήσεις σωτηρία στή μέση τῆς γῆς, Χριστέ Θεέ μας: ἄπλωσες ἐπάνω στό Σταυρό τὰ ἀμόλυντα χέρια σου, γιά νά συγκεντρώσεις ὅλα τὰ ἔθνη πού κράζουν· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπειδή δέν ἔχομε παρρησία (θάρρος) ἐξ αἰτίας τῶν

ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα
δυσώπησον Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ
ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν
Δεσπότης. Μὴ παρίδῃς ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας, ἢ
πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σφῶζειν
δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν
καταδεξάμενος.

Τροπάρια. (Ψαλλόμενα).

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαός μου,
τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; Τοὺς
τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου
ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης
ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι; καὶ τί
μοι ἀνταπέδωκας; Ἄντι τοῦ μάννα, χολήν, ἀντι
τοῦ ὕδατος, ὄξος, ἀντι τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ
με προσηλώσατε. Οὐκέτι στέγω λοιπόν,
καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ κεῖνά με δοξάσουσι
σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ γὰρ αὐτοῖς
δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ
εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραήλ, Ἰουδαῖοι καὶ
Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, βοᾶ πρὸς
ὑμᾶς. Ἴδε ναός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· ἴδε ἁμνός, ὃν
ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ'
ἐξουσία ἑαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανασθε
Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν θαλάσῃ σῶσας,
καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ

πολλῶν μας ἀμαρτημάτων, Ἐσὺ παρακάλεσε αὐτὸν πού
γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Θεοτόκε Παρθένε· γιατί ἔχει πολύ
μεγάλη δύναμη ἢ προσευχὴ τῆς Μητέρας, γιὰ νὰ
ἐξευμενίσῃ τὸν Κύριο. Μὴ παραβλέψῃς, Πάνσεμνη, τίς
ἰκεσίες ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, διότι εἶναι ἐλεήμων καὶ
μπορεῖ νὰ μᾶς σώζῃ, αὐτὸς πού καταδέχθηκε νὰ πάθει
γιὰ μᾶς.

Τροπάρια. (Ψαλλόμενα).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος στοὺς Ἰουδαίους· Λαέ μου, τί σοῦ
ἔκανα, ἢ σέ τί σέ ἐνόχλησα; Στούς τυφλοὺς σου ἔδωσα τό
φῶς, τοὺς λεπρούς σου καθάρισα, ἄνδρα πού ἦταν πα-
ράλυτος στό κρεβάτι τὸν θεράπευσα καὶ τὸν σήκωσα
ὄρθιο. Λαέ μου, τί σοῦ σοῦ ἔκανα καὶ τί μοῦ
ἀνταπέδωσες; Ἄντι τοῦ Μάννα πού σᾶς ἔδωσα, μοῦ δώ-
σατε χολή, ἀντι τοῦ νεροῦ τό ξίδι, ἀντι νὰ μέ ἀγαπᾶτε, μέ
καρφώσατε ἐπάνω σέ Σταυρό. Λοιπόν δέν σᾶς ὑποφέρω
πλέον· θ' ἀ καλέσω κοντά μου τοὺς εἰδωλολάτρεις, (πού
καὶ αὐτοὶ εἶναι πλάσματά μου), κι ἐκεῖνοι θά μέ δοξά-
σουν μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, κι ἐγὼ θά
δωρίσω σ' αὐτοὺς τὴν αἰώνια ζωή.

Στίχος. Μοῦ ἔδωσαν χολή, ἀντι φαγητοῦ, καὶ ὅταν
δίψασα ἀντι νεροῦ μοῦ προσέφεραν ξίδι.

Νομοθέτες τοῦ Ἰσραήλ, Ἰουδαῖοι καὶ φαρισαῖοι, ὁ
ὄμιλος τῶν Ἀποστόλων φωνάζει σ' ἐσᾶς. Νά ὁ Ναός, τὸν
ὅποιο ἐσεῖς καταλύσατε· νά ὁ Ἄμνός (τό ἀρνί) τὸν ὅποιο
ἐσεῖς ἐσταυρώσατε, καὶ τὸν βάλατε στόν τάφο, ἀλλά
αὐτὸς μέ τὴ δική του ἐξουσία ἀναστήθηκε. Μὴ ξεγελάτε
λοιπόν τὸν ἑαυτό σας Ἰουδαῖοι· διότι αὐτὸς εἶναι πού σᾶς
ἔσωσε στή θάλασσα καὶ σᾶς ἔθρεψε στήν ἐρημο· αὐτὸς

φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Στίχ. Σῶσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

(Καὶ πάλιν τὸ αὐτό).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατίδωμεν, τί συνεβουλεύσατο Ἰούδας ὁ προδότης, σὺν ἱερεῦσιν ἀνόμοις, κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Σήμερον ἔνοχον θανάτου, τὸν ἀθάνατον Λόγον πεποίηκαν, καὶ Πιλάτῳ προδώσαντες, ἐν τόπῳ Κρανίου ἐσταύρωσαν· καὶ ταῦτα πάσχων, ἐβόα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων. Ἄφες αὐτοῖς Πάτερ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὅπως γινῶσι τὰ ἔθνη, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Ἀναγνώσματα.

Προκείμενον.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ!

Στίχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

Προφητεία Ἡσαΐου (NB'. 13 - ΝΔ'. 1).

Τάδε λέγει Κύριος. Ἴδου συνήσει ὁ παῖς μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὅν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σὲ πολλοί, οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδός σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἰῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ, καὶ συνέξουσι βασιλεῖς

εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Στίχος. Σῶσε με, Θεέ μου, διότι τὰ κύματα τῶν θλίψεών μου μπῆκαν ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου.

(Καὶ πάλι τὸ ἴδιο).

Δόξα...

Τὰ πλήθη τοῦ κόσμου πού ἔχουμε μέσα στὴν καρδιά μας τὸν Χριστό, ἐλάτε νὰ δοῦμε τί συμφώνησε ὁ Ἰούδας ὁ προδότης μαζί μὲ τοὺς παρανόμους ἱερεῖς κατὰ τοῦ Σωτῆρα μας. Σήμερα κήρυξαν ἔνοχον θανάτου τὸν ἀθάνατο Λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀφοῦ τὸν παρέδωσαν στὸν Πιλάτο, τὸν σταύρωσαν στὸ τόπο πού λέγεται Κρανίου τόπος· καὶ πάσχοντας αὐτὰ φώναζε ὁ Σωτὴρας μας καὶ ἔλεγε. Συγχώρησέ τους, Πατέρα, τὴν ἁμαρτία αὐτή, ὥστε μὲ τῆ μετάνοια καὶ συνεργασία τους νὰ γνωρίσουν οἱ εἰδωλολάτρεις τὴν Ἀνάστασή μου ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Ἀναγνώσματα.

Προκείμενο.

Κύριε καὶ Θεέ μας, πόσο ἀξιοθαύμαστο εἶναι τὸ ὄνομά σου σὲ ὅλη τὴ γῆ.

Στίχος. Διότι ὑψώθηκε ἡ μεγαλοπρέπειά σου ψηλότερα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (NB'. 13 ΝΔ', 1).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος. Ὁ δοῦλος μου (ὁ Μεσσίας) θὰ κατανοήσει πολὺ καλὰ (τὴν ἀπόστολή του καὶ θὰ ἐπιτύχει τὸ ἔργο του) καὶ θὰ ὑψωθεῖ, καὶ θὰ δοξασθεῖ, καὶ θὰ ἀνεβεῖ σὲ μεγάλο ὕψος ἢ δόξα του. Ὅπως θὰ μείνουν κατάπληκτοι πολλοί γιὰ τὰ παθήματά σου, διότι τόσο πολὺ τὸ πρόσωπό σου θὰ χάσει τὴ δόξα του ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ φήμη σου θὰ διασυρθεῖ. Ἔτσι ἀργότερα

τὸ στόμα αὐτῶν· ὅτι, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ῥίζα ἐν γῆ διψώση. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ, οὐδὲ δόξα. Καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον, καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδῶς φέρειν μαλακίαν. Ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ζωῆ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ

πολλά ἔθνη θά θαυμάσουν γι' αὐτόν καὶ βασιλεῖς θά κλείσουν εὐλαβικά τὸ στόμα τους· διότι θά τόν δοῦν (θά ἀκούσουν τὸ κήρυγμά του) αὐτοί πού δέν ἄκουσαν λόγο Θεοῦ, καὶ ὅσοι δέν εἶχαν ἀκούσει θά πιστέψουν. Ποιὸς ὅμως, Κύριε, ἐπίστεψε στό κήρυγμά μας; καὶ ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου σέ ποιόν ἔγινε αἰσθητή; Ἀναγγείλαμε ὅτι (ὁ Μεσσίας) θά ἐμφανισθεῖ μπροστά στό λαό ὡς μικρό παιδί, ὡς ῥίζα σέ διψασμένη γῆ. Δέν θά ἔχει ἐμφάνιση οὔτε λαμπρότητα. Καὶ τόν εἶδαμε καὶ δέν εἶχε πρόσωπο ἐμφανίσιμο οὔτε κάλλος· ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν καταφρονημένο χωρὶς τιμὴ καὶ δόξα καὶ κατώτερο σέ ἐμφάνιση ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἦταν ἄνθρωπος πληγωμένος καὶ ἤξερε νά ὑπόφέρει ταλαιπωρία. Τὸ πρόσωπό του προκαλοῦσε ἀποστροφή, ἐξευτελίσθηκε καὶ δέν τόν ἐλογάρισαν καθόλου. Αὐτὸς σηκώνει τίς ἀμαρτίες μας καὶ ὑποφέρει γιὰ μᾶς, καὶ ἐμεῖς μέσα στὴν πλάνη μας νομίσουμε ὅτι βρῖσκεται σ' αὐτὴ τὴν ὀδυνηρὴ πληγὴ καὶ τὴ συμφορὰ ὡς τιμωρία ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τίς δικές του ἀμαρτίες. Αὐτὸς ὅμως τραυματίσθηκε γιὰ τίς δικές μας ἀμαρτίες καὶ ταλαιπωρήθηκε γιὰ τίς ἀνομίες μας. Ἡ παιδευτικὴ τιμωρία ἔπεσε ἐπάνω του γιὰ τὴ δική μας εἰρήνη, μέ τὸν τραυματισμὸ του θεραπευθήκαμε ἐμεῖς. Ὅλοι πλανηθήκαμε ὡς πρόβατα, κάθε ἄνθρωπος πλανήθηκε στὴν πορεία του. Καὶ ὁ Κύριος παρέδωσε αὐτόν γιὰ τίς ἀμαρτίες μας, καὶ αὐτὸς παρὰ τίς ταλαιπωρίες του δέν ἀνοίγει τὸ στόμα του. Ὁδηγήθηκε ὡς πρόβατο στὴ σφαγὴ, καὶ ἄφωνος ὡς ἀρνὶ δέν ἀνοίγει τὸ στόμα του. Μέσα στὴν ταπείνωσή του ἀγνοήθηκε τὸ δίκιο του· ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ ποιὸς θά τολμήσει νά διηγηθεῖ

λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· καὶ βούλεται Κύριος καθαρῖσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐὰν δῶτε περὶ ἁμαρτίας, ἢ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιῶσαι δίκαιον, εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλούς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα· ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στεῖρα, ἢ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Β'. 11-18)

Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοῦ καλεῖν, λέγων. Ἀπαγγελῶ τὸ

τῆ γενιά του; διότι θανατώθηκε ἄδικα, ἀπὸ τίς ἀνομίες τοῦ λαοῦ μου ὁδηγήθηκε στὸν θάνατο. Καὶ θὰ παραδώσω σέ θάνατο τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ὡς τιμωρία γιὰ τὴν ταφὴ του, καὶ τοὺς ἄρχοντες γιὰ τὸ θάνατό του, διότι δὲν ἔκανε καμμιά παρανομία, οὔτε βρέθηκε δόλος στό στόμα του. Καὶ ὁ Κύριος θέλει νά τόν ἀπαλλάξει ἀπὸ ὅσα ἐπάθε (μέ τὴν ἀνάστασή του). Ἐὰν προσφέρετε αὐτόν ὡς ἐξιλαστήρια θυσία, ἢ ψυχὴ σας λυτρωμένη θὰ δεῖ τὴν αἰώνια γενιά του· καὶ θέλει ὁ Κύριος νά ἀφαιρέσει τὸν πόνου του ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, γιὰ νά δεῖξει αὐτόν καὶ δι' αὐτοῦ σέ ὅλον τὸν κόσμον φῶς πού μπορεῖ νά ἀναπλάσει μέ σύνεση τὸ ἀνθρώπινο γένος, γιὰ νά δικαιώσει αὐτόν τὸν δίκαιον πού εὐσυνείδητα ὑπηρετεῖ πολλούς, καὶ θὰ ναλάβει τίς ἁμαρτίες τους. Γι' αὐτὸ θὰ κατακτήσει (πνευματικά) πολλούς καὶ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς θὰ πάρει καὶ θὰ μοιράσει λάφυρα, ἐπειδὴ παραδόθηκε σέ θάνατο ἢ ζωὴ του, καὶ κατατάχθηκε μεταξύ τῶν παρανόμων· αὐτὸς ὅμως πῆρε ἐπάνω του τίς ἁμαρτίες πολλῶν, καὶ γιὰ τίς ἁμαρτίες αὐτῶν παραδόθηκε στό σταυρικό θάνατο. Νά εὐφρανθεῖς λοιπὸν ἐσύ ἢ πρὶν στεῖρα Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν πού δὲν γεννοῦσες, κραύγασε καὶ φώναξε ἀπὸ χαρὰ, ἐσύ πού δέ δοκίμασες πόνους τοκετοῦ, διότι εἶναι περισσότερα τὰ παιδιά σου πού ἦσαν ἔρημη ἀπὸ ἐκείνην (τὴ συναγωγὴ) πού εἶχε τὸν ἄνδρα (τὸν Θεό).

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους (Β'. 11-18).

Ἀδελφοί, Ἐκεῖνος πού προσφέρει τὸν ἀγιασμό (ὁ Χριστός), καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀγιάζονται, εἶναι ἀπὸ ἕνα Πατέρα, γι' αὐτὴ τὴν αἰτία δὲν ντρέπεται, νά τοὺς

ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν. Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινωνήκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου, διαπαντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΓ'. 32–49).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ καὶ ἕτεροι δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι. Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιῶσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον

ὀνομάζει ἀδελφούς λέγοντας· Θά διακηρύξω τό ὄνομά σου, (Θεέ), στοὺς ἀδελφούς μου, μέσα στή σύναξη θά σέ ὑμνήσω. Καὶ πάλι (λέγει) ἐγὼ θά ἔχω πεποίθησι σ' αὐτόν (τόν Θεό). Καὶ πάλι· Νά, (εἶμαι ἐδῶ) ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά πού μου ἔδωσε ὁ Θεός. Ἐπειδὴ λοιπόν τὰ παιδιά εἶχαν σάρκα καὶ αἷμα (ἦταν ἄνθρωποι), καὶ ὁ ἴδιος παρόμοια συμμετέσχε σ' αὐτήν (τὴν ἀνθρώπινη φύση)· γιὰ νά καταργήσῃ μέ τό θάνατό (του), αὐτόν πού εἶχε τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου, δηλαδή τόν διάβολο· Καὶ νά ἀπαλλάξῃ αὐτούς, πού ἀπό τό φόβο τοῦ θανάτου, σέ ὅλη τὴ ζωὴ τους αἰσθάνονταν τὴν ἐνοχὴ τῆς ὑποδουλώσεως στόν θάνατο. Ἐπειδὴ βέβαια δέν ἔρχεται νά βοηθήσῃ Ἀγγέλου, ἀλλὰ ἔρχεται νά βοηθήσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ. Γι' αὐτό ἔπρεπε νά ὁμοιωθεῖ μέ τοὺς ἀδελφούς σέ ὅλα, γιὰ νά γίνῃ ἐλεήμων καὶ ἀξιόπιστος Ἀρχιερεὺς στήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά ἐξιλεώσει τίς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ· διότι, ἐπειδὴ ὑπέφερε ὁ ἴδιος μέ ὅσα δοκιμάσθηκε, μπορεῖ νά βοηθήσῃ αὐτούς πού περνοῦν δοκιμασίες.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΓ'. 32 – 49).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁδηγοῦνταν μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἄλλοι δύο κακοῦργοι γιὰ νά θανατωθοῦν μαζί του. Καὶ ὅταν ἤλθαν στόν τόπο, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν τὸν ἴδιο καὶ τοὺς κακούργους, τὸν ἕνα στὰ δεξιά καὶ τὸν ἄλλον στὰ ἀριστερά. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πατέρα συγχώρησέ τους, γιατί δέν ξέρουν τί κάνουν. Καὶ μοιράζοντας μεταξύ τους τὰ ρούχα του ἔρριξαν κλῆρο. Καὶ στεκόταν ὁ λαὸς καὶ ἔβλεπε (σάν νά ἐπρόκειτο γιὰ

κληρον. Καὶ εἰστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν.
 Ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς
 λέγοντες· ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτὸν, εἰ
 οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ὁ ἐκλεκτός.
 Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται
 προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ
 καὶ λέγοντες· εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων,
 σῶσον σεαυτὸν. Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφή
 γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς
 καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ
 βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Εἷς δὲ τῶν
 κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμη αὐτὸν
 λέγων· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ
 ἡμᾶς. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ
 λέγων· οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ
 κρίματι εἶ· καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν
 ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν
 ἄτοπον ἔπραξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί
 μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ
 εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἀμήν λέγω σοι, σήμερον
 μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. Ἦν δὲ ὡσεὶ
 ὥρα ἕκτη καὶ σκοτὸς ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν
 ἕως ὥρας ἐνάτης τοῦ ἡλίου ἐκλίποντος, καὶ
 ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον. Καὶ
 φωνήσας φωνῇ μεγάλη ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ,
 εἰς χειράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου·
 καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν. Ἰδὼν δὲ ὁ
 ἑκατόνταρχος τὸ γινόμενον ἐδόξασε τὸν Θεὸν
 λέγων· ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος

κάποιο θέαμα). Καὶ τὸν περιέπαιζαν καὶ οἱ ἄρχοντες μαζί
 μέ κάποιους ἀπὸ τοῦ λαοῦ λέγοντας· ἄλλους ἔσωσε, ἄς σώ-
 σει τὸν ἑαυτό του, ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ ἐκλεκτός
 τοῦ Θεοῦ. Τὸν περιγελοῦσαν ὁμῶς καὶ οἱ στρατιῶτες πού
 τὸν πλησίαζαν καὶ τοῦ προσέφεραν ξίδι καὶ ἔλεγαν· ἐὰν
 ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτό σου.
 Καὶ ἐπάνω στό Σταυρὸ ἦταν γραμμένη σέ πινακίδα
 ἐπιγραφή μέ γράμματα Ἑλληνικά, Ῥωμαϊκά καὶ Ἑβραϊκά·
 Αὐτός εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ
 τοὺς σταυρωμένους κακούργους τὸν περιέπαιζε λέγο-
 ντας· ἐὰν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἑαυτό σου κι
 ἐμᾶς. Ἀπαντώντας ὁ ἄλλος τὸν ἐμάλωνε λέγοντας·
 ἐσύ οὔτε τὸ Θεὸ φοβᾶσαι, τώρα πού βρίσκεσαι στήν ἴδια
 κατάσταση μέ αὐτόν; καὶ ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμεθα, διότι
 ἀπολαμβάνουμε ἄξια γιά ὅσα κάναμε· αὐτός ὁμῶς δέν
 ἔκανε κανένα κακό. Καὶ ἔλεγε στόν Ἰησοῦ· θυμήσου με,
 Κύριε, ὅταν θά ἔλθεις στή βασιλεία σου. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ
 εἶπε· Ἀληθινά σοῦ λέγω ἀπό σήμερα, (ἀπό τή στιγμή πού
 θά πεθάνουμε), θά εἶσαι μαζί μου στόν Παράδεισο. Καὶ
 ἦταν περίπου ἕκτη ὥρα (δώδεκα τό μεσημέρι), καὶ ἔπεσε
 σκοτάδι σέ ὅλη τή γῆ μέχρι τήν ἐνάτη ὥρα (τρεις τό
 ἀπόγευμα), καὶ σκοτίσθηκε ὁ ἥλιος, καὶ σχίσθηκε τό πα-
 ραπέτασμα τοῦ Ναοῦ στή μέση. Καὶ ἀφοῦ φώναξε μέ δυ-
 νατή φωνή ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πατέρα, στά χεῖρια σου παραδί-
 δω τό πνεῦμα μου· καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά ξεψύχησε. Ὅταν
 εἶδε ὁ ἑκατόνταρχος αὐτό τό γεγονός, δόξασε τὸ Θεὸ λέ-
 γοντας· πραγματικά ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος. Καὶ
 ὅλα τά πλήθη πού εἶχαν ἔλθει ἀπό περιέργεια, μέ τό θέ-
 αμα αὐτό, βλέποντας αὐτά πού ἔγιναν, γύριζαν πίσω

ἦν. Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον. Εἰσήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα, βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιον. (Σελὶς 1).

Κοντάκιον. (Σελὶς 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40) κ.λ.π. (Σελὶς 220).

Εὐχή.

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων, καὶ πάσης κτίσεως δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεικάστου ἐλέους σου, τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρία τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ, τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους, αὐτός, Δέσποτα φιλόφρονε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν

στήν πόλην κτυπώντας τὰ στήθη τους ἀπὸ λύπη καὶ μετάνοια. Καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ του καὶ οἱ γυναῖκες πού τὸν ἀκολουθήσαν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, στάθηκαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἔβλεπαν αὐτὰ πού συνέβαιναν (τὰ περιστάτικα τῆς σταυρώσεως καὶ τὰ φαινόμενα πού τρόμαξαν τὸν κόσμον).

Ἄς μᾶς προλάβουν γρήγορα τὰ ἐλέη σου, Κύριε, γιατί εἴμαστε πολὺ φτωχοὶ (ταλαιπωρημένοι)· βοήθησέ μας, Θεέ Σωτήρα μας, γιὰ τὴ δόξα τοῦ ὀνόματός σου· Κύριε, λύτρωσέ μας καὶ συγχώρησε τίς ἁμαρτίες μας, γιὰ χάρι τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιον. (Σελὶς 1).

Κοντάκιον. (Σελὶς 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40) κ.λ.π. (Σελὶς 220).

Εὐχή.

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ Δημιουργέ ὅλης τῆς κτίσεως, Ἐσὺ πού ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἀνυπολογίστου ἐλέους σου, ἔστειλες τὸν Μονογενῆ σου Υἱό, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ γένους μας, καὶ μέ τὸν Τίμιον Σταυρό του ἔσχισες τὸ γραμματίον τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐξευτέλισες θριαμβευτικὰ τίς ἀρχές καὶ ἐξουσίες τοῦ σκότους, Ἐσὺ ὁ ἴδιος, Κύριε, δέξου τίς εὐχαριστηρίες αὐτές καὶ ἱκετευτικές προσευχές ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ γλύτωσέ μας ἀπὸ κάθε σκοτεινοῦ καὶ ὀλέθριου σφάλμα, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς μας, πού ζητοῦν νὰ μᾶς κάνουν κακό. Κάρφωσε (ἀκίνητοποίησε) μέ τὸ δικό σου φόβο τίς σαρκικές μας ἐπιθυμίες, καὶ μὴν ἀφήνεις νὰ

κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων, ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας, ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρῶσον ἡμῶν τὰς ψυχάς, ἵνα πρὸς σὲ διαπαντὸς ἀτενίζοντες, καὶ τῷ παρὰ σοῦ φωτὶ ὀδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ ἀϊδιον κατοπτεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς ΞΗ'. (68).

Σῶσόν με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου. Ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις· ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταιγὶς κατεπόντισέ με. Ἐκοπίασα κρᾶζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου. Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν. Ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως· ἃ οὐχ ἤρπαζον, τότε ἀπετίγγουν. Ὁ Θεός, σὺ ἔγνωσ τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ αἰὶν πλημμέλειά μου ἀπὸ σοῦ οὐκ

παρεκτραποῦν οἱ καρδιές μας σὲ λόγους ἢ σὲ λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ μέ τό δικό σου πόθο τραυμάτισε (καί αιχμαλώτισε) τίς ψυχές μας. ὥστε ἀτενίζοντας γιά πάντα σ' ἐσένα, καὶ ὀδηγούμενοι ἀπό τό δικό σου φῶς, βλέποντας μέ προσοχή ἐσένα τό ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο) καὶ αἰώνιο φῶς, νά ἀναπέμπομε τὴν ἀκατάπαυστη δοξολογία καὶ εὐχαριστία σ' ἐσένα τόν Ἄναρχο Πατέρα, μαζί μέ τό Μονογενῆ σου Υἱό καὶ τό Ἅγιο καὶ ἀγαθό καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Ψαλμὸς ΞΗ'. (68).

Σῶσε με, Θεέ μου, διότι μπῆκαν νερά (μεγάλοι κίνδυνοι) μέχρι τὴν ψυχὴ μου. Χώθηκα σὲ βαθύ βουρκο, κάτω ἀπό τὸν ὅποιο δέν ὑπάρχει σταθερός πουθμένας· βυθίσθηκα στὰ βάθη τῆς θάλασσας, καὶ μέ καταπόντισε καταιγίδα. Ἔχω ἀποκάμει κραυγάζοντας, βράχνιασε ὁ λάρυγγάς μου, τὰ μάτια μου θάμπωσαν, διότι ἔχασα τὴν ἐλπίδα μου στὸν Θεό μου. Ἐγιναν περισσότεροι ἀπὸ τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, αὐτοὶ πού μέ μισοῦν χωρὶς αἰτία. Ἐγιναν πανίσχυροι οἱ ἐχθροί μου πού μέ καταδιώκουν ἄδικα· (Μέ τίς συκοφαντίες τους) πράγματα πού δέν ἄρπαξα. Θεέ μου, ἐσύ γνωρίζεις τίς ἄλλες ἀπερισκεψίες μου, καὶ τὰ σφάλματά μου δέν εἶναι κρυμμένα ἀπὸ σένα.

ἀπεκρύβησαν. Μὴ αἰσχυνθείησαν ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων, μηδὲ ἐντραπήησαν ἐπ' ἐμὲ οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ. Ὅτι ἕνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου. Ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου. Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστεία τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμοὺς ἐμοί. Καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν. Κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμὲ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον. Ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε· καιρὸς εὐδοκίας, ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου. Ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου. Σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ· ὀυσθείην ἐκ τῶν μισούντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων. Μὴ με καταποντισάτω καταγιγῆς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ' ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ. Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου. Πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν, ἕνεκα τῶν

Ἄς μὴ ντροπιασθοῦν ἐξ αἰτίας μου αὐτοὶ πού με ὑπομονὴ περιμένουν τὴν προστασία σου, Κύριε, Κύριε τῶν Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, μήτε νά ντροπιασθοῦν, ὅταν με βλέπουν ἀβοήθητο, ἐκεῖνοι πού σέ ἀναζητοῦν, Θεέ τοῦ Ἰσραήλ. Διότι γιὰ χάρη σου ὑπομένω ἐξευτελισμούς, τὸ πρόσωπό μου πλημμύρισε ἀπὸ ντροπὴ. Αποξενώθηκα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ κατήνησα ξένος γιὰ τοὺς ἀδελφούς μου ἀπὸ τὴν ἴδια μητέρα. Διότι ὁ ζῆλος γιὰ τὸ Νάό σου ὡς φωτιά με κατέφαγε, καὶ οἱ προσβολές αὐτῶν πού θέλουν νά με προσβάλουν ἔπασαν βαριά ἐπάνω μου. Καὶ ταλαιπώρησα με νηστεία τὴν ψυχὴ μου γιὰ χάρη τους, καὶ αὐτὸ ἔγινε αἰτία ἐξευτελισμοῦ σέ βάρος μου. Φόρεσα σάκκον (δειγμὰ ταπεινώσεως) καὶ ἔγινα γι' αὐτοὺς παροιμιῶδες πρόσωπο γιὰ ἐμπαιγμό. Ἐνατίον μου φλυαροῦσαν αὐτοὶ πού κάθονταν στὶς πύλες τοῦ τείχους καὶ σέ βάρος μου τραγουδοῦσαν οἱ μέθυσοι πού ἔπιναν κρασί. Ἐγὼ ὅμως με τὴν προσευχή μου στρεφόμεν σ' ἐσένα, Κύριε· εἶναι καιρὸς νά δείξεις τὴ συμπάθειά σου σ' ἐμένα, Θεέ μου, με τὸ ἄπειρο ἔλεός σου· Εἰσάκουσέ με σύμφωνα με τίς ἀληθινές ὑποσχέσεις σου γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων. Σῶσε με ἀπὸ τὴ λάσπη πού βρίσκομαι, γιὰ νά μὴ βυθισθῶ ἐντελῶς· ἄς λυτρωθῶ ἀπ' αὐτοὺς πού με μισοῦν καὶ ἀπὸ τὰ βαθιά νερά τῶν θλίψεων. Μὴ με καταποντίσει νεροποντὴ καταγιγῆδας, καὶ μὴ με καταπιεῖ ὁ βυθός τῆς θάλασσας, καὶ ἄς μὴν κλείσει ἀπὸ πάνω μου τὸ στόμιό τοῦ πηγαδιοῦ τῶν θλίψεων καὶ χαθῶ. Εἰσάκουσέ με, Κύριε, διότι εἶναι εὐεργετικὸ τὸ ἔλεός σου γιὰ ὅλους· κατὰ τὴν ἄπειρή σου εὐσπλαχνία ρίξε στοργικὸ βλέμμα ἐπάνω μου. Μὴ ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπό σου

ἐχθρῶν μου ῥῦσαί με. Σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπὴν μου. Ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές με. Ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταλαιπωρίαν. Καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε, καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὖρον. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν, ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, καὶ εἰς σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντός σύγκαμψον. Ἐκχεον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἠρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν. Ὅτι, ὃν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθετες ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δικαιοσύνῃ σου. Ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν. Πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγώ· ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου. Αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μέτ' ὠδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει. Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὄπλᾶς. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ

ἀπὸ μένα τὸν δούλο σου, διότι θλίβομαι, εἰσάκουσέ με γρήγορα. Δῶσε προσοχὴ στήν ψυχὴ μου καὶ λύτρωσέ την, σέ πείσμα τῶν ἐχθρῶν μου σῶσε με. Διότι ἐσύ γνωρίζεις τὸν ἐμπαιγμό τους καὶ τὴν καταισχύνῃ μου καὶ τὴ ντροπὴ μου. Μπροστά σου εἶναι ὅλοι πού μέ θλίβουν. Ἡ ψυχὴ μου περιμένει ἀπὸ παντοῦ προσβολὴ καὶ ταλαιπωρία. Περίμενα κάποιον νά λυπηθεῖ μαζί μου, καὶ δέν ὑπῆρξε, καὶ κάποιον νά μέ παρηγορήσουν καὶ δέν βρῆκα. Καὶ μοῦ ἔδωσαν ἀντί φαγητοῦ χολή, καὶ στή δίψα μου μοῦ ἔδωσαν νά πιῶ ξίδι. Ἄς μετατραπεῖ τό τραπέζι τους σέ παγίδα μπροστά τους, ὡς ἀνταπόδοση στά κακά πού κάνουν, καὶ ἐμπόδιο γιά νά πέσουν. Ἄς σκοτισθοῦν τά μάτια τους γιά νά μὴ βλέπουν, κύρτωσε τὴ ράχη τους νά μένουν γιά πάντα ἀνήμποροι. Χύσε ἐπάνω τους τὴν ὀργή σου καὶ ἄς τοὺς κυριεύσει ὁ θυμὸς τῆς ἀγανακτήσεώς σου. Ἄς μείνει τό ὠραῖο ἀγρόκτημά τους ἔρημο, καὶ ἄς μὴν ὑπάρξει κάποιος νά κατοικήσει στά σπίτια τους. Διότι ἐμένα, στόν ὅποιο ἐπέτρεψες νά ἔλθουν θλίψεις, αὐτοὶ μέ καταδίωξαν, καὶ ἐπάνω στόν πόνο τῶν τραυμάτων μου πρόσθεσαν ἄλλον πόνο. Ἄφησέ τους νά πέφτουν ἀπὸ ἀνομία σέ ἀνομία, καὶ ἄς μὴμποῦν δικαιωμένοι (σὴ Βασιλεία σου). Ἄς σβηστοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τό βιβλίον τῶν ζωντανῶν καὶ ἄς μὴ καταγραφοῦν μεταξύ τῶν δικαίων. Ἐγώ εἶμαι φτωχὸς καὶ πονεμένος· Ἡ δικὴ σου σωτηρία, Θεέ μου, ἄς μέ βοηθήσει. Τότε θά ὑμνήσω τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μέ ᾄσματα, θά τὸν δοξολογήσω μέ ὕμνους. Καὶ ἡ λατρεία μου αὐτὴ θά ἀρέσει στό Θεό περισσότερο ἀπὸ θυσία νεαροῦ μοσχαριοῦ τοῦ ὁποίου μόλις ἄρχισαν νά φυτρώνουν τά κέρατα καὶ οἱ ὄπλῆς (τά νύχια) τῶν

ύμῶν. Ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ οὐκ ἐξουδένωσεν. Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἔρποντα ἐν αὐτῇ. Ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν. Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων σου καθέξουσιν αὐτήν· καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.

Ψαλμὸς ΞΘ'. (69).

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες. Κύριε, εἰς τὸ βοηθησαί μοι σπεῦσον. Αἰσχυνθήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου. Αποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι· εὗγε, εὗγε. Ἀγαλλιάσθωσαν, καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, καὶ λεγέτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης. Ὁ Θεός, βοήθησόν μοι. Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ. Κύριε, μὴ χρονίσης.

Ψαλμὸς ΠΕ'. (85).

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχός καὶ πένης εἰμι ἐγώ. Φύλαξον

ποδιῶν. Ἄς τὰ δοῦν αὐτὰ οἱ ταπεινοὶ καὶ ἄς εὐφρανθοῦν· ἀναζητήστε τὸ Θεὸ καὶ θά ἀναζωογονηθεῖτε. Διότι ὁ Κύριος εἰσακούει τοὺς φτωχοὺς καὶ δέν καταφρονεῖ τοὺς ἀλυσσοδεμένους αἰχμαλώτους τοῦ λαοῦ του. Ἄς τὸν δοξολογήσουν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, ἡ θάλασσα καὶ ὅλα ὅσα κινοῦνται μέσα σ' αὐτήν. Διότι ὁ Θεός θά σώσει τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ θά οἰκοδομηθοῦν οἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Καὶ θά κατοικήσουν ἐκεῖ οἱ Ἰσραηλιῖτες ὡς νόμιμοι κληρονόμοι. Καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν δούλων σου αὐτῶν θά τὴν κατέχουν μόνιμα. Ἐκεῖνοι πού ἀγαποῦν τὸ ὄνομά σου θά ἐγκατασταθοῦν μόνιμα στή γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Ψαλμὸς ΞΘ'. (69).

ὦ Θεέ, πρόσεξέ με καὶ βοήθησέ με. Κύριε, τρέξε νά με βοηθήσεις. Ἄς καταισχυνθοῦν καὶ ἄς ντροπιασθοῦν, αὐτοὶ πού ζητοῦν τὴν ψυχὴ μου. Ἄς στραφοῦν πίσω ἄπρακτοι καὶ ἄς ντροπιασθοῦν, αὐτοὶ πού θέλουν τὸ κακό μου. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν ἀμέσως ντροπιασμένοι, αὐτοὶ πού στή θλίψη μου λένε χαρούμενοι· εὗγε, εὗγε (ώραῖα, ώραῖα). Ἄς σκιρτήσουν ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἄς εὐφρανθοῦν, ὅλοι ὅσοι ζητοῦν τὴν ἐνίσχυσή σου, Θεέ μου, καὶ ἄς λένε πάντοτε: ἄς δοξάζεται ὁ Κύριος, ὅλοι ὅσοι ποθοῦν τὴ σωτηρία, πού προέρχεται ἀπὸ σένα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι φτωχός καὶ ἄθλιος· Θεέ μου, βοήθησέ με. Εἶσαι βοηθός μου καὶ λυτρωτής μου. Κύριε, μὴ ἀργοπορήσεις.

Ψαλμὸς ΠΕ'. (85).

Στρέψε, Κύριε, τὸ αὐτί σου καὶ ἐπάκουσέ με, διότι ἐγὼ εἶμαι φτωχός καὶ ἄθλιος κοινωνικά. Προφύλαξε τὴν ψυ-

τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὁσιός εἰμι, σῶσον τὸν δούλον σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκραξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν, εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ, Κύριε, χρηστός, καὶ ἐπιεικής, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστι ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου. Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σύ, καὶ ποιῶν θαυμάσια, Σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου, τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρῶσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ Ἄιδου κατωτάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με, δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν υἱόν

χή μου, γιατί ἐγώ εἶμαι ἀφοσιωμένος σ' ἐσένα· Σῶσε, Θεέ μου, τὸ δούλο σου πού ἐλπίζει σ' ἐσένα. Ἐλέησέ με, Κύριε, γιατί σ' ἐσένα κράζω ὅλη τὴν ἡμέρα· γέμισε μέ χαρὰ τὴν ψυχὴ τοῦ δούλου σου, γιατί σ' ἐσένα ὑψωσα τὴν ψυχὴ μου. Γιατί Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἀγαθός καὶ ἐπιεικής καὶ πολυέλεος, σέ ὅλους πού σέ ἐπικαλοῦνται. Δέξου στ' αὐτιά σου, Κύριε, τὴν προσευχή μου, καὶ δῶσε προσοχή στή φωνή τῆς παρακλήσεώς μου. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου ἐκράξα σ' ἐσένα, διότι (καὶ ἄλλοτε) μέ ἄκουσες. Δέν ὑπάρχει, Κύριε, ὁμοίος μ' ἐσένα μεταξύ τῶν νομιζομένων θεῶν, καὶ δέν ὑπάρχουν ἄλλα ἔργα ὅπως τὰ δικά σου. Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἔκανες, θά ἔλθουν καὶ θά προσκυνήσουν μπροστά σου, Κύριε, καὶ θά δοξάσουν τὸ ὄνομά σου. Διότι Ἐσύ εἶσαι μέγας καὶ πραγματοποιεῖς θαυμάσια (ἔργα), Ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος Θεός. Ὁδήγησέ με, Κύριε στό δρόμο (τοῦ θελήματός) σου, καὶ θά πορεύομαι σύμφωνα μέ τὴν ἀλήθειά σου· θά εὐφρανθεῖ ἡ καρδιά μου, καθὼς θά σέβεται τὸ ὄνομά σου. Θά σέ ὑμῶ, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου, καὶ θά δοξάζω τὸ ὄνομά σου αἰῶνια. Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι μεγάλο ἐπάνω μου, καὶ γλύτωσες τὴν ψυχὴ μου ἀπό τὸν βαθύτατο ἄδη. Θεέ μου, παράνομοι (ἄνθρωποι) ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον μου, καὶ συμμορία ἰσχυρῶν (ἀνθρώπων) ἀπαίτησαν τὴν ψυχὴ μου (ἐζήτησαν νά ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ μου), καὶ δέν σέ ἔλαβαν καθόλου ὑπόψη τους. Κι Ἐσύ, Κύριε καὶ Θεέ μου, εἶσαι σπλαχνικός καὶ ἐλεήμων, μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός (ἀξιόπιστος). Κοίταξέ με μέ ἀγάπη καὶ ἐλέησέ με· δῶσε τὴν δύναμή σου σ' ἐμένα τὸν δούλο σου, καὶ σῶσε τὸ γιό τῆς δούλης σου. Κάνε σ' ἐμένα θαῦμα γιὰ

τῆς παιδίσκης σου. Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ιδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια, γ'. Δόξ σοι ὁ Θεός (γ').

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα...

Τροπάρια.

Βλέπων ὁ Ληστής τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρουσεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνοτο. Ἄλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπερ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Τροπάρια. (Ψαλλόμενα).

Θάμβος ἦν κατιδεῖν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἥλιον σκοτισθέντα, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν εἰς νύκτα

τό καλὸ μου, γιὰ νὰ τό δοῦν αὐτοὶ πού μέ μισοῦν καί νὰ ντροπιασθοῦν· διότι Ἐσύ, Κύριε, μέ βοήθησες καί μέ παρηγόρησες.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια (γ'). Δόξ σοι ὁ Θεός (γ').

Κύριε ἐλέησον (γ').

Δόξα...

Τροπάρια.

Βλέποντας ὁ ληστής τὸν ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς κρεμασμένο ἐπάνω σέ Σταυρὸ ἔλεγε· ἐάν δέν ἦταν Θεὸς πού πῆρε σάρκα, αὐτός πού σταυρώθηκε μαζί μας, δέν θά εἶχε ἀποκρούσει τίς ἀκτῖνες τοῦ ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ γῆ θά σείονταν ὅπως ἡ τρικυμισμένη θάλασσα. Ἀλλά Ἐσύ πού ἀνέχεσαι ὅλους, θυμήσου μέ, Κύριε, στή Βασιλείᾳ σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γιὰ μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ ὑπέμεινες Σταύρωση, Ἀγαθέ, Ἐσύ που λαφυραγώγησες τό θάνατο μέ θάνατο, καὶ ἔδειξες τὴν ἀνάστασι ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού ἔπλασες μέ τό χέρι σου· δείξε τὴ φιλανθρωπία σου, ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σέ γέννησε, καὶ πρεσβεύει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο (ἐμᾶς).

Τροπάρια. (Ψαλλόμενα).

Ἦταν ἐκπληκτικὸ πρᾶγμα νὰ δεῖ κανεὶς, τὸν Ποιητὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς νὰ εἶναι κρεμασμένος ἐπάνω στό Σταυρὸ, νὰ ἔχει σκοτισθεῖ ὁ ἥλιος, τὴν ἡμέρα νὰ με-

μετελθοῦσαν, καὶ τὴν γῆν ἐκ τάφων ἀναπέμπουσιν, σώματα νεκρῶν. Μεθ' ὧν προσκυνοῦμέν σε· σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

(Καὶ πάλιν τὸ αὐτό).

Στίχ. Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Ὅτε σὲ Σταυρῶ προσήλωσαν παράνομοι, τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἐβόας πρὸς αὐτούς· τί ὑμᾶς ἐλύπησα; ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρὸ ἐμοῦ, τίς ὑμᾶς ἐρρύσατο ἐκ θλίψεως; καὶ νῦν, τί μοι ἀνταποδίδετε; πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, ἀντὶ στύλου πυρὸς Σταυρῶ με προσηλώσατε, ἀντὶ νεφέλης, τάφον μοι ὠρύξατε, ἀντὶ τοῦ μάννα, χολήν μοι προσηνέγκατε, ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος με ἐποτίσατε. Λοιπὸν καλῶ τὰ ἔθνη, κἀκεῖνά με δοξάσουσι, σὺν Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (ἐκ γ' .). Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχη ἐκεντήθη, ὁ

ταβάλλεται πάλιν σὲ νύχτα, καὶ τὴ γῆ νά βγάξει σώματα νεκρῶν. Μαζί μέ αὐτούς σὲ προσκυνοῦμε· σῶσε μας.

Διαμοιράσθηκαν μεταξύ τους τὰ ἐνδύματά μου, καὶ γιὰ τὸ ρουχισμό μου ἔρριξαν κλῆρο.

(Καὶ πάλιν τὸ ἴδιο).

Στίχος. Ἀντὶ τροφῆς μου ἔδωσαν χολή, καὶ στή δίψα μου μου ἔδωσαν νά πιῶ ξίδι.

Ὅταν οἱ παράνομοι σ' ἐκάρφωσαν στό Σταυρό, ἐσένα τὸν Κύριο τῆς δόξης, φώναζες σ' αὐτούς· σέ τί σᾶς λύπησα; ἢ σέ τί σᾶς ἐξόργισα; πρὶν ἀπὸ μένα ποιός σᾶς λύτρωσε ἀπὸ τίς θλίψεις; καὶ τώρα τί μου ἀνταποδίδετε; μου ἀνταποδίδετε κακὰ ἀντὶ τῶν εὐεργεσιῶν; δηλαδή ἀντὶ τοῦ πύρινου στύλου (πού ὀδηγοῦσε τοὺς προγόνους σας στήν ἔρημο), μέ καρφώσατε στό Σταυρό· ἀντὶ τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τάφο μου ἀνοίξατε· ἀντὶ τοῦ Μάννα μου προσφέρατε χολή· ἀντὶ νεροῦ μέ ποτίσατε μέ ξίδι. Λοιπὸν (σᾶς ἐγκαταλείπω καί) καλῶ τοὺς εἰδωλολάτρες, καὶ ἐκεῖνοι θά μέ πιστέψουν καὶ θά μέ δοξάσουν, μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Σήμερα κρέμεται ἐπάνω στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ), αὐτός πού κρέμασε τὴ γῆ μέσα στά νερά (γ' .) Στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια φορεῖ ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀγγέλων. Ψεύτικο βασιλικὸ ἔνδυμα ντύνεται, αὐτός πού ντύνει τὸν οὐρανὸ μέ τὰ σύννεφα. Ῥάπισμα (χαστούκι) καταδέχθηκε, αὐτός ὁ ὁποῖος ἐλευθέρωσε στὸν Ἰορδάνη τὸν Ἀδάμ (ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ διαβόλου). Μέ καρφιά καρφώθηκε ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Μέ λόγχη τρυπήθηκε ὁ Υἱός τῆς

Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (ἐκ γ'). Δείξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Ἀναγνώσματα.
 Προκείμενον.
 Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός.

Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

Προφητεία Ἱερεμίου
 (ΙΑ', 18-23, ΙΒ'. 1-5, 9-11, 14-15).

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν, ἐγὼ δέ, ὡς ἄρνιον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων. Ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρόν, λέγοντες· δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ ἔτι.

Κύριε τῶν δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς, καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρὰ σοῦ ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς, ὅτι πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας· οὐ μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰ δὲ μὴ, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Ἴδου ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς, οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ,

Παρθένου. Προσκυνοῦμε τὰ Πάθη σου, Χριστέ (γ'). Δείξε μας καὶ τὴν ἔδοξή σου Ἀνάστασι.

Ἀναγνώσματα.
 Προκείμενο.
 Εἶπε ὁ ἄμυαλος ἄνθρωπος μέσα στὴν καρδιά του· δὲν ὑπάρχει Θεός.

Στίχος. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά κάνει τό καλό, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας.

Προφητεία τοῦ Ἱερεμιά.
 (ΙΑ', 18-23, ΙΒ'. 1-5, 9-11, 14-15).

Κύριε, κάνε μου γνωστή τὴν ἀλήθεια καὶ θά τὴ γνωρίσω. Τότε θά δῶ καὶ τὰ κακὰ ἔργα τῶν ἐχθρῶν μου, Ἐγὼ ὁμως ὀδηγοῦμενος ὡς ἄρνι ἄκακο σὲ σφαγή, δὲν γνώριζα ποῦ ὀδηγοῦμαι. Ἐναντίον μου οἱ ἐχθροί μου σκέφθηκαν πονηρά πράγματα λέγοντας· ἐλάτε νά βάλουμε δηλητηριώδες φυτό (βότανο) στὸν ἄρτο του, καὶ ἔτσι νά τὸν ἐξαφανίσουμε ἀπὸ τὴ γῆ τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων, καὶ τό ὄνομά του νά ἐξαφανισθεῖ. Κύριε, τῶν δυνάμεων, ἐσύ πού κρίνεις δίκαια, πού ἐρευνᾷς τοὺς νεφρούς (τό κέντρο τῶν συναισθημάτων), καὶ τίς καρδιές (τό κέντρο τῆς νοήσεως), ἄς ἰδῶ τὴν τιμωρία τους, διότι σ' ἐσένα ἐμπιστεύθηκα τὴν ὑπόθεσή μου αὐτή! Γ' αὐτό αὐτά λέγει ὁ Κύριος κατὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀναθῶθ πού ἀπαιτοῦν τὴ ζωὴ μου καὶ λένε· δὲν θά προφητεύσεις στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι θά πεθάνεις ἀπὸ τὰ χέρια μας. Νά, ἐγὼ θά τοὺς ἐπισκεφθῶ, γιὰ νά τοὺς τιμωρήσω· οἱ νέοι ἄνδρες τους θά θανατωθοῦν, καὶ οἱ γιοὶ τους καὶ οἱ γυνατέρες τους θά πεθάνουν ἀπὸ πείνα, καὶ δὲν θά μείνει τίποτε

καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθῶθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἶ, Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ, πλὴν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ. Τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐθήνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; Ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἔρριζώθησαν, ἔτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν, ἐγγὺς εἶ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με, οἶδας με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἄθροισον αὐτούς ὥσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν, ἄγνισον αὐτούς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν. Ἔως πότε πενθήσει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ, ξηρανθήσεται, ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπον· οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· Σοῦ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου τῷ Ἰσραὴλ. Ἴδου ἐγὼ ἀνασπῶ αὐτούς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου

ἀπ' αὐτούς, διότι θὰ ἐπιφέρω συμφορὰς στοὺς κατοίκους τῆς Ἀναθῶθ, κατὰ τὸν καιρὸ πού θὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσω. Κύριε, εἶσαι πολὺ δίκαιος, γιὰ νὰ τολμήσω νὰ συζητήσω μαζί σου, ἀλλὰ θὰ σοῦ ὑποβάλω μερικὰ ἐρωτήματα. Γιατί ἡ ζωὴ τῶν ἀσεβῶν κατευδοῦνεται; γιατί εὐτυχοῦν ὅσοι πέφτουν σέ πολλές παραβάσεις; Τοὺς φύτεψες καὶ ἔρριξαν βαθιές ρίζες, τεκνοποίησαν οἱ γυναῖκες τους καὶ ἀπέκτησαν ἀπογόνους. Εἶσαι κοντὰ στὰ αἰτήματα τοῦ στόματός τους (τοὺς ἀκοῦς), ἐνῶ εἶσαι μακριὰ ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες τους. Κι ἐσύ, Κύριε, μέ γνωρίζεις, ἔχεις δοκιμάσει τὴν καρδιά μου ἐνώπιόν σου. Μάζεψέ τους ὡς πρόβατα γιὰ σφαγὴ, καθάρισέ τους κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς σφαγῆς τους! Μέχρι πότε θὰ πενθεῖ ἡ γῆ, καὶ θὰ ξηραίνεται τὸ χόρτο τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ τὴν κακία αὐτῶν πού κατοικοῦν στὴ γῆ; ἔξαφανίσθηκαν τὰ κτήνη τῆς χώρας, καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶπαν· δὲν θὰ δεῖ ὁ Θεὸς τίς πορεῖες μας. (Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ): Τρέχεις πεζός καὶ τὰ πόδια σου παραλύουν. Πηγαίνετε καὶ συγκεντρώστε ὅλα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, γιὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ καταφάγουν τὴν κληρονομία μου αὐτή. Πολλοὶ κακοὶ βοσκοὶ κατέστρεψαν τὸν ἀμπελῶνα μου τὸν Ἰσραὴλ, βεβήλωσαν τὴν ἐκλεκτὴ μου αὐτὴ μερίδα, παρέδωσαν τὴν ἀγαπημένη μου μερίδα, ὥστε νὰ γίνει ἔρημη καὶ ἄβατη ἀπὸ ἀνθρώπους, ἔφθασε ἡ χώρα μου σέ ἀφανισμό καὶ καταστροφή. Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος γιὰ ὅλους τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς πού βλάπτουν τὴν κληρονομία μου, τὴν ὁποία ἐμοίρασα στό λαό μου τὸν Ἰσραὴλ. Νά, ἐγὼ θὰ τοὺς ἀποσπάσω ἀπὸ τὴ γῆ τους, καὶ θὰ βγάλω τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ ἀνάμεσά τους· καὶ μετὰ τὴν

αὐτῶν, καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτούς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτούς, καὶ κατοικιῶ αὐτούς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Γ', 19-31).

Ἀδελφοί, ἔχοντες παρρησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἁγίων, ἐν τῷ Αἵματι Ἰησοῦ· ἦν ἀνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν· διὰ τοῦ καταπετάσματος (τούτέστι, τῆς σαρκὸς αὐτοῦ)· καὶ Ἰερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορία πίστεως, ἐρραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς, καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ. Κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος). Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους, εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης, καὶ καλῶν ἔργων. ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες, καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσιν τὴν ἡμέραν. Ἐκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία, φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους. Ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει· πόσῳ δοκεῖτε χεῖρονος

ἀπομάκρυνσή τους θά ἐπιστρέψω καὶ θά τοὺς ἐλεήσω, καὶ θά τοὺς ἐγκαταστήσω τὸν καθένα στὴν κληρονομία του, καὶ τὸν καθένα στὴ γῆ του.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Γ', 19-31).

Ἀδελφοί, ἔχουμε θάρρος ὅτι θά εἰσέλθουμε στὰ ἀληθινὰ Ἅγια (στὸν οὐρανὸ) μέ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ· τὴν εἴσοδο αὐτὴ στὸν οὐρανὸ τὴν ἐγκαινίασε ὡς δρόμο νέου πού ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια ζωὴ· καὶ εἰσηλθε αὐτὸς μέσα ἀπὸ τὸ καταπέτασμα, (δηλαδή τὴ σάρκα καὶ τὸ αἷμα του)· καὶ ἔχοντάς τον Ἀρχιερέα μέγα στὴν κατοικία τοῦ Θεοῦ (στὸν οὐρανὸ), ἃς προσερχόμεθα μέ εἰλικρινῆ καρδιά, μέ πίστη ὀλοκληρωμένη, ραντισμένοι καὶ μέ καθαρισμένες τίς καρδιές μας, (ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τύψεις γιὰ κακές πράξεις μέ τὸ αἷμα του), καὶ λουσμένοι μέ καθαρό νερὸ (τὸ Βάπτισμα). Ἄς κρατοῦμε λοιπὸν τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως, γιὰ τὰ ἀγαθὰ πού ἐλπίζουμε, ἀκλόνητη, διότι εἶναι ἀξιόπιστος αὐτὸς πού τὰ ὑποσχέθηκε. Καὶ ἃς παρατηροῦμε προσεκτικὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ παρακινούμεθα σέ μεγαλύτερη ἀγάπη καὶ καλὰ ἔργα. χωρὶς νὰ παραμελεῖτε τὴ σύναξή σας, καθὼς συνηθίζουν μερικοί, ἀλλὰ νὰ προτρέπετε ὁ ἕνα τὸν ἄλλον καὶ μάλιστα τόσο περισσότερο, ὅσο βλέπετε, νὰ πλησιάζει ἡ ἡμέρα (τῆς δευτέρας παρουσίας). Διότι ὅταν ἁμαρτάνουμε θεληματικὰ, ἀφοῦ λάβαμε μέ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τὴ γνώση τῆς ἀλήθειας, δέν ἀπομένει πλέον ἄλλη θυσία (γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μας), ἀλλὰ ἀπομένει νὰ περιμένουμε μέ φόβο τὴν κρίση

ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος, ἐν ᾧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας; Οἶδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα. Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν, Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ. Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 23-37).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἐκάστῳ στρατιῳτῇ μέρος, καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτῶν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου. Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται· ἵνα ἡ γραφή πληρωθῇ ἣ λέγουσα. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν. Εἰστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν

τοῦ Θεοῦ καὶ τῆ φοβερῆ φωτιά, πού πρόκειται νὰ κατατρώγει τοὺς ἀντιθέτους. Ὅταν κάποιος παραβεῖ τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ, καὶ ἀποδεικνύεται αὐτὸ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες, αὐτὸς θανατώνεται χωρὶς ἐπιείκεια. Μὲ πόσο χειρότερη τιμωρία (νομίζετε) θά τιμωρηθεῖ, αὐτὸς πού περιφρόνησε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ θεώρησε τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, μὲ τὸ ὅποιο ἐπικυρώθηκε ἡ Νέα Διαθήκη, ὡς αἷμα κοινοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὸ ὅποιο ἡγιάσθηκε, καὶ περιφρόνησε τὸ Πνεῦμα τῆς Θείας Χάρης; Διότι γνωρίζουμε τὸ Θεὸ πού εἶπε. Δικό μου δικαίωμα εἶναι ἡ ἐκδίκησις, ἐγὼ θά κάνω ἀνταπόδοση, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ πάλι, ὁ Κύριος θά δικάσει τὸ λαὸ του. Εἶναι φοβερό νὰ πέσει κάποιος στὰ χεῖρα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 23-37).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὅταν (οἱ στρατιῳτες) σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ, πῆραν τὰ ροῦχα του καὶ τὰ χώρισαν σὲ τέσσερα μέρη, ἓνα μέρος γιὰ κάθε στρατιῳτῇ. Καὶ χωριστὰ τὸν χιτῶνα (τὸ πουκάμισο). Καὶ ἦταν ὁ χιτῶνας χωρὶς ραφή ὑφασμένος ὀλόκληρος ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Εἶπαν λοιπὸν μεταξύ τους· ἄς μὴν τὸν σχίσουμε, ἀλλὰ ἄς ρίξουμε κλῆρο, νὰ δοῦμε ποιὸς θά τὸν πάρει. Καὶ ἐγένε αὐτὸ γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ Ἁγία Γραφή πού ἔλεγε. Διαμοιράσθηκαν τὰ ἐξωτερικά μου ἐνδύματα καὶ γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ (τὸ χιτῶνα) ἔρριξαν κλῆρο. Οἱ στρατιῳτες λοιπὸν αὐτὰ ἔκαναν. Καὶ στέκονταν κοντὰ στὸν Σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ (συννυφάδα) τῆς Μητέρας του, ἡ Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν βλέποντας τὴν Μητέρα του καὶ τὸν

παρεστῶτα ὄν ἡγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου, εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητῆς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφή, λέγει· Διψῶ. Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· οἱ δὲ πλήσαντες σπόγγον ὄξους καὶ ὑσώπῳ περιθέντες προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι. Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς εἶπε. Τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν· ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ σαββάτου· ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη, ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἐνυξε, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ. Καὶ ὁ ἑωρακῶς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία, καὶ ἐκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε. Ἐγένετο γὰρ ταῦτα, ἵνα ἡ γραφή πληρωθῇ, Ὅσοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφή λέγει· Ὁψονται εἰς ὄν ἐξεκέντησαν.

Μαθητῆ του πού ἀγαποῦσε, νά εἶναι ἐκεῖ, λέγει στήν Μητέρα του· Γυναίκα (Κυρία), νά ὁ υἱός σου, ἔπειτα λέγει στόν Μαθητῆ· νά ἡ Μητέρα σου. Καί ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα τήν πῆρε ὁ Μαθητής ἐκεῖ ὅπου ἔμενε. Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὅλα πλέον πού προφητεύθηκαν ἔχουν ἐκπληρωθεῖ, γιά νά ἐπαληθευθεῖ σέ ὅλα μέχρι τέλους ἡ Ἁγία Γραφή, λέγει· Διψῶ. Ὑπῆρχε λοιπόν ἐκεῖ ἕνα πῆλινο δοχεῖο γεμάτο μέ ξίδι· Κι ἐκεῖνοι πού τό ἄκουσαν αὐτό, ἀφοῦ γέμισαν ἕνα σφουγγάρι καί τό στερέωσαν σέ ἕν κλωνάρι ὑσώπου, τό πλησίασαν στό στόμα του. Ὅταν λοιπόν πῆρε τό ξίδι ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Ἐχουν πλέον τελειώσει ὅλα, καί ἀφοῦ ἔγειρε τό κεφάλι του παρέδωσε τό πνεῦμα μέ τή θέλησή του. Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπόν, δέν ἤθελαν νά μείνουν ἐπάνω στό σταυρό τά σώματα κατά τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ἐπειδή προετοιμάζονταν γιά τό Πάσχα πού ἦταν τήν ἐπομένη ἡμέρα· καί ἔτσι ἦταν μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ Σαββάτου· Παρακάλεσαν τόν Πιλάτο, νά συντριβοῦν τά κόκαλα τῶν καταδίκων καί νά ἀπομακρυνθοῦν. Ἦλθαν λοιπόν οἱ στρατιῶτες, καί τοῦ μὲν πρώτου συνέτριψαν τά κόκαλα καί τοῦ ἄλλου πού σταυρώθηκε μαζί του· Ὅταν ὅμως ἦλθαν στόν Ἰησοῦ, βλέποντάς τον νά εἶναι ἤδη νεκρός, δέν συνέτριψαν τά σκέλη του, ἀλλά ἕνας ἀπό τούς στρατιῶτες τρύπησε μέ τή λόγχῃ τήν πλευρά του, καί ἀμέσως βγήκε αἷμα καί νερό. Καί αὐτός πού τό εἶδε αὐτό κατέθεσε τή μαρτυρία του, καί ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή, κι ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι λέγει τήν ἀλήθεια, γιά νά πιστέψετε κι ἐσεῖς. Καί ὅλα αὐτά ἔγιναν, γιά νά ἐκπληρωθεῖ ἡ Ἁγία Γραφή πού λέγει· Δέν θά συντριβεῖ οὔτε ἕνα κόκαλό του. Καί πάλι ἄλλ

Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραήλ, τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον. (Σελίς 1).

Κοντάκιον. (Σελίς 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40) κ.λ. π. (Σελίς 220-221).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἧ ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ Ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι Ληστῇ, τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὠδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξιῶς δούλοις σου. Ἠμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἰκετεύομεν τὴν σὴν ἀνεύκαστον ἀγαθότητα. Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν.

προφητεία λέγει· Συντετριμμένοι θὰ δοῦν, αὐτὸν τὸν ὅποιον τραυμάτισαν.

Μὴ λοιπὸν μᾶς παραδώσεις, σέ ἀφανισμό τελειωτικό, γιὰ τὸ ἅγιο ὄνομά σου, καὶ μὴν ἀθετήσεις (ἀκυρώσεις) τὴν διαθήκη σου, καὶ μὴν ἀπομακρύνεις τὸ ἔλεός σου ἀπὸ μᾶς, γιὰ χάρη τοῦ ἀγαπημένου σου Ἀβραάμ, καὶ γιὰ χάρη τοῦ δούλου σου Ἰσαὰκ, καὶ τοῦ Ἰσραήλ (τοῦ Ἰακώβ). τοῦ ἀφοσιωμένου σ' ἐσένα.

Τρισάγιο. (Σελίδα 1).

Κοντάκιον. (Σελίδα 195).

Κύριε, ἐλέησον. (40) κ.λ.π. (Σελίδα 220-221).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσὺ πού ἔδειξες μεγαλοψυχία γιὰ τίς δικές μας ἀμαρτίες, καὶ μᾶς ἔφερες μέχρι τὴν ὥρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία κραμασμένος ἐπάνω στό ζωοποιό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἀνοιξες στόν εὐγνώμονα Ληστή τὴν εἴσοδο στόν παράδεισο, καὶ κατήρησες τὸ θάνατο μέ τὸ θάνατό σου, λυπήσου ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀναξιῶς δούλους σου. Διότι ἀμαρτήσαμε καὶ ἀνομήσαμε, καὶ δέν εἴμαστε ἄξιοι νὰ σηκώσουμε τὰ μάτια μας καὶ νὰ δοῦμε τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· Διότι ἐγκαταλείψαμε τὸ δρόμο τῆς δικαιοσύνης σου (τῶν ἀρετῶν σου), καὶ πορευθήκαμε σύμφωνα μέ τὰ θελήματά μας. Ἀλλά ἰκετεύομε τὴ δική σου ἀνυπολόγιστη ἀγαθότητα. Λυπήσου μας, Κύριε, σύμφωνα μέ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ σῶσε μας πρὸς χάρη τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου, διότι πέρασαν μέσα στή ματαιότητα (χαμένες) οἱ ἡμέρες μας. Βγάλε μας μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου μας (τοῦ διαβόλου), καὶ συγχώρησέ μας

Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα, ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι, καὶ οὕτω, τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις.

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοι.

Ὁ ἐμπτυσμούς καὶ μάστιγας καὶ κολαφισμούς καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον ὑπομείνας διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας Αὐτοῦ μητρὸς, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῷ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἁσωμάτων, ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων

τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσε τὸ σαρκικὸν μας φρόνημα· ὥστε ἀφοῦ ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὸν παλαιὸν ἄνθρωπο, νὰ ντυθοῦμε τὸν νέο, καὶ νὰ ζήσουμε μαζί μ' ἐσένα, τὸν δικὸν μας Δεσπότη (Κύριο) καὶ κηδεμόνα. Καὶ ἔτσι, ἀκολουθώντας τὰ δικά σου προστάγματα, νὰ καταλήξουμε στὴν αἰώνια ἀνάπαυση, ὅπου ὑπάρχει ἡ κατοικία ὅλων αὐτῶν πού εὐφραίνονται (κοντά σου). Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση ὅλων αὐτῶν πού σέ ἀγαποῦν, Χριστέ Θεέ μας· καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε (προσφέρουμε), τὴν δόξα, μαζί μέ τὸν Ἄναρχό σου Πατέρα, καὶ τὸ Πανάγιο καὶ Ἀγαθὸ καὶ Ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυση.

Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, πού εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε ἐμπτυσμούς καὶ μαστιγώσεις καὶ κολαφισμούς (χαστούκια) καὶ Σταυρό καὶ θάνατο, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας, μέ τίς πρεσβείες τῆς καθαρῶτατης καὶ ἀμόλυντης ἁγίας Μητέρας του, μέ τὴ δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού δίνει ζωή, μέ τίς προστασίες τῶν τιμίων, ἐπουρανίων Δυνάμεων τῶν ἁσωμάτων, μέ τίς ἰκεσίες τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ φημισμένων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων (μέ ὠραῖες νίκες) μαρτύρων, τῶν ὁσίων (ἀσκητῶν) καὶ θεο-

Μαρτύρων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
 Ἀμήν.

ΤΗΙ ΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογητὸς ὁ Θεός ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Προοιμιακὸς ψαλμός. (Σελίς 42-46).

Εἰρηνικά. (Σελίς 16-18).

Κύριε, ἐκέκραξα... (Σελίς 46-49).

Τροπάρια.

Ἀκολουθία τῶν Παθῶν.

Ἀπόστιχα. (Σελίς 204-205).

Πᾶσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο... (Δίς).

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος...

Σήμερον σὲ θεωροῦσα...

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα...

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, παρίσταται Πιλάτῳ, καὶ σταυρῷ παραδίδοται ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, ὡς ἄμνὸς προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει· τοῖς ἡλοῖς

φόρων (πού φέρουν τὸ Θεό μέσα τους) Πατέρων μας, τῶν ἁγίων καὶ Δικαίων θεοπατόρων (προγόνων τοῦ Χριστοῦ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποίου τῆ μνήμη ἐορτάζουμε, καὶ ὄλων τῶν ἁγίων, νά μᾶς ἐλεήσει καὶ νά μᾶς σῶσει ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
 ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός μας πάντοτε, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίδα 1).

Προοιμιακὸς ψαλμός. (Σελίδα 42-46).

Εἰρηνικά. (Σελίς 16-18).

Κύριε, ἐκέκραξα... (Σελίδα 46-49).

Τροπάρια.

Ἀκολουθία τῶν Παθῶν. Ἀπόστιχα.

(Σελίδα 203-205).

Πᾶσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο... (Δίς).

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος...

Σήμερον σὲ θεωροῦσα...

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα...

Σήμερα ὁ Κυρίαρχος τῆς Κτίσεως στέκεται ὡς ὑπόδικος μπροστά στόν Πιλάτο, καὶ καταδικάζεται νά σταυρωθεῖ ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων ὀδηγούμενος ὡς ἄρνι (στή σφαγή) μέ τῆ δική του θέληση· μέ τὰ καρφιά

προσπῆγγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, καὶ τῷ σπόγγῳ προσψαύεται, ὁ μάννα ἐπομβρήσας. Τὰς σιαγόνας ῥαπίζεται, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ Κόσμου, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων ἐμπαίζεται, ὁ Πλάστης τῶν ἀπάντων. Ὡ Δεσπότης φιλανθρωπίας! ὑπὲρ τῶν σταυρούνητων παρεκάλει τὸν ἴδιον Πατέρα, λέγων. Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἶδασιν οἱ ἄνομοι, τί ἀδίκως πράττουσιν.

Δόξα...

Ὡ! πῶς ἡ παράνομος συναγωγή, τὸν Βασιλέα τῆς Κτίσεως κατεδίκασε θανάτῳ, μὴ αἰδεσθεῖσα τὰς εὐεργεσίας! ἄς ἀναμνησκῶν, προησφαλιζέτο λέγων πρὸς αὐτούς. Λαὸς μου τί ἐποίησα ὑμῖν; οὐ θαυμάτων ἐπέπλησα τὴν Ἰουδαίαν; οὐ νεκρούς ἐξανέστησα μόνῳ τῷ λόγῳ; οὐ πᾶσαν μαλακίαν ἐθεράπευσα καὶ νόσον. Τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; εἰς τί ἀμνημονεῖτέ μου; ἀντὶ τῶν ἰαμάτων πληγὰς μοι ἐπιθέντες, ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες, κρεμῶντες ἐπὶ ξύλου, ὡς κακοῦργον τὸν εὐεργέτην, ὡς παράνομον τὸν νομοδότην, ὡς κατάκριτον τὸν πάντων βασιλέα. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν ...

Φοβερόν καὶ παράδοξον Μυστήριον, σήμερον ἐνεργούμενον καθορᾶται. Ὁ ἀναφῆς κρατεῖται δεσμεῖται, ὁ λύων τὸν Ἀδὰμ τῆς κατάρας. Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς,

καρφώνεται, καὶ τρυπιέται στὴν πλευρὰ του, καὶ ἀγγίζει τὸ σπόγγο (μέ τὰ χεῖλη του), αὐτὸς πού ἔβρεξε τὸ Μάννα (στὴν ἔρημο). Δέχεται ραπίσματα (χαστούκια) στό πρόσωπο ὁ Λυτρωτῆς τοῦ Κόσμου, καὶ χλευάζεται ἀπὸ τοὺς δούλους του ὁ Πλάστης τοῦ σύμπαντος. Ὡ! πόσο μεγάλη εἶναι ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου! παρακαλοῦσε τὸν Πατέρα του γιὰ τοὺς σταυρωτῆς του λέγοντας. Συγχώρησέ τους αὐτὴ τὴν ἁμαρτία· γιατί δέν γνωρίζουν οἱ παράνομοι τί ἀδικία διαπράττουν.

Δόξα...

Ὡ! Πῶς ἡ παράνομη συναγωγή (τῶν Ἑβραίων) καταδίκασε σέ θάνατο τὸ Βασιλιά τῆς Κτίσεως, χωρὶς νὰ σεβασθεῖ τίς εὐεργεσίες του πρὸς αὐτούς! τίς ὁποῖες ὑπενθυμίζοντάς τους προσπαθοῦσε νὰ τοὺς προφυλάξει (ἀπὸ τὴν ἀχαριστία) λέγοντάς τους. Λαέ μου, τί κακό σὰς ἔκανα; δέν γέμισα μέ θαύματα τὴν Ἰουδαία; δέν ἀνέστησα νεκρούς μέ μόνο τὸ λόγο; Δέν ἐθεράπευσα κάθε ἐλαφρὰ καὶ βαρὶά ἀσθένεια; Τί μοῦ ἀνταποδίδετε λοιπόν; γιατί λησμονεῖτε (τίς εὐεργεσίες) μου, καὶ ἀντὶ τῶν θεραπειῶν μοῦ προκαλεῖτε πληγές· ἀντὶ τῆς ζωῆς (πού ἔδωσα στοὺς νεκρούς), μέ θανατώνετε, κρεμώντας με ἐπάνω στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ), ὡς κακοῦργο τὸν εὐεργέτη, ὡς παράνομο τὸν νομοθέτη, ὡς κατάδικο τὸν Βασιλιά τῶν πάντων; Μεγαλόψυχε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ...

Σήμερα βλέπουμε νὰ πραγματοποιεῖται φοβερό καὶ παράδοξο Μυστήριον. Ὁ ἀψηλάφητος συλλαμβάνεται (ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους)· δέχεται δεσμά, αὐτὸς πού ἐλευθερώνει τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν κατάρα. Αὐτὸς πού

ἀδίκως ἐτάζεται· εἰρκτῆ κατακλείεται, ὃ τὴν ἄβυσσον κλείσας· Πιλάτῳ παρίσταται, ᾧ τρόμῳ παρίστανται οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις· ραπίζεται χειρὶ τοῦ πλάσματος, ὃ Πλάστης· ξύλῳ κατακρίνεται, ὃ κρίνων ζῶντας καὶ νεκρούς, τάφῳ κατακλείεται, ὃ καθαιρέτης τοῦ Ἄιδου. Ὅ πάντα φέρων συμπαθῶς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀρχῆς, ἀνεξίκακε, Κύριε, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Σοφία! Ὁρθοί. Φῶς ἰλαρὸν.
(Σελίς 50).

Προκείμενον.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπες με;

Ἀναγνώσματα.

Ἐξοδος. (ΛΓ'. 11-23).

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσῆν, ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἶ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν. Ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωυσῆς πρὸς Κύριον· ἰδοὺ σὺ μοι λέγεις· ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον, σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ. Σὺ δὲ μοι εἶπας. Οἶδά σε παρὰ πάντας, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ

ἐρευνᾷ τίς καρδιές καὶ τὰ συναισθήματα τῶν ἀνθρώπων, ἄδικα ἀνακρίνεται· περιορίζεται σέ κρατητήριον, αὐτὸς πού περιορίσει τὴ θάλασσα στό χῶρον τῆς· παρουσιάζεται ὡς ὑπόδικος στόν Πιλάτον, αὐτὸς μπροστά στόν ὁποῖο τρέμουν οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν· ραπίζεται (δέχεται χαστούκι) ὃ Πλάστης ἀπό τὰ χέρια τοῦ πλάσματός του· καταδικάζεται σέ σταύρωση, αὐτὸς πού κρίνει ζωντανούς καὶ νεκρούς, κλείνεται σέ τάφο, αὐτὸς πού καταργεῖ τὸν ἄδην. Ἐσύ πού ὑπέμεινες τὰ πάντα μέ συμπάθεια (γιά μᾶς), καὶ ἔσωσες ὅλους ἀπό τὴν κατάρα, ἀνεξίκακε (ἀνεκτικέ στό κακό) Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Εἵσοδος Σοφία! Ὁρθοί. Φῶς ἰλαρὸν.
(Σελίς 50).

Προκείμενον.

Διαμοιράσθησαν τὰ ἐξωτερικά μου ἐνδύματα μεταξύ τους, καὶ γιά τὰ ἐσωτερικά μου ἔρριξαν κλῆρον.

Στίχος. Θεέ μου, Θεέ μου, πρόσσεξέ με, γιατί μέ ἐγκατέλειψες;

Ἀναγνώσματα.

(Ἐξοδος. ΛΓ'. 11-23).

Μίλησε ὁ Θεός στό Μωυσῆ προσωπικά, ὅπως θά μιλοῦσε κανεὶς στό φίλο του· Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Μωυσῆς στό στρατόπεδο. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ναυῆ, νέος στήν ἡλικία, πού τὸν ὑπηρετοῦσε, δέν ἔφευγε ἀπό τὴν σκηνή· Καὶ εἶπε ὁ Μωυσῆς πρὸς τὸν Κύριον, ἐσύ μοῦ λές· ὀδήγησε τὸν λαὸ αὐτόν· ὅμως δέν μοῦ δήλωσες, ποιὸν θά ἀποστείλεις συνοδοιπόρο μου. Βέβαια μοῦ εἶπες. Σέ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπό ὅλους, καὶ ἔχεις τὴν ἐκτίμησή μου. Ἐάν λοιπόν ἔχω βρεῖ ἰδιαίτερη χάρη ἐνώπιόν σου,

οὖν εὗρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ᾧ εὗρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει. Αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· εἰ μὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύση μεθ' ἡμῶν, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὗρηκα χάριν παρὰ σοί, ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐγώ τε, καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστίν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωυσῆν. Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω· εὗρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντας. Καὶ λέγει Μωυσῆς· δεῖξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῆ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνόματί μου. Κύριος ἐναντίον σου, καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω, ὃν ἂν οἰκτείρω. Καὶ εἶπεν. Οὐ δύνησι ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος. Ἴδου τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας, ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῆ χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶ τὴν χειρὰ μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι.

Προκείμενον.

ἐμφάνισε σ' ἐμένα τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νὰ καταλάβω καὶ νὰ πεισθῶ, ὅτι βρῆκα χάρη μπροστά σου, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔθνος εἶναι λαός σου. Καὶ λέγει σ' αὐτόν ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ προπορευθῶ πρὶν ἀπὸ σένα, καὶ θὰ σέ ἀναπαύσω ὀδηγώντας σέ (στή γῆ Χαναάν). Καὶ εἶπε ὁ Μωυσῆς πρὸς τὸ Θεό· ἐάν Ἐσύ δέ συμπορευθεῖς μαζί μας, μὴ μέ βγάλεις ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ πῶς θὰ γνωρίσω ἀληθινά, ὅτι βρῆκα ἰδιαίτερη χάρη ἐνώπιόν σου ἐγώ καὶ ὁ λαός, παρὰ ἂν συμπορευθεῖς μαζί μας; καὶ θὰ γίνουμε ἐνδοξοὶ κι ἐγώ καὶ ὁ λαός σου περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ὑπάρχουν ἐπάνω στή γῆ. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος στό Μωυσῆ. Καὶ αὐτὸ τὸ λόγο, πού εἶπες θὰ τὸν κάνω, διότι βρῆκες χάρη ἐνώπιόν μου, καὶ σέ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Καὶ λέγει ὁ Μωυσῆς· δεῖξε μου τὴ δόξα σου (τὸν ἑαυτό σου). Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἐγὼ θὰ περάσω μπροστά ἀπὸ σένα μέ τὴ λάμψη μου, καὶ θὰ ἀκούσεις, νὰ προφέρεται τὸ ὄνομά μου: «Ὁ Κύριος εἶναι ἐνώπιόν σου», διότι (χωρὶς νὰ ἔχω ὑποχρέωση ἀπέναντί σου), θὰ ἐλεήσω, αὐτόν πού θέλω νὰ ἐλεήσω, καὶ θὰ λυπηθῶ αὐτόν πού θέλω νὰ λυπηθῶ. Καὶ προσέθεσε. Δέν μπορεῖς νὰ δεῖς τὸ πρόσωπό μου, διότι δέν μπορεῖ ἄνθρωπος, νὰ δεῖ τὸ πρόσωπό μου, καὶ νὰ μείνει ζωντανός. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος. Νὰ τόπος δίπλα μου, στάσου ἐπάνω σ' ἐκείνη τὴν πέτρα· καὶ ὅταν θὰ περνᾷ ἡ θεϊκὴ λάμψη, θὰ σέ τοποθετήσω στό ἄνοιγμα τῆς πέτρας, καὶ θὰ σκεπάσω τὸ πρόσωπό σου μέ τὸ χέρι μου, μέχρι νὰ περάσω· καὶ θὰ ἀφαιρέσω τὸ χέρι μου, καὶ τότε θὰ δεῖς τὰ νῶτα μου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό μου δέν θὰ τὸ δεῖς.

Προκείμενον.

<p>Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με. Στίχ. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρά, ἀντί ἀγαθῶν.</p> <p>Ἰώβ (ΜΒ'. 12-17γ).</p> <p>Εὐλόγησε Κύριος τὰ ἔσχατα τοῦ Ἰώβ μᾶλλον, ἢ τὰ ἔμπροσθεν, ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι ἑξακισχίλια, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλια. Γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην, Ἡμέραν, τὴν δὲ δευτέραν, Κασσίαν, τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαλθείας κέρας. Καὶ οὐχ εὐρέθησαν κατὰ τὰς θυγατέρας Ἰώβ, βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ' οὐρανόν, ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατήρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς. Ἔζησε δὲ Ἰώβ, μετὰ τὴν πληγὴν, ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα· τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε διακόσια τεσσαράκοντα. Καὶ εἶδεν Ἰώβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν, καὶ ἐτελεύτησεν Ἰώβ πρεσβύτερος, καὶ πλήρης ἡμερῶν. Γέγραπται δὲ αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν. Οὗτος ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου, ἐν μὲν γῆ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ἐπὶ τοῖς ὄριοις τῆς Ἰδουμαίας, καὶ Ἀραβίας· προὔπηρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα, Ἰωβάβ· λαβῶν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν, γεννᾷ υἱόν, ᾧ ὄνομα Ἐννών. Ἦν δὲ αὐτὸς πατὴρ μὲν Ζαρέ, ἐκ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν υἱός, μητὴρ δὲ Βοσόρρα, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον</p>		<p>Δίκασε, Κύριε, αὐτοὺς πού μέ ἀδικοῦν. Στίχος. Μοῦ ἀνταπέδιδαν κακὰ ἀντί ἀγαθῶν.</p> <p>Ἰώβ. (ΜΒ'. 12-17γ).</p> <p>Εὐλόγησε ὁ Θεός τὰ γηρατιά τοῦ Ἰώβ περισσότερο ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια, καὶ ἔφθασαν νά εἶναι τὰ ζῶα του, πρόβατα δέκα τέσσερεις χιλιάδες, καμήλες ἕξη χιλιάδες, ζευγάρια βοδιῶν χίλια, γαϊδούρια θηλυκά χίλια. Καὶ ἀπέκτησε πάλι ἑπτὰ γιούς καὶ τρεῖς θυγατέρες. Καὶ ὀνόμασε τὴν πρώτη Ἡμέρα, (ὠραία σάν ἡμέρα), τὴν δευτέρα Κασσία (ἀρωματικό φυτό), καὶ τὴν τρίτη Κέρας τῆς Ἀμαλθείας (ἀφθονία, εὐλογία Θεοῦ). Καὶ δέν βρέθησαν ὅπως τίς θυγατέρες τοῦ Ἰώβ στή χώρα καλλίτερες ἀπ' αὐτές, καὶ ἔδωσε σ' αὐτές ὁ Ἰώβ κληρονομιά μεταξύ τῶν ἀδελφῶν τους, (ἐνῶ μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔπαιρναν κληρονομιά μόνο οἱ γιοί). Καὶ ὁ Ἰώβ μετὰ τῆ δυστυχία (τῆ δοκιμασία) του ἔζησε ἑκατὸν ἑβδομήντα χρόνια. Συνολικά τὰ χρόνια πού ἔζησε, ἔφθασαν τὰ διακόσια σαράντα χρόνια. Καὶ εἶδε ὁ Ἰώβ τὰ παιδιά του καὶ τὰ πεδιά τῶν παιδιῶν του μέχρι τὴν τέταρτη γενιά. Ὁ Ἰώβ πέθανε πολὺ γέρος «πλήρης ἡμερῶν». Ἔχει γραφεῖ ὅτι καὶ αὐτὸς πάλι θά ἀναστήθῃ μ' ἐκείνους πού θά ἀναστήσῃ ὁ Κύριος. Πληροφορούμεθα ἀπὸ τῆ Συριακῆ Βίβλο, ὅτι κατοικοῦσε στήν Αὐσίτιδα, στά σύνορα Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας, καὶ τό πρῶτο ὄνομά του ἦταν Ἰωβάβ. Εἶχε πάρει καὶ μιά γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀραβία, καὶ ἀπέκτησε υἱό μέ τό ὄνομα Ἐννών. Ὁ πατέρας τοῦ Ἰώβ ἦταν ὁ Ζαρέ, ἀπόγονος τῆς οἰκογένειας τοῦ Ἡσαῦ, καὶ ἡ μητέρα του ὀνομαζόταν Βοσόρρα, ὥστε ἦταν πέμπτος ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ.</p>
---	--	--

ἀπὸ Ἀβραάμ.

Προφητεία Ἡσαΐου. (NB'. 13 - ΝΔ'. 1).
Σελίδα 237-239).

Ἀπόστολος.

Προκείμενον.

Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν
σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου,
ἡμέρας ἐκέκραξα.

Πρὸς Κορινθίους Α'. (Α'. 18-Β'. 2).

Ἀδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν
ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις
ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ. Γέγραπται γάρ· ἀπολλῶ
τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν
συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός; ποῦ
γραμματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος
τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ
Κόσμου τούτου; Ἐπειδὴ γάρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ
Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ Κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν
Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ
κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ
καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες
σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν
ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον,
Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς
Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν
καὶ Θεοῦ σοφίαν. Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ,
σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, καὶ τὸ
ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (NB'. 13 -ΝΔ', 1).
(Σελίδς 237-239).

Ἀπόστολος.

Προκείμενο.

Μέ τοποθέτησαν σέ τάφο βαθύ, στό σκοτάδι καί στή
σκιά τοῦ θανάτου.

Στίχος. Κύριε, Θεέ, πού με σώζεις, κάθε μέρα κραυ-
γάζω (σ' ἐσένα).

Πρὸς Κορινθίους Α'. (Α'. 18-Β'. 2).

Ἀδελφοί, ὁ λόγος πού γίνεται γιὰ τὸν Σταυρό, γιὰ
ὅσους βαδίζουν στήν ἀπώλεια εἶναι μωρία (ἀνοησία), γιὰ
μᾶς ὅμως πού βαδίζουμε πρὸς τὴ σωτηρία εἶναι δύναμη
τοῦ Θεοῦ. Διότι εἶναι γραμμένο· θά ἐξαφανίσω τὴν σοφία
τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεση τῶν συνετῶν θά τὴν
ἀγνοήσω. Ποῦ ὑπάρχει σοφός; Ποῦ ἐρμηνευτῆς τοῦ Νό-
μου; Ποῦ ἱκανός συζητητῆς αὐτῆς τῆς ἐποχῆς; Δέν
ἀπέδειξε ὁ Θεὸς ἀνόητη τὴ σοφία αὐτοῦ τοῦ κόσμου; Διό-
τι ἀφοῦ διὰ μέσου τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ (πού φαίνεται στή
δημιουργία), δέν γνώρισε ὁ κόσμος μέ τὴν ἀνθρώπινη
σοφία τὸ Θεό, ἀποφάσισε ὁ Θεὸς μέ τὴν ἀγαθότητά του,
νά σώσει αὐτούς πού πιστεύουν μέ τὸ κήρυγμα, πού
θεωρεῖται μωρία. Ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαιτοῦν
ὑπερφυσικό σημεῖο (γιὰ νά πιστέψουν), καὶ οἱ Ἕλληνες
ζητοῦν σοφία, ἐμεῖς ὅμως κηρύττουμε Χριστό σταυρωμέ-
νο, πού γιὰ τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλο καὶ γιὰ τοὺς
Ἕλληνες μωρία, ἀλλὰ γι' αὐτούς πού εἶναι καλεσμένοι
(ἀπὸ τὸ Θεό), καὶ Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνες ἐμεῖς κηρύτ-
τουμε ν Χριστό, πού εἶναι δύναμη Θεοῦ καὶ Θεοῦ σοφία·

ἐστί. Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ Κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις, ἵνα, καθὼς γέγραπται, ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω. Καὶ γὰρ ἐγὼ δέ, ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον, οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου, ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ'. 1-38,
Λουκ. ΚΓ'. 39- 43, Ματθ. ΚΖ'. 39-54,

Διότι αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ Θεός, καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους ἀνόητο, εἶναι σοφώτερο ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα· καὶ τὸ ἀδύνατο (φαινομενικὰ κήρυγμα) ποὺ κάνει ὁ Θεός μ' ἐμᾶς, εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Παρατηρήστε, ἀδελφοί, τὸν ἑαυτὸ σας, ποὺ σᾶς κάλεσε ὁ Θεός, ὅτι δηλαδὴ δέν υπάρχουν ἀνάμεσά σας πολλοὶ σοφοὶ μέ κοσμικὰ κριτήρια, οὔτε πολλοὶ ἰσχυροί, οὔτε πολλοὶ ἀριστοκράτες, ἀλλὰ ὁ Θεός διάλεξε τοὺς θεωρουμένους κοσμικὰ μωροὺς, γιὰ νὰ ντροπιάσει τοὺς σοφοὺς. Καὶ τοὺς κατὰ κόσμον ἀδυνάτους διάλεξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ντροπιάσει τοὺς ἰσχυροὺς· καὶ αὐτούς ποὺ δέν ἔχουν εὐγενικὴ καταγωγή καὶ τοὺς περιφρονημένους διάλεξε ὁ Θεός, καὶ αὐτούς ποὺ τοὺς βλέπουν ὡς ἀνύπαρκτους, γιὰ νὰ ταπεινώσει ἐκείνους ποὺ ὁ κόσμος νομίζει πρόσωπα ὑψηλά καὶ ἰσχυρά, γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ καυχηθεῖ κανένας ἄνθρωπος μπροστά στό Θεό. Ἀπ' αὐτόν καί σεις ἐνωθήκατε μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐγίνε γιὰ σᾶς σοφία δοσμένη ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ δικαίωση καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωση, ὥστε, ὅπως ἔχει γραφεῖ, ὁποῖος καυχιέται, ἄς καυχιέται ἀποδίδοντας τὴ δόξα στόν Κύριο. Κι ἐγὼ, ἀδελφοί, ἦλθα σ' ἐσᾶς, γιὰ νὰ κηρύξω αὐτὰ ποὺ ἔκανε ὁ Θεός γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ νομίζω ὅτι ὑπερέχω στό λόγο ἢ στή σοφία· διότι δέν εἶχα τὴ γνώμη ὅτι γνωρίζω κάτι ἄλλο μεταξύ σας, παρὰ μόνο τόν Χριστό καὶ αὐτόν (ὄχι ἐνδοξο βασιλιά ἀλλά) σταυρωμένον.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ'. 1-38, Λουκ. ΚΓ'. 39- 43,
Ματθ. ΚΖ'. 39 54, Ἰω. ΙΘ'. 31-37, Ματθ. ΚΖ'. 55- 61).

Ἰω. ΙΘ'. 31-37, Ματθ. ΚΖ'. 55- 61).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρωΐας γενομένης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὥστε θανατῶσαι αὐτόν· καὶ δήσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι. Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτὸν ὅτι κατεκρίθη, μεταμελήθεις ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις λέγων· ἡμαρτον παραδούς αἷμα ἀθῶν. Οἱ δὲ εἶπον· τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει. Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγαγε. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια εἶπον· οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι. Συμβούλιον δὲ λαβόντες ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις· διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος ἀγρὸς αἵματος ἕως τῆς σήμερον. Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος· καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν λέγων· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἔφη αὐτῷ. Σὺ λέγεις. Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων οὐδὲν

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὅταν ἔγινε πρωΐ, ἔκαναν συμβούλιο ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν· καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν, τὸν ὀδήγησαν καὶ τὸν παρέδωσαν στό Πόντιο Πιλάτο τὸν ἡγεμόνα. Τότε βλέποντας ὁ Ἰούδας πού τὸν πρόδωσε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς καταδικάσθηκε, μεταμελήθηκε καὶ ἀπέστρεψε τὰ τριάντα ἀργύρια στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς προὔχοντες λέγοντας· ἀμάτησα παραδίδοντας αἷμα ἀθῶο νὰ χυθεῖ. Ἐκεῖνοι ὅμως τοῦ εἶπαν· τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό; ἐσύ νὰ δεῖς νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν εὐθύνη, καὶ σὺ θὰ δώσεις λόγο γι αὐτό. Καὶ ἀφοῦ ἔρριξε τὰ ἀργύρια στό Ναό, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κρεμάσθηκε. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ πῆραν τὰ ἀργύρια, εἶπαν· δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βάλουμε στό θησαυροφυλάκιο τοῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ἀντίτιμο αἵματος, πού θὰ χυθεῖ. Καὶ ἀφοῦ συσκέφθηκαν, ἀγόρασαν μὲ αὐτὰ τὸ χωράφι τοῦ κεραμοποιοῦ, γιὰ νὰ εἶναι τόπος ταφῆς τῶν ξένων Ἰουδαίων· Γι' αὐτό τὸ χωράφι ἐκεῖνο ὀνομάσθηκε ἀγρὸς αἵματος μέχρι σήμερα. Τότε ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Προφήτη Ἰερεμία πού ἔλεγε· καὶ πῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια τὸ ἀντίτιμο τοῦ ἀνεκτίμητου Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο κανόνισαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τὰ ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κεραμοποιοῦ, ὅπως μὲ διέταξε νὰ πῶ ὁ Κύριος. Καὶ ὁ Ἰησοῦς στάθηκε μπροστά στόν ἡγεμόνα· καὶ τὸν ρώτησε ὁ ἡγεμόνας λέγοντας· ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε. Ἐσύ τὸ εἶπες. Καὶ ἐνῶ τὸν κατηγοροῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε. Τότε τοῦ λέγει ὁ

ἀπεκρίνατο. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος. Οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι; Καί οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν. Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἓνα τῶ ὄχλω δέσμιον ὃν ἤθελον. Εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν. Συνηγμένων οὖν αὐτῶν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος. Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν, Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Ἦιδει γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν. Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπέστειλε πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν εἶπεν αὐτοῖς. Τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; οἱ δὲ εἶπον· Βαραββᾶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· σταυρωθήτω. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη. Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω. Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ

Πιλάτος. Δέν ἀκοῦς πόσα μαρτυροῦν ἐναντίον σου; Ἀλλὰ ἐκεῖνος δέν ἀποκρίθηκε σ' αὐτόν οὔτε σέ ἓνα λόγο, ὥστε νά θαυμάζει ὑπερβολικά ὁ ἡγεμόνας. Κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ὁ ἡγεμόνας συνήθιζε νά ἀπολύει γιά χάρη τοῦ πλήθους ἓνα φυλακισμένο, ὅποιον ἤθελαν. Καί τότε εἶχαν ἓνα περιβόητο γιά ἐγκλήματα φυλακισμένο, πού λεγόταν Βαραββᾶς. Καί ὅπως ἦταν συγκεντρωμένοι, εἶπε σ' αὐτούς ὁ Πιλάτος. Ποῖόν θέλετε νά σᾶς ἀπολύσω; Τόν Βαραββᾶ ἢ τόν Ἰησοῦ πού λέγεται Χριστός; (Αὐτό τό εἶπε), γιάτί κατάλαβε ὅτι ἀπό φθόνο καί μόνο τόν παρέδωσαν σ' αὐτόν. (Ἔτσι προσπαθοῦσε νά τόν σώσει ὁ Πιλάτος). Καί ἐνῶ καθόταν αὐτός ἐπάνω στή δικαστική ἔδρα, ἔστειλε ἡ γυναίκα του νά τοῦ ποῦν· δέν ἔχεις τίποτε μέ τόν ἀθῶο ἐκεῖνο. Διότι πολλά ἔπαθα στό ὄνειρό μου σήμερα ἐξ αἰτίας του. Στό μεταξύ οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ προὔχοντες ἔπεισαν τά πλήθη, νά ζητήσουν τόν Βαραββᾶ, καί νά θανατώσουν τόν Ἰησοῦ. Καί ξαναρώτησε ὁ ἡγεμόνας καί τούς εἶπε. Ποῖόν ἀπό τούς δύο θέλετε νά σᾶς ἐλευθερώσω; κι ἐκεῖνοι εἶπαν· τόν Βαραββᾶ. Τούς λέγει ὁ Πιλάτος· τί νά κάνω λοιπόν τόν Ἰησοῦ τόν λεγόμενο Χριστό; Τοῦ λένε ὅλοι· νά σταυρωθεῖ. Καί ὁ ἡγεμόνας εἶπε· Γιατί; Τί κακό ἔκανε; Ἀλλά ἐκεῖνοι περισσότερο φώναζαν λέγοντας· νά σταυρωθεῖ. Καί βλέποντας ὁ Πιλάτος ὅτι καμμιά ὠφέλεια δέν ἔφερε, ἀλλά ὁ θόρυβος μεγαλώνει, πῆρε νερό καί ἔνιψε καλά τά χεῖρα του μπροστά στό πλήθος λέγοντας· εἶμαι ἀθῶος ἀπό τό αἶμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου· ἐσεῖς θά εἴσθε ἔνοχοι. Καί ἀποκρίθηκε ὅλο τό πλήθος καί εἶπε. Ἡ εὐθύνη καί ἡ ἐνοχὴ γιά τό αἶμα του ἄς πέσει ἐπάνω σ' ἐμᾶς καί στά

λαὸς εἶπε. Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν· καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην, καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιζαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δὲ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐλθόντες εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὃ ἐστὶ λεγόμενος κρανίου τόπος, ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν. Σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βάλλοντες κλῆρον, καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ. Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην. Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυροῦνται

παιδιά μας. Τότε τοὺς ἐλευθέρωσε τὸν Βαραββᾶ, καὶ τὸν Ἰησοῦ διέταξε νὰ τὸν μαστιγώσουν, καὶ τὸν παρέδωσε γιὰ νὰ σταυρωθεῖ. Τότε οἱ στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνα, ἀφοῦ πῆραν τὸν Ἰησοῦ μέσα στοῦ πραιτώριου, συγκέντρωσαν ἐναντίον τοῦ ὅλη τῆ σπεῖρα· καὶ ἀφοῦ τὸν ξέντυσαν, τὸν ἔντυσαν μὲ κόκκινο μανδύα, (γιὰ νὰ τὸν περιγελάσουν), καὶ ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τὸ τοποθέτησαν ἐπάνω στοῦ κεφάλι του (ὡς στέμμα, καὶ ἔβαλαν) στοῦ δεξί του χέρι Κάλαμο (ὡς βασιλικὸ σκῆπτρο), καὶ γονατίζοντας μπροστά του τὸν κοροΐδευαν λέγοντας· χαῖρε βασιλιά τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀφοῦ τὸν ἔφτυναν, ἔπαιζαν τὸ καλάμι καὶ τὸν χτυποῦσαν στοῦ κεφάλι του. Καὶ ὅταν τὸν περιγέλασαν (ἀρκετὰ), τοῦ ἔβγαλαν τὸν κόκκινο μανδύα καὶ τοῦ φόρεσαν τὰ δικά του ἐνδύματα, καὶ τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν, γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν. Βγαίνοντας ὁμοῦ βρῆκαν κάποιον ἄνθρωπο καταγόμενον ἀπὸ τὴν Κυρήνη, πού ὀνομαζόταν Σίμωνα· αὐτὸν ἀγγάρευσαν νὰ σηκώσει τὸν Σταυρὸ του. Καὶ ἀφοῦ ἦλθαν σὲ κάποιο τόπο πού λέγεται Γολγοθᾶς, ὄνομα πού σημαίνει τόπος Κρανίου, τοῦ ἔδωσαν νὰ πιεῖ ξίδι ἀνάμικτο μὲ χολή· καὶ ἀφοῦ τὸ δοκίμασε, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιεῖ. Καὶ ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν διαμοιράσθηκαν τὰ ἐνδύματά του ρίχνοντας κλῆρο, καὶ κάθονταν ἐκεῖ καὶ τὸν ἐφύλαγαν. Καὶ τοποθέτησαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν κατηγορία τῆς καταδίκης του γεγραμμένη. Αὐτός ἐστὶν ὁ Ἰησοῦς ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυρώνονται μαζί του δύο ληστές, ἓνας ἀπὸ τὰ δεξιὰ του καὶ ἓνας ἀπὸ τὰ ἀριστερά του. Καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους κακούργους τὸν περιέπαιζε λέγοντας· ἐάν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἑαυτό σου κι

σὺν αὐτῶ δύο λησταί, εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων. Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν λέγων· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῶ λέγων· οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῶ αὐτῶ κρίματι εἶ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. Καὶ ἔλεγε τῶ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῶ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῶ παραδείσῳ. Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτὸν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων καὶ Φαρισαίων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστι, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ πιστεύσομεν ἐπ' αὐτῶ· πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γὰρ ὅτι Θεοῦ εἶμι υἱός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῶ ὠνείδιζον αὐτόν. Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλη λέγων· Ἥλι ἤλι, λιμᾶ σαβαχθανί;

ἐμᾶς. Ἀπαντῶντας ὁμῶς ὁ ἄλλος τὸν μάλωνε λέγοντας· ἐσύ οὐτε τὸν Θεὸ φοβᾶσαι, τώρα πού βρίσκεσαι στήν ἴδια κατάσταση μέ αὐτόν; καὶ ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμεθα, διότι ἀπολαμβάνομε ἀξία γιά ὅσα κάναμε· αὐτός ὁμῶς δέν ἔκανε κανένα κακό. Καὶ ἔλεγε στόν Ἰησοῦ· θυμήσου με, Κύριε, ὅταν θά ἔλθεις στή βασιλεία σου. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· ἀληθινά σοῦ λέγω ἀπό σήμερα, (ἀπό τή στιγμή πού θά πεθάνουμε), θά εἶσαι μαζί μου στόν Παράδεισο. Καὶ ἐκεῖνοι πού περνοῦσαν ἀπό ἐκεῖ κοντά τὸν βλασφημοῦσαν (τὸν κακολογοῦσαν) κουνώντας τά κεφάλια τους καὶ λέγοντας· Ἐσύ πού θά κατέλυες τὸν Ναὸ καὶ σέ τρεῖς ἡμέρες θά τὸν ἀνοικοδομοῦσες! σῶσε τὸν ἑαυτό σου· ἐάν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν Σταυρό. Παρόμοια καὶ οἱ ἀρχιερεῖς περιγελώντας τον μαζί μέ τούς γραμμαμματεῖς καὶ τούς προῦχοντες καὶ τούς φαρισαίους ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσε, ἀλλά τό ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά τὸν σώσει· ἐάν εἶναι βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, ἄς κατέβει ἀπό τό Σταυρό, καὶ θά πιστεψουμε σ' αὐτόν· ἔχει πεποίθηση στό Θεό, ἄς τὸν γλυτώσει τώρα, ἂν τὸν θέλει ὁ Θεός· διότι εἶπε ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τό ἴδιο καὶ οἱ ληστές πού σταυρώθηκαν μαζί του τὸν ἐξύβριζαν. Καὶ ἀπό τὴν ἕκτη ὥρα (δώδεκα τό μεσημέρι) ἔγινε σκοτάδι σέ ὅλη τὴ γῆ μέχρι τὴν ἐνάτη ὥρα (τρεῖς τό ἀπόγευμα). Κατὰ τὴν ἐνάτη περίπου ὥρα (στὶς τρεῖς τό ἀπόγευμα) φώναξε ὁ Ἰησοῦς μέ φωνή μεγάλη καὶ εἶπε· Ἥλι, Ἥλι, λιμᾶ σαβαχθανί; τό ὁποῖο σημαίνει Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειψες; Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτούς πού στέκονταν ἐκεῖ, (οἱ ὁποῖοι δέν ἐγνώριζαν τὴν ἀραμαϊκὴ γλῶσσα), ὅταν τό ἄκουσαν αὐτό, ἔλεγον ὅτι τὸν Ἥλια φωνάζει

τοῦτ' ἔστι Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες; Τινές δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστηκότων ἀκούσαντες ἔλεγον ὅτι Ἥλιαν φωνεῖ οὗτος. Καὶ εὐθέως δραμῶν εἰς ἕξ αὐτῶν καὶ λαβῶν σπόγγον πλήσας τε ὄξους καὶ περιθεις καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· ἄφες ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἥλιος σώσων αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσειέσθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεψῆθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη, καὶ ἐξεληθέντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσηλθόντες εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν, ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου· ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη, ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγῃ αὐτοῦ

αὐτός. Καὶ ἀμέσως ἕνας ἀπ' αὐτοῦ ἀφοῦ ἔτρεξε βιαστικά, πῆρε ἕνα σφουγγάρι, τὸ βούτηξε στό ξίδι, καὶ ἀφοῦ τὸ τύλιξε σὲ ἕνα καλάμι, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσει νὰ πιεῖ. Οἱ ἄλλοι ὁμως τοῦ ἔλεγον· ἀφησε νὰ δοῦμε, ἐάν θὰ ἔλθει ὁ Ἥλιος νὰ τὸν σώσει. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ κραύγασε μέ φωνῇ μεγάλη παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Καὶ νὰ, τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσθηκε στὰ δύο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, καὶ ἡ γῆ σειέσθη, καὶ οἱ πέτραι σχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοιξαν, καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων (τῶν νεκρῶν) ἁγίων ἀναστήθησαν, καὶ ἀφοῦ βγήκαν ἀπὸ τὰ μνήματα, μετὰ τὴν ἀνάστασή του μπῆκαν στὴν ἁγία πόλη καὶ ἐφανίσθησαν σὲ πολλοὺς. Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ αὐτοὶ ποὺ ἦταν μαζί του καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν Ἰησοῦ, βλέποντας τὸ σεισμό καὶ αὐτὰ ποὺ γίνονταν, φοβήθηκαν πάρα πολὺ λέγοντας· ἀληθινὰ Θεοῦ Υἱὸς ἦταν αὐτός. Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπόν, δὲν ἤθελαν νὰ μείνουν ἐπάνω στό σταυρὸ τὰ σώματα κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ἐπεὶδὴ προετοιμάζονταν γιὰ τὸ Πάσχα ποὺ ἦταν τὴν ἐπομένη ἡμέρα, καὶ ἔτσι ἦταν μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ Σαββάτου· παρακάλεσαν λοιπόν τὸν Πιλάτο, νὰ συντριβοῦν τὰ κόκαλα τῶν καταδίκων καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἦλθαν λοιπόν οἱ στρατιῶτες, καὶ τοῦ μὲν πρώτου συνέτριψαν τὰ κόκαλα καὶ τοῦ ἄλλου ποὺ σταυρώθηκε μαζί του· ὅταν ὁμως ἦλθαν στὸν Ἰησοῦ, βλέποντάς τον νὰ εἶναι ἤδη νεκρός, δὲν συνέτριψαν τὰ σκέλη του, ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τρύπησε μέ τὴν λόγχη τὴν πλευρά του, καὶ ἀμέσως βγήκε αἷμα καὶ νερό. Καὶ αὐτός ποὺ τὸ εἶδε αὐτὸ κατέθεσε τὴ μαρτυρία του, καὶ ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή, κι ἐκεῖνος γνωρίζω

τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ. Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία, καὶ κεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε. Ἐγένετο γὰρ ταῦτα, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῆ: Ὅσοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Καὶ πάλιν ἕτέρα γραφὴ λέγει. Ὁψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλαὶ ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας διακονοῦσαι αὐτῷ· ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μητὴρ, καὶ ἡ μητὴρ τῶν υἰῶν Ζεβεδαίου. Ὀψίας δὲ γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦνομα Ἰωσήφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ· οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα. Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσήφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου ἀπῆλθεν. Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

Ἐκτενής. (Σελίς 136-137).

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν

ζει ὅτι λέγει τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ πιστέψετε κι ἐσεῖς. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ Ἁγία Γραφή πού λέγει. Δέν θά συντριβεῖ οὔτε ἓνα κόκαλό του. Καὶ πάλι ἄλλη προφητεία λέγει. Συντετριμμένοι θά δοῦν, αὐτόν τόν ὁποῖον τραυμάτισαν. Ἦταν ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλές πού παρατηροῦσαν ἀπὸ μακριά, οἱ ὁποῖες ἀκολούθησαν τὸ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆ Γαλιλαία καὶ τόν ὑπηρετοῦσαν· μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ, καὶ ἡ μητέρα τῶν υἰῶν τοῦ Ζεβεδαίου (ἡ Σαλώμη). Ὄταν προχώρησε τὸ δειλινό, ἦλθε ἓνας ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία ὀνομαζόμενος Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἔγινε Μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ· αὐτός, ἀφοῦ ἦλθε στὸν Πιλάτο, ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος διέταξε νὰ δοθεῖ τὸ σῶμα. Καὶ ἀφοῦ πήρε τὸ σῶμα ὁ Ἰωσήφ, τὸ τύλιξε σὰ σε-ντόνι καθαρὸ καὶ τὸ τοποθέτησε στὸ καινούριο μνημεῖο του, τὸ ὁποῖο εἶχε σκαλίσει στὸ βράχο, καὶ ἀφοῦ κύλισε μεγάλο λίθο στὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου ἔφυγε. Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, οἱ ὁποῖες ἐκάθονταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἐκτενής. (Σελίς 136-137).

Καταξίωσέ μας, Κύριε, αὐτὸ τὸ βράδυ, νὰ φυλαχθοῦμε ἀναμάρτητοι.

Εἶσαι ἄξιος, νὰ δοξολογεῖσαι, Κύριε, Θεέ τῶν πατέ-

<p>Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.</p> <p>Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.</p> <p>Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.</p> <p>Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισον μὲ τὰ δικαιώματά σου.</p> <p>Εὐλογητὸς εἶ, Ἄγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου.</p> <p>Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.</p> <p>Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Πληρωτικά..... (Σελίς 34-35).</p> <p>Εἰρήνη πᾶσι.</p> <p>Καὶ τῷ Πνεύματί σου.</p> <p>Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.</p> <p>Σοὶ Κύριε.</p> <p>Εὐχὴ κεφαλοκλισίας. (Μυστικῶς).</p> <p>Ἐκφώνησις.</p> <p>Εἶη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἀπόστιχα.</p> <p>Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν, ὁ Ἀριμαθαίας</p>		<p>ρων μας, καὶ εἶναι ἄξιο, νὰ ὑμνεῖται καὶ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομά σου στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.</p> <p>Ἄς ἔλθει, Κύριε, τὸ ἔλεός σου σ' ἐμᾶς, ὅπως ἀκριβῶς ἐλπίσαμε σ' ἐσένα.</p> <p>Εἶσαι δοξασμένος, Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά σου (τίς ὑποχρεώσεις μου ἀπέναντί σου).</p> <p>Εἶσαι δοξασμένος, Δέσποτα, δῶσε μου σύνεση μὲ τὰ δικαιώματά σου (τίς ἐντολές σου).</p> <p>Εἶσαι δοξασμένος, Ἄγιε, φώτισέ με μὲ τὰ δικαιώματά σου.</p> <p>Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἶναι αἰώνιο· μὴ παραβλέψεις ἐμᾶς, πού εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν σου.</p> <p>Σ' ἐσένα πρέπει ἔπαινος, σ' ἐσένα πρέπει ὕμνος, σ' ἐσένα πρέπει δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Πληρωτικά..... (Σελίς 34-35).</p> <p>Εἰρήνη ἅς εἶναι σέ ὅλους.</p> <p>Καὶ στό πνεῦμα σου.</p> <p>Ἄς σκύψουμε εὐλαβικά τὰ κεφάλια μας μπροστά στὸν Κύριο. Σ' ἐσένα, Κύριε.</p> <p>Εὐχὴ κεφαλοκλισίας. (Μυστικά).</p> <p>Ἐκφώνηση.</p> <p>Ἄς εἶναι ἡ παντοδυναμία τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένη καὶ δοξασμένη, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (Εἶθε νὰ γίνεῖ).</p> <p>Ἀπόστιχα.</p> <p>Ὅταν, ὁ Ἰωσήφ πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία,</p>
---	--	--

καθείλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε Χριστέ ἐκήδευσεν· καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδιά, καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύξασθαι· ὁμως συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο

Ἐτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθης, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ παντός, Ἄιδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔπηξεν, οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἠνοιχθησαν, νεκροὶ ἀνίσταντο· τότε ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν Οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ἐτε ἐν τῷ τάφῳ σαρκικῶς, θέλων συνεκλείσθης ὁ φύσει, τῇ τῆς Θεότητος, μένων ἀπερίγραπτος, καὶ ἀδιόριστος, τὰ θανάτου ἀπέκλεισας, ταμεῖα καὶ Ἄιδου, ἅπαντα ἐκένωσας, Χριστέ βασιλεία, τότε καὶ τὸ Σάββατον τοῦτο, θείας εὐλογίας καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος ἠξίωσας.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ἐτε αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ'

σέ κατέβασε ἀπὸ τοῦ σταυρικοῦ ξύλου ἐσένα τῇ ζωῇ τῶν ὄλων, Χριστέ, σέ ἔθαψε ἀφοῦ σέ ἄλειψε μέ σμύρνα, καὶ σέ τύλιξε σέ σεντόνι· Καὶ πιεζόταν ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ἀγκαλιάσει τὸ ἀμόλυντο σῶμα σου ἐπάνω στὴν καρδιά του, καὶ νὰ τὸ ἀσπασθεῖ μέ τὰ χεῖλη του· Ὅμως ἀπὸ φόβο διστάζοντας φώναζε σ' ἐσένα· Δόξα στὴν ταπείνωσή σου, Φιλάνθρωπε.

Στίχος. Ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς, φόρεσε τὴν ὠραιότητα τῆς δόξας του, ντύθηκε ὁ Κύριος τῇ δυνάμει του καὶ τῇ ζωσθήκε ὡς σπαθί).

Ἐταν τοποθετήθηκες κάτω στὸν καινούριο τάφο γιὰ τὴ σωτηρία ὄλων, ἐσύ ὁ Λυτρωτῆς ὄλης τῆς κτίσεως, ὁ ἄδης ὁ γελοῖος μόλις σέ εἶδα τρομοκρατήθηκε, οἱ μοχλοὶ τῶν θυρῶν του κομματιάσθηκαν, ἔσπασαν οἱ πύλες, μνήματα ἀνοιχθησαν, νεκροὶ ἀναστήνονταν· τότε ὁ Ἀδάμ μέ εὐχαρίστηση καὶ χαρὰ φώναζε δυνατὰ σ' ἐσένα· Δόξα στὴν ταπείνωσή σου, Φιλάνθρωπε.

Στίχος. Αὐτὸς στερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἡ ὁποία δέν πρόκειται νὰ σαλευθεῖ.

Ἐταν κλείσθηκες σαρκικά μέσα στὸν τάφο μέ τὴ θέληση σου, ἐσύ πού κατὰ τὴ φύση τῆς Θεότητος μένεις ἀπερίγραπτος καὶ ἀπεριόριστος, ἔκλεισες τὰ διαμερίσματα τοῦ θανάτου, καὶ ἄδειασες, Χριστέ, ὅλα τὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, τότε καὶ τὸ Σάββατον αὐτὸ τὸ ἔκανες ἄξιο γιὰ τὴ θεϊκὴ εὐλογία καὶ τὴν δόξα καὶ τὴν λαμπρότητά σου.

Στίχος. Ἀρμόζει, Κύριε, στό Ναὸ σου ἡ ἀγιότητα γιὰ ὅλες τίς ἡμέρες.

Ἐταν οἱ Οὐράνιες Δυνάμεις, Χριστέ, σέ ἔβλεπαν νὰ

άνόμων έώρων, συκοφαντούμενον, έφριπτον
τήν άφατον, μακροθυμίαν σου· και τον λίθον
του μνήματος, χερσί σφραγισθέντα, αίς σου
τήν άκήρατον, πλευράν έλόγχευσαν· όμως τη
ήμῶν σωτηρία, χαίρουσαι έβόων σοι· Δόξα, τη
συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Και νῦν ...

Σε τον αναβαλλόμενον, τό φῶς ὡσπερ
ίμάτιον, καθελών Ἰωσήφ από του ξύλου, σὺν
Νικοδήμῳ, και θεωρήσας νεκρόν γυμνόν
άταφον, εὐσυμπάθητον θρηνον αναλαβών,
όδυρόμενος έλεγεν. Οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὄν
πρὸ μικροῦ ὁ ήλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον
θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, και ή γῆ τῷ
φόβῳ έκυμαίνετο, και διερρηγγυτο ναοῦ τό
καταπέτασμα· άλλ' ιδου νῦν βλέπω σε, δι' έμέ
έκουσίως ὑπελθόντα θάνατον· πῶς σε κηδεύσω
Θεέ μου; ή πῶς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί
δὲ προσψάσω, τό σὸν άκήρατον σῶμα; ή ποία
άσματα μέλψω, τη σῆ έξόδῳ Οικτίρμον;
Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ὑμνολογῶ και την
Ταφήν σου, σὺν τη Αναστάσει, κραυγάζων·
Κύριε δόξα σοι.

Νῦν Απολύεις... Τρισάγιον...

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Απολυτίκια.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, από του ξύλου
καθελών τό άχραντόν σου Σῶμα, σινδόνη
καθαρά, ειλήσας και αρώμασιν, ἐν μνήματι

συκοφαντεῖσαι ὡς πλάνος από τούς παρανόμους,
αισθάνονταν φρίκη για την άνέκφραστή σου μεγαλοψυ-
χία, και τον λίθο του μνήματος που σφραγίσθηκε με τά
χέρια εκείνα, τά όποια έτρύπησαν την άμόλυντή σου
πλευρά· όμως χαρούμενες για τη δική μας σωτηρία φῶ-
ναζαν σ' έσένα· Δόξα στην ταπείνωσή σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Και νῦν ...

Όταν ὁ Ἰωσήφ μαζί με τον Νικόδημο κατέβασε από
τό ξύλο του Σταυροῦ έσένα που φορεῖς τό φῶς ὡς ένδυμα,
και σε είδε νεκρό γυμνόν άταφον, άρχισε να θρηνεῖ γε-
μάτος πόνο και κλαίοντας έλεγε. Αλλοίμονο σ' έμένα,
γλυκύτατε Ἰησοῦ! που όταν πριν από λίγο ὁ ήλιος σε είδε
κρεμασμένο στό Σταυρό, ντύθηκε σκοτάδι βαθύ, και ή γῆ
σειόνταν από τό φόβο, και σχιζόταν τό παραπέτασμα του
Ναοῦ (που χωρίζε τά Άγια από τά Άγια τῶν Αγίων, τον
κυρίως Ναό από τό Ἱερό)· άλλά να, τώρα βλέπω ὅτι κατα-
δέχθηκες θεληματικά θάνατο για χάρη μου· πῶς να σε
κηδέψω, Θεέ μου; ή πῶς να σε τυλίξω με σεντόνια; Και με
ποία (μολυσμένα) χέρια να άγγίξω τό δικό σου άμόλυντο
σῶμα; ή ποία θρηνώδη άσματα να ψάλω στην κηδεία
σου, Πολυεύσπλαχνε; Δοξολογῶ τά Πάθη σου, ὑμνολογῶ
και την ταφή σου μαζί με την Ανάστασή σου και κραυγά-
ζω· Κέριε, δόξα σοι.

Νῦν Απολύεις... Τρισάγιο...

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Απολυτίκια.

Ο έπίσημος Ἰωσήφ, αφού κατέβασε από τον Σταυρό
τό άμόλυντό σου Σῶμα, τό τυλίξε σε καθαρό σεντόνη και
τό άλειψε με αρώματα, και τό ένταφίασε, αποθέτοντάς το

καινῶ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναίξι, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστός, δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Ἀπόλυσις.

Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, τὰ φρικτὰ Πάθη, καὶ τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν, καὶ τὴν ἐκούσιον ταφήν σαρκί καταδεξάμενος, Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας Αὐτοῦ μητρός, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμάτων, ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Δι' εὐχῶν των ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

ΤΩι ΑΓΙΩι ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩι ΣΑΒΒΑΤΩι
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

σέ καινούριο μνήμα.

Ὁ Ἄγγελος πού στάθηκε κοντά στό μνήμα τοῦ Κυρίου, φώναζε στίς Μυροφόρες Γυναῖκες· Τά μύρα χρειάζονται γιά νά ἀλείφονται οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι· Ὁ Χριστός ὅμως ἀποδείχθηκε ξένος (ἀπαλλαγμένος) ἀπό τή φθορά.

Ἀπόλυση.

Αὐτός πού γιά μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιά ν δική μας σωτηρία καταδέχθηκε σαρκικά (ὡς ἄνθρωπος) τὰ φρικτὰ Πάθη, καὶ τὸν ζωοπάροχο Σταυρό, καὶ τὴν θεληματική ταφή, ὁ Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς καθαρῶτατης καὶ ἀμόλυντης ἁγίας Μητέρας του, μέ τὴν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού δίνει ζωή, μέ τίς προστασίες τῶν τιμίων, ἐπουρανίων Δυνάμεων τῶν Ἀσωμάτων, μέ τίς ἰκεσίες τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ φημισμένων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων (μέ ὠραῖες νίκες) μαρτύρων, τῶν ὁσίων (ἀσκητῶν) καὶ θεοφόρων (πού φέρουν τό Θεό μέσα τους) Πατέρων μας, τῶν ἁγίων καὶ Δικαίων θεοπατόρων (προγόνων τοῦ Χριστοῦ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποίου τὴν μνήμη ἐορτάζουμε, καὶ ὅλων τῶν ἁγίων, νά μᾶς ἐλεήσει καὶ νά μᾶς σῶσει ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

Ἀμήν.

ΤΟ ΑΓΙΟ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

<p>(ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. ΕΣΠΕΡΑΣ). Εὐλογητός ὁ Θεός... (Σελίς 1). Προκαταρκτικά. Τρισάγιον. Σελίς 1). Ἐξάψαλμος. Εἰρηνικά. (Σελίς 6-18). Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.</p> <p>Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη Ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Τροπάρια. (Ἀπολυτίκια). Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾶ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο. Δόξα...</p> <p>Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄϊδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δέ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δό- ξα σοι.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα</p>		<p>(ΑΓ. ΚΑΙ Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ). Εὐλογητός ὁ Θεός... (Σελίς 1). Προκαταρκτικά. Τρισάγιον. Σελίς 1). Ἐξάψαλμος. Εἰρηνικά. (Σελίς 6-18). Ὁ Θεὸς καὶ Κύριος ἔλαμψε σ' ἐμᾶς μέ τὴν ἀποκάλυψή του. Ἄς εἶναι δοξασμένος αὐτός πού ἔρχεται (γιά νά μᾶς σώσει) σταλμένος ἀπό τόν Κύριο.</p> <p>Στίχ. α'. Δοξολογεῖτε μέ εὐχαριστίες τόν Κύριο, καὶ καλεῖτε σέ βοήθεια τὸ ἅγιο ὄνομά του. Στίχ. β'. Ὅλα τὰ γύρω ἔθνη μέ περικύκλωσαν, καὶ μέ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου τὰ ἀντιμετώπισα. Στίχ. γ'. Ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου κατορθώθηκε αὕτη ἡ σωτηρία μας, καὶ εἶναι ἀξιοθαύμαστη στά μάτια μας. Τροπάρια. (Ἀπολυτίκια). Ὁ ἐπίσημος Ἰωσήφ, ἀφοῦ κατέβασε ἀπό τόν Σταυρό τό ἀμόλυντό σου Σῶμα, τό τύλιξε σέ καθαρὸ σεντόνι καὶ τό ἄλειψε μέ ἀρώματα, καὶ τό ἐνταφίασε, ἀποθέτοντάς το σέ καινούριο μνήμα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ὅταν κατέβηκες στὸν θάνατο, Ἐσὺ ἢ ἀθάνατη ζωὴ, τότε νέκρωσες τὸν ἄδη μέ τὴν λάμψη τῆς Θεότητος· καὶ ὅταν ἀνέστησες ἀπὸ τὰ καταχθόνια (ἀπὸ τὸν ἄδη) τοὺς νεκρούς, ὅλες οἱ ἐπουράνιες Δυνάμεις ἐκραύγαζαν. Χρι- στὲ Θεέ μας πού δίνεις τὴ ζωὴ, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ Ἄγγελος πού στάθηκε κοντά στό μνήμα τοῦ Κυρί-</p>
--	--	---

ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τά μύρα τοῖς θνητοῖς
 ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστός, δὲ διαφθορᾶς
 ἐδείχθη ἀλλότριος.

Μικρά Συναπτή.(Σελίς 19).

Καθίσματα.

Σινδόνι καθαρᾶ καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ
 Σῶμα τὸ σεπτόν, ἐξαιτήσας Πιλάτω, μυρίζει
 καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ καινῶ μνήματι. Ὅθεν
 ὄρθρῃαι, αἱ μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβόησαν.
 Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ τὴν
 Ἀνάστασιν.

Δόξα...

Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ τὴν
 Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν ...

Ἐξέστησαν χοροί, τῶν Ἀγγέλων ὀρῶντες,
 τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις,
 πῶς τάφω κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος,
 ὄν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι, καὶ
 δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄϊδι, ὡς
 Κτίστην καὶ Κύριον.

Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25).

Ωιδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι,
 διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἔκρουσαν, τῶν
 σεσωσμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ
 Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ἐνδόξως γὰρ
 δεδόξασται».

ου, φώναζε στίς Μυροφόρες Γυναῖκες. Τά μύρα χρειάζο-
 νται γιά νά ἀλείφονται οἱ θνητοί ἄνθρωποι· Ὁ Χριστός
 ὅμως ἀποδείχθηκε ξένος (ἀπαλλαγμένος) ἀπό τή φθορά.

Μικρή Συναπτή.(Σελίς 19).

Καθίσματα

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ζήτησε τό σεβάσμιο Σῶμα τοῦ Κυρίου
 ἀπό τόν Πιλάτο τό τυλίγει σέ σεντόνι καθαρὸ καὶ τό
 ἀλείφει μέ ἱερά ἀρώματα, καὶ τό ἐναποθέτει σέ καινούριο
 μνήμα. Γι' αὐτό οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες πού ἦλθαν πρῶτῃ
 ἐκράυγασαν. Δεῖξε μας, ὅπως ὑποσχέθηκες, Χριστέ, τὴν
 Ἀνάσταση.

Δόξα...

Δεῖξε μας, ὅπως ὑποσχέθηκες, Χριστέ, τὴν
 Ἀνάσταση.

Καὶ νῦν ...

Ἐμειναν ἐκπληκτες οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων βλέπο-
 ντας αὐτόν πού κάθεται στήν ἀγκαλιά τοῦ ἐπουράνιου
 Πατέρα, πῶς ἐναποτίθεται σέ τάφο ὡς νεκρὸς ὁ
 ἀθάνατος, τὸν ὁποῖο περικυκλώνουν τῶν Ἀγγέλων τά
 τάγματα, καὶ τὸν δοξάζουν μαζί μέ τοὺς ἀναστημένους
 νεκρούς στόν ἄϊδι, ὡς Κτίστη καὶ Κύριο.

Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25).

Ωιδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Κύριο, πού κάλυψε στό κύμα τῆς Ἐρυθρᾶς θά-
 λασσας τὸν τύραννο (τό Φαραώ), πού καταδίωκε τοὺς
 Ἑβραίους, οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν πού σώθηκαν τότε, τὸν
 ἐκρούσαν κάτω ἀπό τή γῆ (στόν τάφο)· ἀλλά ἐμεῖς, ὅπως
 οἱ νέες τότε, ἄς ψάλλουμε στόν Κύριο. Διότι εἶναι
 ὑπερβολικά δοξασμένος.

<p>Κύριε καί Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον, καί ἐπιτάφιον, ᾠδήν σοι ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διανοιξάντι, καί θανάτῳ θάνατον, καί Ἄϊδην θανατώσαντι.</p> <p>Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καί κάτω ἐν τάφῳ, τὰ ὑπερκόσμια, καί ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου. Ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γάρ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.</p> <p>Ἴνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασίς μου ἢ ἐν Ἀδάμ· καί ταφείς φθαρέντα με, καινοποιεῖς, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Ωιδῆ Γ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ συνέιχετο. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε, κραυγάζουσα».</p> <p>Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνας· νῦν δὲ τὰ κρύφια σου, θεανδρικῶς διετράνωσας, καί τοῖς ἐν Ἄϊδι Δέσποτα· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.</p> <p>Ἦπλωσας τὰς παλάμας, καί ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα· καταστολῆ δὲ, Σῶτερ, τῇ ἐν</p>		<p>Κύριε καί Θεέ μου, ἐγὼ θά ψάλω ὕμνο κατὰ τὴν κηδεῖα σου καί ἄσματα ἐπιτάφια, σ' ἐσένα πού μέ τὴν ταφῇ σου μοῦ ἀνοιξες τίς εἰσόδους τῆς ζωῆς, καί θανάτωσες τὸ θάνατο καί τὸν ἄδη μέ τὸ θάνατό σου.</p> <p>Σωτήρα μου, οἱ ὑπερκόσμιοι (οὐράνιοι) Ἄγγελοι καί οἱ νεκροὶ στὸν ἄδη, βλέποντάς σέ ταυτόχρονα ἐπάνω στὸν οὐράνιο θρόνο καί κάτω στὸν τάφο, συγκλονίζονταν γιὰ τὴ νέκρωσή σου. Διότι φάνηκες ταυτόχρονα κατὰ τρόπο ἀκατανόητο νεκρὸς καί πηγὴ (ἀρχηγός) τῆς ζωῆς</p> <p>Γιὰ νὰ γεμίσεις τὰ πάντα μέ τὴ δόξα σου, κατέβηκες στὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς· διότι ἡ ὑπαρξὴ μου πού στό πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ ἔπεσε στή φθορά, δέν ἦταν δυνατό νὰ κρυφθεῖ ἀπὸ σένα. Καί ἀφοῦ θάφτηκες, μέ κάνεις καινούριο, Φιλάνθρωπε, ἐμένα πού εἶχα φθαρεῖ.</p> <p>Ωιδῆ Γ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἡ Δημιουργία βλέποντας κρεμασμένον ἐπάνω στό Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ, ἐσένα πού κρέμασες ὅλη τὴ γῆ στὰ νερά χωρίς στηρίγματα, κατεχόταν ἀπὸ μεγάλη ἐκπληξη κραυγάζοντας. Δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἀπὸ τὴ φύση του ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.</p> <p>Κύριε, ὑπέδειξες προτυπώσεις (σύμβολα) τῆς ταφῆς σου ἀπὸ παλαιὰ μέ πολλά προφητικά ὁράματα· τώρα ὅμως ὑπέδειξες περὶτρανα τὰ ἀγνωστα πρὶν μυστήριά σου γιὰ τὸ θεανθρώπινό σου πρόσωπο, καί σ' αὐτούς πού ἦταν στὸν ἄδη. Οἱ ὅποιοι κραυγάζουν· δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἀπὸ τὴ φύση του ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.</p> <p>Ἄπλωσες τίς παλάμες σου στό Σταυρό, Σωτήρα, καί ἔτσι ἔνωσες αὐτούς πού ἦταν πρὶν σέ διάσταση (Θεὸ καί</p>
--	--	---

σινδόνι καὶ μνήματι, πεπεδημένους ἔλυσας.
Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε,
κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγῖσιν, ἀχώρητε,
συνεσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δύναμίν
σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας, θεουργικῶς
τοῖς μέλπουσιν. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου
Κύριε φιλάνθρωπε.

Μικρά Συναπτή.

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ
πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς
καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν,
Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν
ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ
Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται
τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος
Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναίξι τὴν

Ἄνθρωπο)· Μὲ τό ὅτι τυλίχθηκες σέ σεντόνι καὶ μπῆκες
σέ τάφο, ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοὺς νεκροὺς, οἱ
ὁποῖοι κραύγαζαν. Δέν ὑπάρχει Ἄγιος ἀπὸ τῆ φύση του
ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Κύριε, ἐσύ πού δέν εἶναι δυνατό νά χωρέσειςσέ ἓνα
μέρος, περιορίσθηκες θεληματικά ἀπὸ τάφο καὶ σφραγί-
δες· διότι μέ τίς θεϊκές ἐνεργειές σου (τά θαύματά σου)
ἔκανες γνωστή τῇ δύναμή σου σ' αὐτούς πού ψάλλουν
Δέν ὑπάρχει Ἄγιος ἀπὸ τῆ φύση του ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύ-
ριε φιλάνθρωπε.

Μικρὴ Συναπτή.

Πάλι καὶ πάλι μέ εἰρήνη ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύ-
ριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, ὦ Θεέ, μέ
τῇ χάρι σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυνη,
ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας Θεοτόκο (Μητέρα
τοῦ Θεοῦ) καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὅλους
τοὺς ἁγίους, ἄς ἀποθέσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ κα-
θένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τῇ ζωὴ μας
στό Χριστό, τό Θεό. Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας, καὶ σ' ἐσένα
ἀναπέμπομε τῇ δόξα, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ
στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κάθισμα.

Οἱ στρατιῶτες φρουρώντας τὸν τάφο σου, Χριστέ,
ἔγιναν ὡς νεκροὶ ἀπὸ τῆ λάμψη τοῦ Ἀγγέλου, πού
ἐμφανίσθηκε, καὶ διεκήρυττε στίς γυναῖκες τὴν

Ἀνάστασιν. Σέ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς
καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι
ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... (Πάλιν τὸ αὐτὸ).

Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν,
προορῶν Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σὺ
δυναστῶν διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ὁμιλῶν τοῖς
ἐν Αἴδη, ὡς παντοδύναμος».

Ἐβδόμη σήμερον ἡγίασας, ἦν εὐλόγησας
πρίν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ
σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ
μου, καὶ ἀνακτῶμενος.

Ῥωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος,
ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῆ σου
διήρηται· σπαράττουσα ἄμφω γὰρ δεσμούς,
τοῦ θανάτου καὶ Αἴδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ὁ Αἴδης, Λόγε, συναντήσας σοι,
ἐπικράνθη, βροτὸν ὁρῶν τεθεωμένον,
κατάστικτον τοῖς μάλωψι, καὶ πανοθενουργόν,
τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς
συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδῶν
ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν·
ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν

Ἀνάστασι. Ἐσένα δοξάζομε πού κατήρησες τὴ φθορά,
σ' ἐσένα προσπέφτομε πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο,
καὶ εἶσαι ὁ μόνος Θεός μας.

Δόξα... Καὶ νῦν ... (Πάλι τὸ ἴδιο)..

Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ προβλέποντας τὴ θεϊκὴ σου
ταπείνωση στό Σταυρό φώναζε ἐκστατικός. Ἐσύ Ἀγαθέ,
συνέτριψας τὴ δύναμη τῶν ἰσχυρῶν (τῶν δαιμόνων) πλη-
σιάζοντας στοὺς νεκροὺς τοῦ ἄδη, ὡς παντοδύναμος.

Σήμερα ἁγίασες, Σωτήρα, τὴν ἑβδόμη ἡμέρα τῆς
ἑβδομάδας, τὴν ὁποία ἁγίασες πρίν μέ τὴν κατάπαυση
τῶν ἔργων τῆς Δημιουργίας· διότι καταργεῖς ὅλα τὰ πα-
λιά καὶ τὰ ἀνακαινίζεις, μέ τὴν ἀνάπαυσή σου στόν τά-
φο, καὶ τὴν ἐπάνοδό σου στή ζωή.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ μέ τὴ δύναμη τοῦ
ἰσχυροτέρου (τῆς Θεότητος) νίκησες (τὸν ἀντίπαλο), ἢ
ψυχὴ σου χωρίσθηκε ἀπὸ τό σῶμα· συντριβοντας μέ τὴ
δύναμή σου τίς ἀλυσίδες καὶ τοῦ θανάτου (μέ τό Σῶμα
σου), καὶ τοῦ ἄδη (μέ τὴν ψυχὴ σου).

Ὁ ἄδης, Λόγε τοῦ Θεοῦ, πικράθηκε, ὅταν σέ συνά-
ντησε, ἐπειδὴ ἔβλεπε ἄνθρωπο πού θεώθηκε, (ἄνθρωπο)
γεμάτο βέβαια ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν πληγῶν, ἀλλὰ καὶ
παντοδύναμο, καὶ ἀπὸ τό φρικτὸ αὐτὸ θέαμα ἔπεσε νε-
κρός.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός

Ὁ Ἡσαΐας, Χριστέ, ὅταν εἶδε τό ἀβασίλευτο φῶς τῆς
θεϊκῆς σου ἐμφανίσεως πού ἔγινε σ' ἡμᾶς, ἀγρυπνῶντας
ἀπὸ τὰ χαράματα κραύγαζε· θά ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί
καὶ θά σηκωθοῦν ὅσοι βρίσκονται στά μνήματα, καὶ ὅλοι

τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῆ ἀγαλλιάσονται».

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστοουργὸς χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι, Λόγε, μυστήριον· ὁ εὐσχήμων γὰρ βουλευτής, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος βουλήν σχηματίζει· ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιοῦντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἢ γὰρ σάρξ σου διαφθορὰν οὐκ εἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς Αἴδου, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευρὰν Πλαστοουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐᾶς Ἀδάμ γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζων, καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς παντοδύναμος.

Ὡιδῆ ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.

«Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου,

πού εἶναι στὸν ἄδη θά ἀναγαλλιάσουν (θά χαροῦν).

Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀνακαινίζεις τοὺς γήϊνους τοὺς ἀνθρώπους, μέ τό νά γίνης γήϊνος ἐσὺ ὁ Πλαστοουργός, καί τό σεντόνι (μέ τό ὁποῖο τυλίχθηκες), καί ὁ τάφος (στόν ὁποῖο ἐναποτέθηκες), (πού ἦταν καί τά δύο καινούρια), ὑποδηλώνουν τό μυστήριον πού συνυπάρχει μαζί σου, (τὴν ἀνακαίνιση)· διότι ὁ ἐπίσημος βουλευτής (ὁ Ἰωσήφ πού ἦταν μέλος τοῦ συνεδρίου), ἀπεικονίζει τό σχέδιον τοῦ Πατέρα πού σὲ γέννησε, καί ὁ ὁποῖος μέ ἀνακαινίζει μεγαλόπρεπα.

Κύριε, μέ τό θάνατό σου μεταβάλλεις τὴ θνητότητα (τοῦ ἀνθρώπινου γένους σέ ἀθανασία), καί μέ τὴν ταφή σου τό φθαρτό (ἀνθρώπινο γένος σέ ἀφθαρσία)· διότι μέ τρόπο πού μόνο στό Θεό ἀρμόζει τό φθαρτό τό κάνεις ἀφθαρτό, μέ τό νά κάνεις ἀθάνατο, αὐτό πού πῆρες ἀπό μᾶς (τὴ φύση μας)· διότι ἡ σάρκα σου δέ γνώρισε φθορά, Κύριε, οὔτε ἡ ψυχὴ σου ἔμεινε στὸν ἄδη, μέ τρόπο παράδοξο.

Ἐσὺ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ τρυπήθηκες στήν πλευρά, Πλαστοουργέ μου, ἀπ' αὐτήν (τὴν πλευρά) ἀναδημιούργησες τὴν Εὐᾶ, ἐπειδὴ ἔγινες νέος Ἀδάμ· (Ἔτσι καί σύ) κοιμήθηκες (στό Σταυρό) τό ζωογόνο ὕπνο, καί ὡς παντοδύναμος σήκωσες τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ τὴν φθορά.

Ὡιδῆ ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.

Κλείσθηκε, ἀλλά δέν κρατήθηκε τελικὰ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ κήτους ὁ Ἰωνᾶς· διότι προτυπώνοντας ἐσένα, πού ἔπαθες καὶ παραδόθηκες σέ ταφή, ἀναδύθηκε

τοῦ θηρὸς ἀνέθορε, προσεφώνει δὲ τῇ
κουστωδίᾳ. Οἱ φυλασσομένοι μάταια καὶ
ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε».

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἦς
μετέσχεσ σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυταί σου, ὁ
ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους· ἀλλὰ καὶ οὕτω
μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός
σου· ἐν ἀμφοτέροις γάρ, εἷς ὑπάρχεις Υἱός,
Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τὸ
πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς
σαρκός ἢ χοϊκῆ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθῆς
διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δὲ σου πρὸς ἀφθαρσίαν
μετεστοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας
πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἄιδης τοῦ
γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ,
Κραταίε, ζωαρχικῆ παλάμη, τὰ τοῦ θανάτου,
κλειθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ'
αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῆ,
Σῶτερ, γεγονῶς νεκρῶν πρωτότοκος.

Μικρὰ Συναπτή. (Σελίς 26).

Κοντάκιον.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὄραται, καὶ
σμύρνη καὶ σινδόνι ἐνειλημμένος, ἐν μνημεῖῳ

(ξεπήδησε) ἀπὸ τοῦ θηρίου σάν ἀπὸ (νυφικό) θάλαμο, καὶ
φώναζε στοὺς φρουροὺς τοῦ τάφου σου. Ἔσεῖς πού φυλά-
γετε τὸ μνημα μάταια καὶ ἄσκοπα, ἐχάσατε τὸ ἔλεος τοῦ
Θεοῦ πού προοριζόταν γιὰ σᾶς.

Θανατώθηκες ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲ χωρίσθηκες,
Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα πού προσέλα-
βες· διότι, ἂν καὶ καταλύθηκε ὁ ναὸς τοῦ σώματός σου
κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Πάθους, ἀλλὰ καὶ ἔτσι ἦταν μία ἡ
ὑπόστασις (τὸ πρόσωπο) τῆς Θεότητος καὶ τῆς
ἀνθρώπινης σάρκας σου· διότι καὶ στίς δύο φύσεις εἶσαι
ἕνας Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεός καὶ ἄνθρωπος.

Τὸ σφάλμα τοῦ Ἀδάμ ὑπῆρξε ἀνθρωποκτόνο, ἀλλὰ
ὄχι θεοκτόνο (θανάτωσε τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὄχι τὸν
Θεό). Διότι ἂν καὶ πέθανε ἡ γήϊνη οὐσία τῆς σάρκας σου,
ἡ Θεότητα ὅμως ἔμεινε ἀπαθῆς· Διότι τὴ φθαρτὴ
ἀνθρώπινη σάρκα σου τὴν μετέβαλες σὲ ἀφθαρτὴ, καὶ
τὴν ἀνέδειξες πηγὴ ἀφθαρτῆς ζωῆς ἐξ αἰτίας τῆς
Ἀναστάσεώς σου.

Βασιλεύει, ἀλλὰ ὄχι αἰώνια, ὁ ἄδης ἐπάνω στὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων· διότι ὅταν ἐσύ, Παντοδύναμε, τοποθετή-
θηκες στὸν τάφο, μὲ τὴν παλάμη σου, πού δίνει ζωὴ, συ-
νέτριψας τίς κλειδαριές τοῦ θανάτου, κι ἐκήρυξες, Σωτή-
ρα, ἀληθινὴ λύτρωσις, σ' ἐκείνους πού κοιμῶνταν ἐκεῖ
(στὸν ἄδη) ἀπὸ αἰῶνες, μὲ τὸ νὰ γίνεις ὁ πρῶτος πού
ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελίδα 26).

Κοντάκιο.

Αὐτὸς πού περιορίσε τὴ θάλασσα στὴ θέση της,
ἐμφανίζεται νεκρὸς ἀλειμμένος μὲ σμύρνα καὶ τυλιγμέ-

κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἦλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ, Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σταυροῦ ἀνυψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου· ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο· ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῶ τῶ φόβῳ συνεκλονεῖτο, ἡ θάλασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διερρήγνυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων Ἀνδρῶν. Αἶδης κάτω στενάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ Γύναια κράζουσι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῶ ἀγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, τὴν θεόσωμον Ταφὴν, καὶ τὴν εἰς Αἶδου Κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν, δι' ὧν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον

νος σέ σεντόνι καὶ ἐναποθέτεται σέ μνημεῖο ὁ ἀθάνατος ὡς θνητὸς. Καὶ ἦλθαν Γυναῖκες, γιὰ νὰ τὸν ἀλείψουν μὲ ἀρώματα κλαίοντας πικρά καὶ κραυγάζοντας· (ὄχι τὸ Σάββατο τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ) ἡ σημερινή ἡμέρα (ἡ Κυριακή) εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐλογημένη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ κοιμήθηκε (πέθανε), θά ἀναστηθεῖ τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς πού συγκρατεῖ τὰ πάντα ὑψώθηκε ἐπάνω στό Σταυρό, καὶ θρηνεῖ ὅλη ἡ κτίση βλέποντάς τον κρεμασμένο γυμνὸν ἐπάνω στό ξύλο· γι' αὐτὸ ὁ ἥλιος ἔκρυψε τίς ἀκτῖνες του, καὶ τὰ ἄστρα ἔχασαν τὸ φῶς τους· καὶ ἡ γῆ συγκλονιζόταν γεμάτη ἀπὸ μεγάλο φόβο, ἡ θάλασσα ὑποχώρησε ἀπὸ τὴν ξηρὰ, καὶ οἱ πέτρες συντρίβονταν· καὶ ἀνοίχθηκαν πολλὰ μνήματα καὶ σώματα ἀγίων ἀνθρώπων ἀναστήθηκαν. Ὁ αἶδης κάτω στενάζει, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι σκέπτονται νὰ διαψεύσουν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μὲ συκοφαντίες· καὶ οἱ Γυναῖκες (οἱ Μυροφόρες) φώναζαν δυνατὰ· (Ὅχι τὸ Σάββατο τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ) ἡ σημερινή ἡμέρα ἡ Κυριακή) εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐλογημένη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ κοιμήθηκε (πέθανε), θά ἀναστηθεῖ τριήμερος.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τὸ ἅγιο καὶ μεγάλο Σάββατο ἐορτάζουμε τὴν ταφὴν τοῦ ἐνωμένου μὲ τὴ Θεότητα Σώματος τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν κάθοδό του στὸν αἶδη, διὰ τῶν ὁποίων τὸ γένος μας, ἀφοῦ κλήθηκε νὰ

γένος ἀνακληθέν, πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχοι. Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον, κουστωδία.

Οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζωΐαν.

Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἄφραστον θαῦμα! Ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς Ὁσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τέτρωται Ἄιδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ στένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὅλβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἢ τῶν ὄλων δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ἐπανέλθει ἀπὸ τῆ φθορά, ὀδηγήθηκε στὴν αἰώνια ζωὴ.

Στίχοι. Ἄδικα φυλάγετε τὸν τάφο, φρουροί.

Διότι δὲν θά μπορέσει νὰ κρατήσῃ ὁ τάφος, αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ.

Μέ τὴν ἀνεκφραστὴ σου ταπείνωση, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Ωιδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμὸς.

Ἀνεκφραστο εἶναι αὐτὸ τό θαῦμα! Αὐτὸς ποὺ γλύτωσε στό καμίνι τοὺς εὐσεβεῖς Νέους ἀπὸ τῆ φλόγα, νεκρός, χωρὶς πνοή, τοποθετεῖται στὸν τάφο, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν ποὺ τοῦ ψάλλουμε. Θεέ μας ποὺ εἶσαι ὁ Λυτρωτὴς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τραυματίσθηκε βαριά στὴν καρδίᾳ ὁ ἄδης, καθὼς δέχθηκε αὐτὸν ποὺ τραυματίσθηκε μέ λόγχῃ στὴν πλευρά καὶ στενάζει, ἐπειδὴ κατατρώγεται ἀπὸ τὴ θεϊκὴ σου φωτιά, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν ποὺ τοῦ ψάλλουμε. Θεέ μας ποὺ εἶσαι ὁ Λυτρωτὴς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Πλούσιος εἶναι ὁ τάφος τοῦ Κυρίου! διότι, ἀφοῦ δέχθηκε τὸν Δημιουργό σὰν νὰ κοιμῶταν, ἀναδείχθηκε θησαυροφυλάκιο θεϊκό τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν ποὺ τοῦ ψάλλουμε. Θεέ μας ποὺ εἶσαι ὁ Λυτρωτὴς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Σύμφωνα μέ τό νόμο ποὺ ἰσχύει γι' αὐτούς ποὺ πεθαίνουν, ἢ ζωὴ τῶν πάντων (ὁ Χριστός) δέχεται, νὰ τοποθετηθεῖ σέ τάφο, καὶ τὸν ἀναδεικνύει πηγὴ ἀναστάσεως, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν ποὺ τοῦ ψάλλουμε. Θεέ μας ποὺ εἶσαι ὁ Λυτρωτὴς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολο-

Μία ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ Ἄϊδη ἀχώριστος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται. Ὅν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Λέλυται ἄχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνήν. Ἀδάμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθεν μέχρις Ἄϊδου ταμείων. Ὅν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαιται τόλμα Μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ. νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

γίας.

Μία καὶ ἀδιαίρετη ἦταν ἡ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, καὶ στὸν ἄδη (μαζὶ μὲ τὴν ψυχὴ του), καὶ στὸν τάφο (μαζὶ μὲ τὸ Σῶμα του, καὶ στὸν Παράδεισο (μαζὶ μὲ τὸ Ληστή), μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν ποὺ τοῦ ψάλλουμε. Θεέ μας ποὺ εἶσαι ὁ Λυτρωτὴς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανέ, ἄλλαξε ὄψη ἀπὸ τῆ φρίκη σου (γιὰ ὅσα συμβαίνουν), καὶ ἄς συγκλονισθοῦν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· διότι νά, ὁ Θεὸς ποὺ κατοικεῖ στὸν οὐρανό, κατατάσσεται μαζὶ μὲ τοὺς νεκρούς, καὶ φιλοξενεῖται (θάβεται ὡς ξένος) σὲ μικρὸ τάφο. Αὐτὸν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καταλύθηκε (καταστράφηκε) ὁ ἀμόλυντος Ναός (πέθανε τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου), ἀλλὰ (ἀναστήνεται καὶ) ἀναστήνει μαζὶ του τὴ σκηνή ποὺ ἔπεσε (τὴ δυναστεία τοῦ Δαυῖδ πνευματικά). Διότι γιὰ χάρη τοῦ πρώτου Ἀδάμ ὡς δεύτερος (Ἀδάμ), αὐτὸς ποὺ κατοικεῖ στὰ ὑψίστα Οὐράνια, κατέβηκε μέχρι τὰ κατώτατα μέρη τοῦ ἄδη. Αὐτὸν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐπαψε (χάθηκε) ἡ τόλμη τῶν Μαθητῶν, καὶ ἀριστεύει ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία· διότι βλέποντας νεκρὸ καὶ γυμνὸ τὸ Θεὸ τῶν ὅλων, τὸν ζητεῖ καὶ τὸν κηδεύει κραυγάζοντας. Ἐσεῖς οἱ Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὡ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότητος! ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! Ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται. ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται. Ὅν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα.(Σελίς 29).

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Μὴ ἐποδύρου μου Μητέρ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὄν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς, συνέλαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σέ μεγαλύνοντας».

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὠδῖνας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἀναρχε Υἱέ μου· νῦν δὲ σέ Θεέ μου, ἄπνουν ὀρῶσα νεκρόν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς. Ἄλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθήσωμαι.

Ὡ στά πρωτοφανῆ θαύματα! ὦ στήν ἀγαθότητα! ὦ στήν ἀνέκφραστη ἀνοχή! Διότι μέ τῆ θέλησή του σφραγίζεται κάτω ἀπὸ τῆ γῆ, αὐτός πού κατοικεῖ στά ὑψιστα οὐράνια, καὶ συκοφαντεῖται ὡς λαοπλάνος ὁ Θεός. Αὐτόν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαός ὑπερυψώνετε τον, σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καταβασία.

Ἕμνοῦμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Οὐρανέ, ἄλλαξε ὄψη ἀπὸ τῆ φρίκη σου (γιά ὅσα συμβαίνουν), καὶ ἄς συγκλονισθοῦν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· διότι νά, ὁ Θεός πού κατοικεῖ στόν οὐρανό, κατατάσσεται μαζί μέ τοὺς νεκρούς, καὶ φιλοξενεῖται (θάβεται ὡς ξένος) σέ μικρό τάφο. Αὐτόν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαός ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα.(Σελίδα 29).

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ θρηνεῖς γιά μένα, Μητέρα, βλέποντας στόν τάφο ἐμένα τόν Υἱό σου πού συνέλαβες στήν κοιλιά σου χωρίς ἄνδρα·διότι θά ἀναστηθῶ καί θά δοξασθῶ, καί θά ἐξυψώσω μέ δόξα αἰῶνια ὡς Θεός, αὐτούς πού μέ πίστη καὶ πόθο σέ δοξάζουν ὑπερβολικά.

Ἔχοντας ἀπόφύγει κατά τῆ γέννησή σου τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ μακαρίσθηκα ὑπερβολικά, Υἱέ μου ἀναρχε· τώρα ὅμως, Θεέ μου, πού σέ βλέπω νεκρό χωρίς πνοή, αἰσθάνομαι νά μέ κατακόβει σκληρά τό δίκαιο σπαθί τῆς λύπης. Ἀλλά ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς νεκρούς, γιά νά δοξασθῶ κι ἐγώ μέ μεγάλη δόξα.

<p>Γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλά φρίττουσιν Ἄιδου οἱ πυλωροί, ἠμφιεσμένοι βλέποντες στολήν ἡμαγμένην, Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως. Τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γάρ πατάξας, ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.</p> <p>Ἀγαλλιᾶσθω ἡ Κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται Ἄιδης! μετὰ μύρων Γυναῖκες προσυπαντάτωσαν. Τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾶ, λυτροῦμαι παγγενῆ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.</p> <p>ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ</p> <p>Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.</p> <p>Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ Ἄιδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾶς.</p> <p>Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.</p> <p>Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανόντας ἀνιστῶν.</p> <p>Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄιδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος</p>		<p>Μητέρα μου, μέ σκεπάζει ἡ γῆ μέ τή θέλησή μου, ἀλλά φρίττουν οἱ φύλακες τοῦ ἄδη (οἱ δαίμονες), ἐπειδὴ μέ βλέπουν ντυμένο τὴ στολή τῆς τιμωρίας τους βαμμένη στό αἷμα μου. Λοιπὸν ἀφοῦ συντρίψω μέ τὴ σταύρωσή μου τοὺς ἐχθροὺς δαίμονες, ὡς Θεός, θά ἀναστηθῶ πάλι, καὶ θά σε γεμίσω μέ μεγάλη δόξα.</p> <p>Ἄς ἀγάλλεται ἡ Δημιουργία, ἄς εὐφραίνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· διότι ὁ ἐχθρὸς ἄδης νικῆθηκε καὶ ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ τὴν δύναμή του! Οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες ἄς ἐτοιμάσουν τὰ ἀρώματα, καὶ ἄς ἔλθουν νά μέ προῦπαντήσουν· λυτρῶνω τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐᾶ μέ ὅλο τό γένος τους, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθῶ.</p> <p>ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ</p> <p>Ἐσὺ ἡ ζωὴ Χριστέ, τοποθετήθηκες σέ τάφο, καὶ οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων ἔμεναν κατάπληκτες δοξάζοντας τὴν ταπείνωσή σου.</p> <p>Ἐσὺ ἡ ζωὴ πῶς πεθαίνεις; καὶ πῶς κατοικεῖς σέ τάφο; καὶ καταλύεις τό βασίλειο τοῦ θανάτου, καὶ ἀναστήνεις τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν ἄδη.</p> <p>Σέ μεγαλύνουμε, Ἰησοῦ Βασιλιά, καὶ τιμοῦμε τὴν ταφή καὶ τὰ Πάθη σου, μέ τὰ ὅποια ἔσωσες ἡμᾶς ἀπὸ τὴν φθορά.</p> <p>Ἐσὺ πού καθόρισες τὰ μέτρα τῆς γῆς, Ἰησοῦ Βασιλιά τῶν πάντων, σήμερα κατοικεῖς σέ μικρὸ τάφο, καὶ ἀναστήνεις ἀπὸ τὰ μνήματα, αὐτοὺς πού πέθαναν.</p> <p>Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλιά τοῦ παντός, γιὰ ποιό σκοπὸ ἦλθες σ' αὐτοὺς πού ἦταν στὸν ἄδη; Μήπως γιὰ νά</p>
--	--	--

ἀπολύσαι τῶν βροτῶν;

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ, τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ὁ ὠραῖος κάλλει, παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραῖσας τοῦ παντός.

Ἄιδης πῶς ὑποίσει παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θᾶπτον συνθλασθεῖ σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτὸς σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυσαι; ὦ ἀφάτου, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ἀπορεῖ καὶ φύσις, νοερὰ καὶ πληθὺς, ἡ ἀσώματος Χριστέ τὸ μυστήριον, τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ὡ θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἅπνους φέρεται, κηδεύομενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων, Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας, τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ.

ἐλευθερώσεις τὸ ἀνθρώπινο γένος; (Ἀσφαλῶς!)

Ὁ Κυρίαρχος τῶν πάντων παρουσιάζεται νεκρὸς, καὶ τοποθετεῖται σὲ καινούριο μνήμα, αὐτὸς πού ἄδειασε τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐσύ ἡ ζωὴ κατατέθηκες σὲ τάφο, Χριστέ, καὶ μέ τὸν θάνατό σου κατέστρεψες τὸν θάνατο, καὶ πήγασες στὸν Κόσμο τὴ ζωὴ.

Μαζί μέ τούς κακούργους, Χριστέ, κατατάχθηκες κι ἐσύ ὡς κακούργος, ἀλλά ἀπάλλαξες ὅλους ἐμᾶς ἀπό τὴν κακουργία τοῦ παλαιοῦ ἀπατεῶνα.

Ὁ ὠραιότερος κατὰ τὸ κάλλος ἀπὸ ὅλους τούς θνητούς (τούς ἀνθρώπους), ἐμφανίζεται ὡς ἄσχημος νεκρὸς, αὐτὸς πού στόλισε μέ ὠραιότητα ὅλα τὰ δημιουργήματα.

Ὁ ἄδης πῶς θά ὑποφέρει, Σωτήρα, τὴ δική σου παρουσία, καὶ δέν θά συντριβεῖ μέσα στό σκοτάδι του γρηγορώτερα (πρὶν νά φθάσεις ἐκεῖ), τυφλωμένος ἀπὸ τὴν λάμψη τῆς ἀστραπῆς τοῦ φωτὸς πού ἐκπέμπεις;

Ἰησοῦ γλυκό μου καὶ σωτήριο φῶς μου, πῶς ἔχεις κρυφθεῖ μέσα σὲ σκοτεινὸ τάφο; ὦ στήν ἀνέκφραστη καὶ ἀπερίγραπτη ἀνοχή σου!

Ἀπορεῖ καὶ ἡ νοερὴ φύση, Χριστέ, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσωμάτων (οἱ Ἄγγελοι) μέ τὸ μυστήριον τῆς ἀνέκφραστης καὶ ἀπερίγραπτης σου ταφῆς.

Ὡ στὰ παράξενα θαύματα! Ὡ στὰ καινούρια πράγματα! αὐτὸς πού μοῦ ἔδωσε τὴν πνοή, μεταφέρεται χωρὶς πνοή, καὶ κηδεύεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ σὲ τάφο μπῆκες, καὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα σου δέν ἀπομακρύνθηκες καθόλου, Χριστέ· αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα πρωτοφανές καὶ παράδοξο συγχρόνως.

<p>Αληθής και πόλου, και τῆς γῆς Βασιλεύς, εἰ και τάφω σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάση κτίσει, Ἰησοῦ.</p> <p>Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ Ἄιδου ἐσαλεύθη θεμέλια, και μνημεῖα ἠνεύχθη τῶν βροτῶν.</p> <p>Ὁ τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς Ἄιδου συνοχῆς.</p> <p>Ἐκ φθορᾶς ἀνέβη, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ, σοῦ θανόντος και νεκροῖς προσφοιτήσαντος, και συνθλάσαντος τοῦ Ἄιδου τοὺς μοχλοὺς.</p> <p>Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μῶδιον κρύπτεται, και διώκει τὸν ἐν Ἄιδῳ σκοτασμόν.</p> <p>Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς, Ἰωσήφ και Νικοδήμῳ συστεῖλαι σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῶ.</p> <p>Νεκρωθεῖς βουλήσει, και τεθεῖς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου, ἐζώωσας, νεκρωθέντα παραβάσει με πικρᾶ.</p> <p>Ἡλλοιοῦτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῶ· πάντα γάρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.</p> <p>Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν ἐν κοιλίᾳ λαβών,</p>		<p>Ἰησοῦ, ἀναγνωρίσθηκες ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση ἀληθινός Βασιλιάς και τοῦ οὐρανοῦ και τῆς γῆς, μολονότι κλείσθηκες (περιορίσθηκες) σέ πολὺ μικρὸ τάφο.</p> <p>Ὅταν τοποθετήθηκες σέ τάφο, Πλαστοργέ μου Χριστέ, τὰ θεμέλια τοῦ ἄδη σαλεύθησαν, και ἀνοίχθησαν τὰ μνημεῖα τῶν θνητῶν (τῶν ἀνθρώπων).</p> <p>Αὐτός πού κρατεῖ τὴ γῆ στήν παλάμη του, ἀφοῦ θανατώθηκε σαρκικά κρατεῖται τώρα περιορισμένος κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, και λυτρώνει τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ ἄδη.</p> <p>Ἐσύ ἡ ζωὴ μου, Σωτήρα, ἀνέβηκες (ἀπαλλάχθηκες) ἀπὸ τὴ φθορά, ὅταν ἐσύ πέθανες και ἐπισκέφθηκες τοὺς νεκροὺς, και συνέτριψες τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδη.</p> <p>Τὸ Σῶμα τοῦ Θεοῦ ὡς φωτιστικὸ λυχνάρι κρύβεται τώρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ ὅπως κάτω ἀπὸ κάδο, και διώχνει τὸ σκοτάδι πού ὑπάρχει στὸν ἄδη.</p> <p>Τὸ πλῆθος τῶν ἀύλων (τῶν πνευματικῶν) στατιῶν τρέχει νὰ βοηθήσει τὸν Ἰωσήφ και τὸ Νικόδημο, γιὰ νὰ περιορίσουν σέ μικρὸ μνήμα, ἐσένα πού δέ χωρεῖς στό σύμπαν.</p> <p>Νεκρώθηκες μέ τὴ θέλησή σου, και τοποθετήθηκες κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, Ἰησοῦ μου, πού πηγάζεις ζωὴ, και ἀναζωογόνησες ἐμένα πού νεκρώθηκα ἀπὸ τὴ θλιβερὴ παρακοή.</p> <p>Ἄλλοιωνόταν ὅλη ἡ Δημιουργία ἐξ αἰτίας τοῦ Πάθους σου· διότι τὰ πάντα ἔπασχαν μαζί σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀναγνωρίζοντας ὅτι εἶσαι αὐτός πού συγκρατεῖ τὰ πάντα.</p> <p>Ὅταν ὁ παμφάγος ἄδης πῆρε στήν κοιλία του (κατά-</p>
--	--	---

Ἄιδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὐς κατέπινε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέχρις Αἴδου κατελήλυθας ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα, Λόγε, ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυσσε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις ἐκουσίως, Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἁμαρτιῶν.

Δακρυρροοὺς θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνή, μητρικῶς ὡς Ἰησοῦ ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα· πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολὺχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

ὑπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι, ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Ὡς ἡλίου δίσκον, ἡ σελήνη Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἔκρυσεν, ἐκλιπόντα τῷ θανάτῳ σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσάμενη Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

πιε) ἐσένα, τὴν Πέτρα τῆς ζωῆς, ἔβγαλε σάν νά ἔκανε ἐμετό τοὺς νεκρούς πού κατάπινε ἀπὸ αἰῶνες.

Σέ καινούριο μνήμα τοποθετήθηκες, Χριστέ, καὶ ἔκανες καινούρια τὴ φύση τῶν τῶν ἀνθρώπων μέ τὴν ἀνάστασή σου ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὅπως ἄρμοζε σέ Θεό.

Κατέβηκες ἐπάνω στή γῆ, γιά νά σώσεις τόν Ἀδάμ, καὶ ἐπειδὴ δέν τόν βρῆκες, Κύριε, κατέβηκες μέχρι τόν ἄδη ἀναζητώντας τον.

Συγκλονίζεται ἀπὸ φόβο, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὅλη ἡ γῆ, καὶ ὁ φωτοφόρος ἥλιος ἔκρυσσε τίς ἀκτῖνες, ἐπειδὴ κρύφθηκες μέσα στή γῆ (στόν τάφο) ἐσὺ τό πῖό μεγάλο φῶς.

Ὡς θνητὸς ἄνθρωπος βέβαια πεθαίνεις μέ τὴ θέλησή σου, Σωτήρα, ἀλλὰ ὡς Θεὸς ἀνέστησες τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ μνήματα καὶ τόν βυθὸ τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἡ ἀγνή Μητέρα σου, Ἰησοῦ, θρηνώνοντας καὶ χύνοντας δάκρυα, σ' ἐράντιζε μέ αὐτὰ καὶ φώναζε· πῶς νά σέ κηδέψω Παιδί μου;

Ἀφοῦ βυθίσθηκες στά σπλάχνα τῆς γῆς ὡς κόκκος σίτου, καρποφόρησες τό πλούσιο στάχυ, ἀναστήνοντας τοὺς ἀνθρώπους πού κατάγονται ἀπὸ τόν Ἀδαμ.

Κρύφθηκες κάτω ἀπὸ τὴ γῆ τώρα ὡς ἥλιος, καὶ καλύφθηκες μέ τὴ νύχτα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἀνάτειλε μέ μεγαλύτερη λαμπρότητα, Σωτήρα.

Ὅπως ἡ σελήνη, Σωτήρα, κρύβει τόν δίσκο τοῦ ἡλίου (κατὰ τὴν ἔκλειψη), ἔτσι κι ἐσένα τώρα σέ ἔκρυσσε ὁ τάφος, καὶ ἔπαθες σωματικὴ ἔκλειψη μέ τό θάνατό σου.

Ὁ Χριστὸς πού εἶναι ἡ ζωὴ, ἀφοῦ δοκίμασε τόν θάνατο, ἠλευθέρωσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τόν θάνατο, καὶ σέ ὅλους τώρα προσφέρει ὡς δῶρο τὴ ζωὴ.

<p>Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος Σῶτερ ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.</p> <p>Νοεραὶ σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρόν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ.</p> <p>Καθελὼν σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρόν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο. Ἀλλ' ἀνάστα σώζων πάντας ὡς Θεός.</p> <p>Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.</p> <p>Ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτούς, συνυψοῖς, ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους δ' ὑπ' αὐτὴν ἐξανίστας.</p> <p>Ὡσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.</p> <p>Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφῶς, τοῦ Ἀδάμ ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικούς.</p> <p>Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ ἀμνός, σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεὶς ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτήρ.</p> <p>Τίς ἐξεΐποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν· ὁ δεσπότης γὰρ τῆς Κτίσεως σήμερον, πάθος</p>		<p>Τὸν Ἀδάμ, πού νεκρώθηκε παλαιὰ ἀπὸ τοῦ φθόνου τοῦ διαβόλου, Σωτήρα, τὸν ἐπαναφέρεις στὴ ζωὴν μετὰ τὴν δική σου νέκρωση, ἀφοῦ σαρκώθηκες καὶ φάνηκες νέος Ἀδάμ.</p> <p>Τὰ ἄυλα τάγματα, Σωτήρα, βλέποντάς σε ἄπλωμένο νεκρὸ γιὰ χάρις μας, ἔμεναν κατάπληκτα, καὶ ἐκάλυπταν τὸ πρόσωπο μετὰ τὰ φτερά τους.</p> <p>Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ σέ κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο νεκρὸ, Λό- γε τοῦ Θεοῦ, τώρα σέ τοποθέτησε σὲ μνημεῖο. Ἀλλὰ ἀναστήσου καὶ σώσε ὅλους, ὡς Θεός πού εἶσαι.</p> <p>Ἐνῶ εἶσαι, Σωτήρα, ἡ ἀγαλλίαση (ἡ χαρὰ) τῶν Ἀγγέλων, τώρα ἔγινες καὶ αἴτιος λύπης γι' αὐτούς, ἐπειδὴ σέ ἔβλεπαν νὰ εἶσαι σωματικά χωρὶς πνοὴ νεκρός.</p> <p>Μέ τὴν ὑψωσὴ σου ἐπάνω στό ξύλο (στό Σταυρό) ὑψώσες καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦσαν ἐπάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ μετὰ τὴν ταφὴ σου κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, ἀνέστησες αὐτούς πού ἦταν θαμμένοι κάτω ἀπ' αὐτήν.</p> <p>Σάν λιοντάρι, Σωτήρα, ἀφοῦ κοιμήθηκες σωματικά (τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου), σάν κάποιο λιονταράκι ἐσὺ ὁ νεκρὸς ἀναστήνησαι, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴ φθορὰ τῆς σάρκας.</p> <p>Πληγώθηκες στὴν πλευρὰ, ἐσὺ πού πήρες τὴν πλευ- ρὰ τοῦ Ἀδάμ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπλασες τὴν Εὐὰν, καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ σου αὐτὴ ἀνέβλυσες πηγές πού καθαρίζουν.</p> <p>Στὰ κρυφὰ παλιὰ θυσιαζόταν τὸ ἀρνί (στὴν Αἴγυ- πτο), ἐσὺ ὁμῶς ἀφοῦ θυσιάσθηκες σὲ ἐλεύθερο χῶρο, ἀνεξίκακε (ἀνεκτικὴ στὴν κακία), καθάρισες ὅλη τὴν Κτίση, Σωτήρα.</p> <p>Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψει συμπεριφορὰ συγκλονι- στικὴ καὶ πράγματι πρωτοφανῆ; ὁ κυρίαρχος τῆς Κτίσεως</p>
---	--	--

<p>δέχεται, καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς. Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὁράται νεκρός; ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον, πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός; Λογχονύκτου, Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωήν, τῇ Ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάση με, ἐπιστάζεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ. Ἀπλωθεὶς ἐν ξύλῳ, συνηγάγω βροτούς, τὴν πλευρὰν σου δὲ νυγείς τὴν ζωήροητον, πᾶσιν ἄφεσιν πηγάζεις Ἰησοῦ.</p> <p>Ὁ εὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε, καὶ θαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.</p> <p>Ὑπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.</p> <p>Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.</p> <p>Ὡ χαρὰς ἐκεῖνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἦς περ τοὺς ἐν Αἴδη πεπλήρωκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.</p> <p>Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφὴν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος Φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.</p> <p>Κατὰ σοῦ ῥομφαία ἐστιλβοῦτο, Χριστέ, καὶ</p>		<p>σήμερα καταδέχεται Πάθος καὶ πεθαίνει γιὰ μᾶς. Ὁ κάτοχος καὶ δωρητὴς τῆς ζωῆς πῶς παρουσιάζεται νεκρός; ἔκραύγαζαν οἱ Ἄγγελοι κατάπληκτοι· καὶ πῶς περιορίζεται σὲ μνήμα ὁ ἄπειρος Θεός; Ἀπὸ τὴν πλευρὰ σου, πού τρυπήθηκε ἀπὸ λόγχη, στάζεις ζωή, Σωτήρα, στήν Εὐὰ (στή Ζωή) πού μέ ἐξόρισε ἀπὸ τῆ ζωῆ (τοῦ Παραδείσου), καὶ μέ ζωογονεῖς μαζί της. Ὅταν ἀπλώθηκες στό ξύλο, συγκέντρωσες κοντά σου τούς ἀνθρώπους, ὅταν τρυπήθηκες στήν πλευρὰ σου, ἀπὸ τὴν ὁποία τρέχει ζωή, πήγασες σέ ὅλους συγχώρηση σφαλμάτων, Ἰησοῦ.</p> <p>Ὁ εὐγενῆς Ἰωσήφ, Σωτήρα, μέ συστολή καὶ δέος τακτοποιεῖ (κατάλληλα) τό Σῶμα σου, καὶ σέ κηδεύει ὡς νεκρό, καὶ μένει κατάπληκτος μπροστά στή μορφή σου πού προκαλεῖ ἱερό ρίγος.</p> <p>Ἀφοῦ μέ τῆ θέλησή σου κατέβηκες, Ἰησοῦ, κάτω ἀπὸ τῆ γῆ ὡς θνητός, ἐπαναφέρεις ἀπὸ τῆ γῆ στά οὐράνια, ἐκείνους πού ἔπεσαν ἀπὸ ἐκεῖ.</p> <p>Μολονότι φάνηκες νεκρός, ἀλλά ἐπειδή εἶσαι ζωντανός ὡς Θεός, ἐπανάφερες στή ζωή τούς ἀνθρώπους πού πέθαναν, ἀφοῦ θανάτωσες αὐτόν πού θανάτωσε ἐμένα.</p> <p>Ὡ! τί χαρὰ ἦταν ἐκεῖνη! τί μεγάλη εὐχαρίστηση! μέ τὴν ὁποία ἐγέμισες αὐτούς πού ἦταν στόν ἄδη, ὅταν ἄστραψες τό φῶς (τῆς θεϊκῆς σου παρουσίας) στά βάθη του τά κατασκότεινα.</p> <p>Προσκυνῶ τό Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφή, δοξολογῶ τῆ δύναμή σου, Φιλάνθρωπε, μέ τά ὁποῖα ἐλευθερώθηκα ἀπὸ τά πάθη πού φέρνουν τή φθορά.</p> <p>Ἐναντίον σου ἀκονιζόταν τό σπαθί (τῶν σταυρωτῶν),</p>
--	--	--

ρόμφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἑδέμ.

Ἡ Ἀμνὰς τὸν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾶν.

Κἂν ἐνθάπτη τάφῳ, κἂν εἰς Αἴδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν Αἴδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἐκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει ἥλιος, καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ὡς πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Ὁ Κριτῆς ὡς κριτός, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Ἀλαζῶν Ἰσραήλ, μαιφόνε λαέ, τί παθῶν τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτήρα δὲ παρέδωκας Σταυρῶ;

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῶ.

ἀλλὰ ἔτσι τὸ σπαθὶ τοῦ διαβόλου ἔχανε τὴν ἰκανότητα νὰ κόβει, καὶ τὸ σπαθὶ πού φύλαγε τὴν εἴσοδο τοῦ Παραδείσου τρέπεται σὲ φυγή.

Ἡ Θεοτόκος (ἡ Προβατίνα) βλέποντας στὴ σφαγὴ τὸ Ἄρνι της (τὸν Χριστό) πληγωμένη ἀπὸ τὰ βέλη θρηνοῦσε γοερά, καὶ ἔτσι παρακινοῦσε ὅλο τὸ κοπάδι τῶν προβάτων νὰ φωνάζουν.

Ἄν καὶ τοποθετεῖσαι μέσα σὲ τάφο, ἂν καὶ πηγαίνεις στὸν ἄδη, ἀλλά, Σωτήρα, καὶ τοὺς τάφους ἄδειασες (ἀπογύμνωσες) καὶ τὸν ἄδη, Χριστέ.

Ὅταν κατέβηκες, μέ τὴν θέλησή σου, κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, ἀναζωογόνησες, Σωτήρα, τοὺς ἀνθρώπους πού νεκρώθηκαν (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία), καὶ τοὺς ὕψωσε στὴ δόξα τοῦ Πατέρα σου.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, ἀφοῦ κατέβηκε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ὑπέμεινε γιὰ χάρη μας ἐξευτελιστικό θάνατο· Φρίττει ὁ ἥλιος καὶ τρέμει ἡ γῆ.

Ὅπως ἀπὸ πικρὴ βρύση, τὴν φυλὴ τοῦ Ἰούδα οἱ ἀπόγονοι ἔβαλαν σὲ λάκκο (σὲ τάφο) τὸν τροφοδότη πού τοὺς ἔδωσε τὸ Μάννα, τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Κριτῆς (τοῦ Κόσμου) στεκόταν μπροστὰ στὸν κριτὴ Πιλάτο, ὡς ὑπόδικος, καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ἄδικο, νὰ σταυρωθεῖ σὲ ξύλινο Σταυρό.

Ἰσραήλ, ὑπερήφανε καὶ ἐγκληματικὴ λαέ, τί ἐπαθες καὶ ἐλευθέρωσες τὸ Βαραββᾶ; καὶ τὸν Σωτήρα τὸν παρέδωσες σὲ Σταυρό;

Ἐσὺ πού μέ τὸ χέρι σου ἔπλασες τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴ γῆ, γιὰ χάρη του ἔγινες ἄνθρωπος ὡς πρὸς τὴ φύση, καὶ σταυρώθηκες μέ τὴ θέλησή σου.

Ὑπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέχρις Ἄιδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἴμοι φῶς τοῦ Κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε, ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνωδοῦσα γοερῶς.

Φθονουργέ, φονουργέ, καὶ ἀλάστορ λαέ, κἂν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύνθητι, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Δεῦρο δὴ μιარέ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλάνθρωπός τις, ὑποκρίνη μωρὲ, καὶ τυφλὲ, πανωλεθρότατε, ἄσπονδε, ὃ τὸ μύρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς.

Οὐρανίου μύρου, ποίαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὗρες καταρώτατε Σατάν.

Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπῆ, κενουμένου εἰς ψυχῆς ἰλαστήριον, πῶς χρυσῶ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῆ;

Ὡ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; Νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρῶν πηγάς, ἡ Θεόνυμφος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὑπακούοντας στὸν Πατέρα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, κατέβηκες μέχρι τὸ φοβερό ἄδη, καὶ ἀνέστησες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλοίμονο φῶς τοῦ Κόσμου! ἀλλοίμονο δικό μου φῶς! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε, κραύγαζε ἡ Παρθένος θρηνωδώντας σπαρακτικά.

Φθονερέ καὶ ἐγκληματικέ, καὶ ἀσεβέστατε λαέ τοῦ Ἰσραήλ, τοῦλάχιστον νά ντραπεῖς τὰ σεντόνια καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριο (τὸν νεκρικό κεφαλόδεσμο) τοῦ Χριστοῦ πού ἀναστήθηκε.

Ἐμπρός λοιπόν, ἀχρεῖε Ἰούδα, πού ἔγινες φονιάς μαθητῆς, δεῖξε μοι τὴν αἰτία τῆς κακίας σου, γιὰ τὴν ὁποία ἔγινες προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ἰούδα ἀνόητε καὶ τυφλὲ, ἐξαχρειωμένε καὶ ἐχθρικώτατε, ὑποκρίνεσαι ὡς νά εἶσαι φιλάνθρωπος, ἐσύ πού πούλησες τὸ θεϊκό μύρο (τό Χριστό) μέ ἀντίτιμο τριάντα ἀργύρια.

Ποιὸ ἀντίτιμο πῆρες γιὰ τὸ οὐράνιο μύρο (τόν Χριστό); τί δέχθηκες πού ἦταν ἀντάξιο τοῦ ἀνεκτίμητου (Κυρίου); λύσσα σέ κατέλαβε τρισκαταραμένε σατανᾶ.

Ἐάν ἀγαπᾷς τοὺς φτωχοὺς καὶ λυπᾶσαι τὸ μύρο πού χύθηκε γιὰ τὴ συγχώρηση μιᾶς ψυχῆς, πῶς ξεπουλᾷς μέ χρυσὸ τὸν Φωτοδότη;

Ὡ Θεὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὦ χαρὰ μου, (ἔλεγε ἡ Θεοτόκος), πῶς νά ὑποφέρω τὴν τριήμερη ταφὴ σου; Τώρα σπαράζονται τὰ σπλάγχνα μου ὡς Μητέρα.

Ποιὸς θά μοῦ δώσει νερό νά τό κάνω ποταμούς δακρῶν, φώναζε δυνατὰ ἡ Παρθένος, ἡ Νύμφη τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά κλάψω τὸν γλυκό μου Ἰησοῦ;

<p>Ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε, σὺν ἔμοι τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὶ.</p> <p>Πότε ἴδω, Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἢ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.</p> <p>Κἄν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἢ ἀκρότομος σύ, κατεδέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον ὡς πηγὴ ὧν τῆς ζωῆς.</p> <p>Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμόν, τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.</p> <p>Θέλων ὠφθης Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς προείρηκας, ἀναστάσει σου Σωτὴρ μου ἐγερεῖς.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀνυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου Ταφὴν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.</p> <p>Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπᾶριον.</p> <p>Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ.</p>		<p>Ὡ βουνά καὶ δασώδεις κοιλάδες, καὶ πλήθη ἀνθρώπων, κλάψτε καὶ θρηνήστε ὅλα μαζί μ' ἐμένα τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ σας.</p> <p>Πότε θά δῶ, Σωτήρα, ἐσένα τό φῶς πού δέν ἔχει ἀρχὴ ἢ τέλος, τὴ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῆς καρδιάς μου; φώναζε ἢ Παρθένος μέ θρηνώδεις κραυγές.</p> <p>Ἄν καὶ καταδέχθηκες, Σωτήρα, τὴν τομὴ (τό θάνατο) σάν τὴν κομμένη πέτρα (στὴν ἔρημο πού ἀνέβλυσε νερό), ὁμως ὡς πηγὴ τῆς ζωῆς πήγασες τό ζωντανό ποτάμι.</p> <p>Ὡς ἀπό μιὰ βρύση, τὴν πλευρὰ σου, πού χύνει τό διπλό ποτάμι (νερό καὶ αἷμα, Βάπτισμα καὶ Θ. Κοινωνία), πίνοντάς τα, κερδίζουμε τὴν ἀθάνατη ζωὴ.</p> <p>Μέ τὴ θέλησή σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, φάνηκες νεκρός στόν τάφο, ἀλλά ζεῖς, καὶ ὅπως προεῖπες, μέ τὴν ἀνάστασή σου, Σωτήρα μου, θά ἀναστήσεις τοὺς ἀνθρώπους</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀνυμνοῦμε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐσένα τό Θεό τῶν πάντων, μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο σου Πνεῦμα, καὶ δοξάζουμε τὴν ἁγία σου Ταφὴν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Σέ μακαρίζουμε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμοῦμε τὴν Ταφὴ τὴν τριήμερη, Τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας μέ πίστη.</p> <p>(Καὶ πάλι τό πρῶτο τροπᾶριο).</p> <p>Ἐσὺ ἡ ζωὴ, Χριστέ, τοποθετήθηκες σέ τάφο, καὶ οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων ἔμεναν κατάπληκτες δοξάζοντας τὴν ταπείνωσή σου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ.</p>
---	--	---

<p>Ἔτι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.</p> <p>Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε. Ἐκφώνησις.</p> <p>Ὅτι εὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Καὶ θυμιάσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας στάσεως.</p> <p>ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ</p> <p>Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.</p> <p>Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην· τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορᾶς.</p> <p>Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.</p> <p>Ἐπνῶσας, Χριστέ, τὸν φυσίζων ὕπνον ἐν</p>		<p>Πάλι καὶ πάλι μέ εἰρήνη ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τὴν χάρη σου.</p> <p>Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυνη, ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας, τὴ Θεοτόκο, καὶ Ἀειπάρθενο (παντοτεινὴ Παρθένο) Μαρία, μαζί μέ ὅλους τοῦ ἁγίους, ἅς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στό Χριστό τό Θεό μας. Σ' ἐσένα, Κύριε. Ἐκφώνηση.</p> <p>Διότι εἶναι εὐλογημένο τό ὄνομά σου καὶ δοξασμένη ἡ Βασιλεία σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>(Ἀφοῦ θυμιάσει ὁ ἱερέας ἀρχίζουμε τὴ δευτέρη Στάση).</p> <p>ΣΤΑΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ</p> <p>Εἶναι ἄξιο, νά δοξολογοῦμε ἐσένα τὸν Ζωοδότη, ὁ ὁποῖος ἄπλωσες τὰ χεῖρα σου ἐπάνω στόν Σταυρό καὶ συνέτριψες τὴ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου).</p> <p>Εἶναι ἄξιο, νά δοξάζουμε ἐσένα, τὸν Δημιουργό τῶν πάντων· Διότι μέ τὰ Παθήματά σου ἔχουμε τὴν ἀπάθεια, ἀφοῦ λυτρωθήκαμε ἀπό τὴ φθορά.</p> <p>Ἐφριξε ἡ γῆ, καὶ κρύφθηκε, Σωτήρα, ὁ ἥλιος, ὅταν ἐσύ τό ἀνέσπερο (ἀβασίλευτο) φῶς ἔδυσες (κρύφθηκες) σωματικά στόν τάφο.</p> <p>Κοιμήθηκες, Χριστέ, τό ζωογόνο ὕπνο στόν τάφο, καὶ</p>
---	--	--

τάφω, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἁμαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε Τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῶ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἄνω σε Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὀρώντα τὰ Σεραφίμ.

Ῥήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σῆ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες, Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ καταρχάς, μόνω νεύματι πῆξας τὸν γῦρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδου γῆν· φρίξον τῷ θεάματι οὐρανέ.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν ὁ τὸν ἄνθρωπον χειρὶ σου πλάσας, ἴν' ἐξαναστήσης τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανσθενεστάτῳ κράτει.

Θρηνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῶ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε· ὅθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον, ὡς νεκρῶ τῷ ζῶντι Γυναῖκες Μυροφόροι.

Ἄιδου μὲν ταφείς, τὰ βασιλεία, Χριστέ, συντρίβεις, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

ξύπνησες ἀπὸ τοῦ βαρῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μόνη ἀπὸ τῆς γυναικῆς σέ γέννησα, Παιδί μου, χωρὶς πόνους τοκετοῦ, τώρα ὁμως ὑποφέρω ἐξ αἰτίας τοῦ Πάθους σου ἀνυπόφορους πόνους, ἔλεγε ἡ Σεμνή (ἡ Θεοτόκος).

Τὰ Σεραφίμ (ἀγγελικὸ τάγμα) βλέποντάς σε, νὰ εἶσαι ἀχώριστος μαζί μέ τόν Πατέρα, καί ἀπλωμένος νεκρός κάτω στή γῆ, φρίττουν.

Τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ (πού χωρίζε τὰ ἅγια ἀπό τὰ ἅγια τῶν ἀγίων) σχίζεται ἐξ αἰτίας τῆς σταυρώσεώς σου, τὰ ἄστρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, κρύβουν τό φῶς τους, διότι ἐσύ ὁ ἥλιος κρύφθηκες κάτω ἀπό τή γῆ.

Αὐτός πού κατά τή δημιουργία, μέ ἓνα μόνο νεῦμα στερέωσε τήν περίμετρο τῆς γῆς, ὡς θνητός βυθίσθηκε κάτω ἀπ' αὐτήν· φρίξε, οὐρανέ γιά τό (φοβερό) θέαμα.

Βυθίσθηκες κάτω ἀπό τή γῆ, ἐσύ πού ἔπλασες τόν ἄνθρωπο μέ τὰ χέρια σου, γιά νά σηκώσεις ἀπό τήν πτώση τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων μέ τήν πανίσχυρη ἐξουσία σου.

Ἐλάτε νὰ ψάλουμε θρηνον ἱερό στόν Χριστό πού πέθανε, ὅπως ἔψαλαν οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες πρὶν, γιά νά ἀκούσουμε μαζί τους καί τό Χαίρετε.

Ἀληθινά ἐσύ ὑπάρχεις μύρο ἀνεξάντλητο, Λόγε τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτό καί οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες προσέφεραν μύρα ὅπως σέ νεκρό σ' ἐσένα τόν ζωντανό.

Μέ τήν ταφή σου, Χριστέ, συντρίβεις τὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, καί θανατώνεις τόν θάνατο μέ θάνατο, καί λυτρώνεις ἀπό τή φθορά τοὺς ἀνθρώπους.

<p>Ῥεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τάφον ὑπεισδῦσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις Ἄιδου μυχοῖς.</p> <p>Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν, πέπληγμαι θανάτῳ θέλων σαρκί. Μητέρα οὖν μὴ κόπτου τοῖς ὀδυρμοῖς.</p> <p>Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης καὶ νεκροὺς ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τὸ ἐν τῷ Ἄιδῳ σκότος.</p> <p>Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγόσι, σπείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.</p> <p>Ἐπτηξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς Ἄιδην φοιτήσαντος, ἀναστὰς μὲν νῦν καὶ πάλαι πεπτωκῶς.</p> <p>Σπένδει σοι χοάς, ἡ τεκοῦσά σε Χριστὲ δακρῶν, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκβοῶσα· Τέκνον, ἀνάστα ὡς προέφης.</p> <p>Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρούπτων, ὕμνους ἐξοδίους θεοπρεπεῖς, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι, Σωτήρ.</p> <p>Ἦλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἢ σὴ Μητῆρ, Λόγε, βλέψασα τοῖς ἡλοῖς λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.</p>		<p>Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ (ὁ Χριστός) πού πηγάζει ποταμούς ζωῆς, ἀφοῦ μπῆκε στὸν τάφο, ζωογονεῖ αὐτοὺς πού βρίσκονταν στὰ ἀπύθμενα βάθη τοῦ ἄδη.</p> <p>Γιὰ νὰ ἀνακαινίσω τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πού εἶχε συντριβεῖ, χτυπήθηκα ἀπὸ τὸν θάνατο σαρκικά μέ τὴ θέλησή μου. Λοιπὸν Μητέρα μου, μὴ βασανίζεσαι μέ τοὺς θρήνους.</p> <p>Βυθίσθηκες (ἔδυσες) κάτω ἀπὸ τὴ γῆ ἐσὺ ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκροὺς σάν ἀπὸ ὕπνο, ἀφοῦ ἐδιώξες τὸ σκότος πού ὑπῆρχε στὸν ἄδη.</p> <p>Ὁ ζωογόνος κόκκος τοῦ σίτου μέ τίς δύο φύσεις (ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος καὶ Θεός), σήμερα σπέρνεται μέ δάκρυα, ἀλλὰ ἀφοῦ ξαναβλαστήσει, θά χαροποιήσει τὸν Κόσμο.</p> <p>Ζάρωσε ἀπὸ τρόμο ὁ Ἀδάμ, ὅταν μετὰ τὴν πτώση του ἄκουσε τὸν Θεὸ νὰ βαδίζει στὸν Παράδεισο, τώρα ὅμως πού τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται στὸν ἄδη, χαίρεται, διότι παλαιὰ ἔπεσε, καὶ τώρα ἀναστήθηκε.</p> <p>Προσφέρει σπονδές δακρῶν ὡς θυσία ἢ Μητέρα σου, Χριστέ, σ' ἐσένα πού μπῆκες σωματικά σὲ τάφο, φωνάζοντας· Παιδί μου, ἀναστήσου, ὅπως προεῖπες.</p> <p>Ὁ Ἰωσήφ Σωτήρα, κρύβοντάς σε εὐλαβικά (θάβοντάς σε) στὸν καινούριο τάφο, σοῦ ψάλλει ἐπικήδειους ὕμνους πού ἀρμόζουν στὸν Θεὸ ἀνάμικτους μέ θρήνους.</p> <p>Ἐπειδὴ σέ εἶδε ἡ Μητέρα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐπάνω στό Σταυρό, τρυπημένο μέ τὰ καρφιά, ἔχει πληγωθεῖ στὴν ψυχὴ της μέ τὰ καρφιά καὶ μέ τὰ βέλη τῆς πικρῆς λύπης.</p>
--	--	---

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἢ Μήτηρ
καθορῶσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν,
δάκρουσι τὰς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ
σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τὴν ἄδικόν σου
σφαγὴν, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῶ.

Ὅμμα τὸ γλυκύ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς
μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε;
φρίττων ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἕμνους Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους,
ἄδουσι Χριστῶ νεκρωθέντι νῦν· ἄδει δὲ σὺν
τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἥλιε δικαιοσύνης·
ὄθεν ἢ τεκοῦσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις
ἐκλείπει, σῆς θεάς στερουμένη.

Ἐφριξεν ὀρῶν, Σῶτερ, Ἄιδης σε τὸν
ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα,
καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξαπιστῶντα.

Ἥλιος φαιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα
Λόγε, καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψειας, μετὰ
θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε πλαστοουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη
τρόμῳ, συσχεθεῖσα Σῶτερ τινάσσεται,
ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῶ τιναγμῶ.

Μύροις σὲ Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ
Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστείλαντες·
Φριξὸν, ἀνεβῶν, πᾶσα ἡ γῆ.

Ἡ Μητέρα σου βλέποντας νά ποτίζεσαι μέ πικρὸ πο-
τὸ ἐσένα τὴ γλυκύτητα τῶν πάντων, βρέχει μέ δάκρυα
πικρά τὸ πρόσωπό της.

Εἶμαι φοβερά πληγωμένη καὶ αισθάνομαι νά μοῦ
σπαράζουν τὰ σπλάγχνα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, βλέποντας τὸν
ἄδικο θάνατό σου, ἔλεγε ἡ Πάναγνη μητέρα σου κλαίον-
τας.

Ὁ Ἰωσήφ ἀναφωνοῦσε συγκλονισμένος ἀπὸ ἱερῆ συ-
γκίνηση· τὰ γλυκά σου μάτια καὶ τὰ χεῖλη πῶς νά τὰ
κλείσω, Λόγε τοῦ Θεοῦ; Καὶ πῶς νά σέ κηδεύσω ὡς νεκρό;

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος ψάλλουν ὕμνους
ἐπικήδειους στὸν Χριστό πού ἔχει πεθάνει τώρα· ἀλλά
μαζί μέ αὐτοὺς ψάλλουν καὶ τὰ Σεραφίμ.

Βυθίζεσαι κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, Σωτήρα, Ἥλιε τῆς δικαιο-
σύνης· γι' αὐτὸ ἡ Σελήνη πού σέ γέννησε (ἡ Μητέρα σου)
παθαίνει ἐκλειψη (σβήνει) ἐπειδὴ στερεῖται τὴ θωριά σου.

Ὁ ἄδης, Σωτήρα, ἔφριξε βλέποντας ἐσένα τὸ ζωοδό-
τη, νά τὸν ἀπογυμνῶνεις ἀπὸ τὸν πλοῦτο του (τίς ψυχές),
κά νά ἀναστήνεις τοὺς ἀπὸ αἰῶνες νεκροὺς.

Ὁ ἥλιος τὸ πρωῖ ἀκτινοβολεῖ λαμπρά μετὰ τὴ νύχτα,
Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἔτσι κι ἐσύ εἶθε νά ἀστράψεις μετὰ τὸ
θάνατο λαμπρά, σάν νά προέρχεσαι ἀπὸ νυφικό θάλαμο.

Ἡ γῆ, Πλαστοουργέ, ὅταν σέ δέχθηκε στὰ στήθη της
(στά σπλάνα της) κυριεύθηκε ἀπὸ τρόμο, καὶ σείεται
ἀπότομα, Σωτήρα, καὶ μέ τὸν κλονισμό της ξυπνᾷ τοὺς
νεκροὺς.

Ὁ Νικόδημος καὶ ὁ εὐγενὴς Ἰωσήφ, Χριστέ, ἀφοῦ σέ
νεκροστόλισαν μέ μύρα κατὰ τρόπο πρωτοφανῆ, φώνα-
ζαν· Φριξὲ ὅλη ἡ γῆ.

<p>Ἔδυσ, Φωτοουργέ, καὶ συνέδου σοὶ τὸ φῶς ἡλίου, τρόμῳ δὲ ἢ Κτίσις συνέχεται πάντων σε κηρύττουσα Ποιητὴν.</p> <p>Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον, ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς θνητὸν Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φριξὸν ἢ γῆ!</p> <p>Ἴδε Μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν Μητέρα, Τέκνον, καὶ φθογγὴν δὸς, γλυκύτατον, ἔκραζε δακρύουσα ἢ Ἀγνή.</p> <p>Σὺ ὡς ὢν ζωῆς χορηγός, Λόγε, τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεὶς οὐκ ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.</p> <p>Κάλλος Λόγε πρίν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχες, ἀλλ' ἐξαναστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείαις ἀνγαῖς.</p> <p>Ἔδυσ τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.</p> <p>Ἥλιος ὁμοῦ, καὶ σελήνη σκοτισθέντες, Σῶτερ, δούλους εὐνοοῦντας εἰκόνιζον, οἳ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.</p> <p>Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος κἄν ἐνεκρώθης, πῶς σε οὖν, Θεέ μου, ψαύσω χερσὶ; Φρίττω, ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.</p> <p>Ἐπνῶσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς</p>		<p>Ἔδυσε, Δημιουργέ τοῦ φωτός, καὶ μαζί σου ἔσβησε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ὅλη ἡ Δημιουργία κυριεύεται ἀπὸ τρόμο καὶ σέ κηρύττει Ποιητὴ τῶν ὅλων.</p> <p>Πέτρα σκαλιστὴ σκεπάζει τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο (τοῦ σύμπαντος), καὶ τώρα ἄνθρωπος θνητός (ὁ Ἰωσήφ) τοποθετεῖ σέ τάφο τὸν Θεό ὡς θνητό· φριξε γῆ (ἀπὸ τὸ θέαμα).</p> <p>Κοίταξε τὸν Μαθητὴ πού ἀγάπησες (τὸν Ἰωάννη) καὶ (ἐμένα) τὴ Μητέρα σου, Παιδί μου γλυκύτατο, καὶ μίλησέ μας, κραύγαζε μὲ δάκρυα ἢ Ἀγνή (ἢ Θεοτόκος).</p> <p>Ἐσύ, ἐπειδὴ εἶσαι χορηγός τῆς ζωῆς, Λόγε τοῦ Θεοῦ, δέν θανάτωσες τοὺς Ἰουδαίους, ὅταν ἀπλώθηκαν στό Σταυρό, ἀλλὰ ἀνέστησες καὶ αὐτῶν τοὺς νεκρούς (ἀπὸ τὰ μνήματα).</p> <p>Ὅταν προηγουμένως ἔπασχες, Λόγε τοῦ Θεοῦ, δέν εἶχες κάλλος οὔτε ὠραιότητα, ἀλλὰ ὅταν ἀναστήθηκες ἔλαμψες ὑπερβολικά, κάνοντας τοὺς ἀνθρώπους ὠραίους μὲ τίς θεϊκὲς λάμψεις.</p> <p>Ἐτάφης σωματικά στήν γῆ, ἐσύ τὸ ἄδυτο (ἀβασίλευτο) Ἄστρο, καὶ ὁ ἥλιος μὴ ὑποφέροντας νά βλέπει (αὐτὸ τὸ θέαμα) σκοτίσθηκε στό ἀποκορύφωμα τοῦ μεσημεριοῦ (μέρα μεσημέρι).</p> <p>Ὁ ἥλιος καὶ μαζί ἢ σελήνη πού σκοτίσθηκαν, ἀπεικόνιζαν δούλους ἀφοσιωμένους, οἳ ὅποιοι ντύνονται μαῦρες στολές.</p> <p>Σέ ἀναγνώρισε Θεόν ὁ ἐκατόνταρχος, ἂν καὶ πέθανες, πῶς λοιπόν νά σέ ψηλαφήσω ἐγὼ μὲ τὰ χέρια μου; Εἶμαι συγκλονισμένος ἐφώναζε ὁ Ἰωσήφ.</p> <p>Κοιμήθηκε ὁ Ἀδάμ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλευρά του βγάζει</p>
--	--	---

ἐξάγει· Σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ, βρῦεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζωὴν.

Ἵπνώσας μικρόν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεώτας, καὶ ἐξαναστάς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας τὸν οἶνον, ζωήρρῳτε ἄμπελε· Δοξάζω σου τὸ Πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Πῶς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σε, Σωτῆρ, ὀρῶντες, γυμνὸν ἤμαγμένον κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν;

Ἀραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διὰ τί κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν οὐρανὸν κατηστέρωσε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

Ὡσπερ πελεκάν, τετραμένος τὴν πλευράν σου Λόγε, σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοῦς.

Ἦλιον τὸ πρίν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν, αὐτὸς δὲ ἀπέκρυσας, καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Κόλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας, καὶ

τὴν Εὐὰ (τὴν αἰτία τοῦ θανάτου)· Ἐσύ ὁμως τώρα, Λόγε Θεοῦ, ἀφοῦ κοιμήθηκες, ἀναβλύζεις ἀπὸ τὴν πλευρά σου στὸν Κόσμο ζωή.

Κοιμήθηκες γιὰ λίγο καὶ ἔδωσες ζωὴ στοὺς πεθαμένους, καὶ ὅταν ἀναστήθηκες, ἀνέστησες αὐτοὺς πού κοιμῶνταν τὸν αἰώνιο ὕπνο, Ἀγαθέ.

Ἵψώθηκες ἀπὸ τῆ γῆ, ἀλλὰ ἀνέβλυσες τὸ κρασί τῆς σωτηρίας, ἐσύ ἢ κληματαριά πού πηγάζεις τὴ ζωή· Γι' αὐτὸ δοξάζω τὸ Πάθος σου καὶ τὸν Σταυρό.

Πῶς οἱ ἄνθρωποι Ἀρχάγγελοι ἀνέχονταν τὴ θρασύτητα τῶν σταυρωτῶν, ὅταν σέ ἔβλεπαν γυμνόν, καταματωμένο καὶ καταδικασμένο;

Ὡ γένος τῶν Ἑβραίων, ἄγριο ὅπως οἱ Ἀραβες, διεστραμένο· γνώριζες ὅτι ὁ Ναός τοῦ Θεοῦ (τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ) θά ἀναστηνόταν πάλι· γιατί λοιπὸν καταδικάσες τὸν Χριστό;

(Γένος τῶν Ἑβραίων), ντύνεις μέ (βασιλική) χλαμύδα γιὰ ἐμπαιγμό, αὐτὸν πού στόλισε τὸ σύμπαν (τὸ Χριστό), ὁ ὁποῖος γέμισε τὸν οὐρανὸ μέ ἄστρα, καὶ στόλισε τὴν γῆ θαυμάσια.

Ὅπως ὁ πελεκάνος τραυματισμένος στὴν πλευρά σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὰ παιδιὰ σου πού εἶχαν πεθάνει τὰ ἀναζωογόνησες στάζοντας ἐπάνω τους ἄφθονα τὸ Αἷμα σου πού δίνει ζωή.

Παλαιὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, πολεμώντας τοὺς ἀλλόφυλους σταμάτησε τὸν ἥλιο· κι ἐσύ τὸν ἔκρυσες, νικώντας τὸν ἀρχηγὸ τοῦ σκότους.

Χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ τίς πατρικὲς ἀγκάλες, Φιλάνθρωπε, εὐαρεστήθηκες νὰ γίνεις θνητός, καὶ κατέ-

<p>εις Αἶδην καταβέβηκας Χριστέ. Ἦρθη σταυρωθείς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὁ μὴ φέρουσα ἐσειέτο δεινῶς.</p> <p>Οἶμοι ὦ Υἱέ! ἡ Ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει· ὄν ὡς Βασιλέα γὰρ ἠλπίζον, κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῶ.</p> <p>Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ;</p> <p>Φεῦ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ῥομφαία διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἐμμανουήλ.</p> <p>Κἄν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν ὑμεῖς ἐκτείνετε φθονερῶς.</p> <p>Ἐφριξεν ἰδῶν, τὸ ἀόρατον φῶς σὲ Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς.</p> <p>Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σὲ τὸν ἄφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.</p> <p>Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος, Χριστέ, σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοὶ ἐφθέγγετο· μὴ βραδύνεις, ἡ ζωή, ἐν τοῖς νεκροῖς.</p> <p>Ἄιδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἦλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.</p>		<p>βηκες καὶ στὸν ἄδη, Χριστέ. Ἦψώθηκε ἀπὸ τὴν γῆ καὶ σταυρωμένος, αὐτός πού κρέμασε τὴν γῆν στὰ νερά, καὶ ὡς νεκρός χωρὶς πνοῆ θάβεται αὐτός μέσα σ' αὐτήν, ἡ ὁποία μὴ ὑποφέροντας αὐτό τό πρᾶγμα, κλονιζόταν φοβερά.</p> <p>Ἀλλοίμονο Παιδί μου! θρηνεῖ καὶ λέγει (ἡ Μητέρα σου) πού δέν ἐγνώρισε ἄνδρα· διότι αὐτόν πού νόμιζα ὅτι θά τόν δῶ ὡς βασιλιά, τώρα τόν βλέπω ἐπάνω σέ Σταυρό.</p> <p>Αὐτά λοιπόν μοῦ ἀνήγγειλε ὁ Γαβριήλ, ὅταν πέταξε κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε, ὅτι θά εἶναι αἰώνια ἡ Βασιλεία τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ;</p> <p>Ἀλλοίμονο! ἡ προφητεία τοῦ Συμεῶν ἔχει ἐκπληρωθεῖ· διότι τό δίκικο σπαθί (πού προφήτησε) διαπέρασε τὴν καρδιά μου, Ἐμμανουήλ, (ἔλεγε ἡ Θεοτόκος).</p> <p>Ἰουδαῖοι, ντραπεῖτε τοὺς ἀλάχιστον ἐκείνους τοὺς νεκρούς πού ἀνέστησε ὁ ζωοδότης (ὁ Χριστός), τὸν ὁποῖον ἐσεῖς θανατώσατε ἀπὸ φθόνου.</p> <p>Ὁ ἥλιος, Χριστέ μου, ἔφριξε, ὅταν εἶδε ἀσένα τό ἀόρατο φῶς νά σέ θάβουν σέ μνήμα, καὶ μάλιστα χωρὶς πνοή, καὶ σκοτείνιασε τό φῶς του.</p> <p>Ἐκλαιε πικρά ἡ Πάναγνη Μητέρα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὅταν σέ εἶδε στὸν τάφο, ἐσένα τὸν ἀπερίγραπτο καὶ Ἄναρχο Θεό.</p> <p>Βλέποντας τό θάνατό σου ἡ Πάναγνη Μητέρα σου, Χριστέ, μέ μεγάλη λύπη φώναζε σ' ἐσένα· μὴ μείνεις πολὺ ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς, ἐσύ πού εἶσαι ἡ ζωή.</p> <p>Ὁ φοβερός ἄδης τρόμαξε, ὅταν σέ εἶδε, ἀθάνατε ἤλιε τῆς δόξας, καὶ ἄφηνε ἐλεύθερους βιαστικά, τοὺς φυλακισμένους του (τίς ψυχές τῶν νεκρῶν).</p>
--	--	---

<p>Μέγα καί, φρικτόν, Σῶτερ θέαμα νῦν καθορᾶται ! ὁ ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.</p> <p>Νύττη τὴν πλευράν, καὶ ἠλουῖσαι Δέσποτα τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκρασίαν, χειρῶν τῶν Προπατόρων.</p> <p>Πρὶν τὸν τῆς Ραχήλ, υἱὸν ἔκλαυσεν ἅπας κατ' οἶκον, νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρὶ.</p> <p>Ῥάπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.</p> <p>Ὕμνοις σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφῇ.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.</p> <p>(Καὶ πάλιν παρὰ τῶν δύο Χορῶν τὸ πρῶτον)..</p> <p>Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότην,</p>		<p>Μεγάλο καὶ συγκλονιστικό θέαμα παρουσιάζεται σήμερα! διότι ὁ αἴτιος καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μὲ τὴ θέλησή του δέχθηκε θάνατο θέλοντας νὰ δώσει ζωὴ σέ ὅλους.</p> <p>Πληγώνεσαι στὴν πλευρὰ καὶ καρφώνεσαι στὰ χέρια σου, Κύριε, θεραπεύοντας μὲ τὴν πλευρὰ σου τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἀκράτεια τῶν χειρῶν τῶν Προπατόρων.</p> <p>Προηγουμένως κάθε οἰκογένεια ἔκλαψε μόνη τὸν δικό της υἱό, τὸν ἀπόγονο τῆς Ραχήλ (πού ἔσφαξε ὁ Ἡρώδης), τώρα ὅμως τὸν Υἱό τῆς Παρθένου τὸν ἔκλαψε ὁ ὄμιλος τῶν Μαθητῶν μαζί μὲ τὴ Μητέρα του.</p> <p>Μέ τὰ χέρια τους ἔδωσαν ράπισμα (χαστούκι) στό σιαγόνι τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ χέρια του καὶ ἔσπασε τὰ σιαγόνια τοῦ θηρίου (τοῦ διαβόλου).</p> <p>Ὅλοι οἱ πιστοί, Χριστέ, πού λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὸν θάνατο μὲ τὴν ταφὴ σου, μὲ ὕμνους ἐγκωμιάζουμε τὴν Σταύρωση καὶ τὴν Ταφὴ σὴ σου.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἄναρχε Θεέ (πού δέν ἄχεις ἀρχή), Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐπίσης ἀναρχε, (μαζί μὲ τὸν Πατέρα), καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐνίσχυσε τὴν ἐξουσία τῶν ἀρχόντων κατὰ των ἐχθρῶν ὡς ἀγαθός.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Παναμόλυντη ἀγνή Παρθένε, πού γέννησες τὴν ζωὴ (τὸν Χριστό), πάψε τὰ σκάνδαλα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εὐρηνεύσε τὴν ὡς ἀγαθὴ πού εἶσαι.</p> <p>(Καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς δύο χοροὺς τὸ πρῶτο).</p> <p>Εἶναι ἄξιο, νὰ δοξολογοῦμε ἐσένα τὸν Ζωοδότη, ὁ</p>
---	--	--

τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ
συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Μικρά Συναπτή.

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ
πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς
καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν,
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε.

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου
δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπανόμενος, καὶ σοὶ
τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου
Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ
ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου,
προσφέρουσι Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν
τάφῳ σε κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοὶ Χριστέ μου,
κομίζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους,
προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

ὁποῖος ἄπλωσες τὰ χεῖρα σου ἐπάνω στὸν Σταυρό καὶ
συνέτριψες τὴ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου).

Μικρὴ Συναπτή.

Πάλι καὶ πάλι μὲ εἰρήνῃ ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύ-
ριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μὲ τὴ
χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυνη,
ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας, τὴ Θεοτόκο, καὶ
Ἀειπάρθενο (παντοτεινὴ Παρθένο) Μαρία, μαζί μὲ ὅλους
τοῦ ἀγίους, ἅς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ
καθένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ
μας, στό Χριστό τό Θεό μας. Σ' ἐσένα, Κύριε.

Ἐκφώνηση.

Διότι εἶσαι Ἅγιος Εὐσὺ ὁ Θεός μας, ὁ ὁποῖος
ἀναπαύεσαι ἐπάνω στὸν ἔδοξο θρόνο τῶν Χερουβὶμ, καὶ
σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, μαζί μὲ τὸν ἀναρχο Πα-
τέρα σου, καὶ τό πανάγιο, καὶ ἀγαθό, καὶ ζωοποιό σου
Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε, καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΤΑΣΗ ΤΡΙΤΗ

Ὅλες οἱ γενιές (τῶν ἀνθρώπων), Χριστέ μου, προ-
σφέρουν ὕμνο στὴν Ταφῇ σου.

Ἀφοῦ σέ κατέβασε ἀπὸ τὸν Σταυρό ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν
Ἀριμαθαία σέ κηδεύει σέ τάφο.

Μυροφόρες Γυναῖκες ἦλθαν, Χριστέ μου, φέροντας
ἀρώματα μὲ πολλή προθυμία.

Ἐλᾶτε ὅλα τὰ δημιουργήματα, ὕμνους ἐπικήδειους ἅς
προσφέρουμε στὸν Κτίστη.

<p>Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.</p> <p>Ἰωσήφ τρισμακάρο, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.</p> <p>Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.</p> <p>Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.</p> <p>Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!</p> <p>Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.</p> <p>Τὸν ῥύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.</p> <p>Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.</p> <p>Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.</p> <p>Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.</p> <p>Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν Ἄϊδην καθελόντι.</p> <p>Ἵπτιον ὀρῶσα, ἡ Πάναγνος σε Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.</p> <p>Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;</p> <p>Θρῆνον συνεκίνει, ἡ πάναγνος σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.</p>		<p>Μέ εὐλάβεια μαζί μέ τίς Μυροφόρες ὅλοι ἄς ἀλείψουμε μέ μύρα ὡς νεκρὸν τὸν αἰώνια ζωντανό Θεό.</p> <p>Τρισμακάριστε Ἰωσήφ, κήδεψε τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότη πού δίνει τή ζωή).</p> <p>Αὐτοί τούς ὁποίους ἔθρεψε τό Μάννα, σήκωσαν τή φτέρνα κατὰ τοῦ Εὐεργέτη (τόν κλώτησαν).</p> <p>Αὐτοί τούς ὁποίους ἔθρεψε τό Μάννα, προσφέρουν στό Σωτήρα χολή μαζί μέ ξίδι.</p> <p>Ὡ στήν παραφροσύνη πού ἔφθασαν οἱ φονιάδες τῶν Προφητῶν, ὥστε νά γίνουν φονιάδες τοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Αὐτός πού διδάχθηκε τά μυστήρια (τοῦ Θεοῦ), ὡς ἀνόητος ὑπηρέτης προδῶσε τὴν ἄβυσσο τῆς θεϊκῆς σοφίας (τόν Χριστό).</p> <p>Ὁ κακοῦργος Ἰούδας, πού πούλησε τόν Λυτρωτή, κατήντησε αἰχμάλωτος (τοῦ διαβόλου).</p> <p>Κατά τόν χαρακτηρισμό τοῦ Σολομῶντα, τό στόμα τῶν παρανόμων Ἑβραίων μοιάζει μέ βαθύ βόθρο.</p> <p>Στίς διεστραμμένες πορεῖες τῶν παρανόμων Ἑβραίων ὑπάρχουν τριβόλια καὶ παγίδες.</p> <p>Ὁ Ἰωσήφ μαζί μέ τό Νικόδημο κηδεύει τόν Κτίστη, ὅπως ἀρμόζει σέ νεκρό.</p> <p>Σωτήρα πού δίνεις τή ζωή, δόξα στή δύναμή σου πού κατήργησε τόν ἄδη.</p> <p>Ἡ Πάναγνη Μητέρα σου βλέποντάς σε ξαπλωμένο νεκρό, Λόγε τοῦ Θεοῦ, θρηνοῦσε ὡς μητέρα (καί ἔλεγε):</p> <p>Ὡ γλυκιά μου ἄνοιξη, γλυκύτατο Παιδί μου, ποῦ βυθίσθηκε καί χάθηκε τό κάλλος σου;</p> <p>Ὅταν, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἔγινες νεκρός, ἡ Πάναγνη Μητέρα σου θρηνώντας ἔκανε ὅλους νά θρηνοῦν.</p>
--	--	--

<p>Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον μύρον. Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεῖα σου δυναστεία. Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σῆ Θεέ μου.</p> <p>Πρὸς τὸν πυθμένα Ἴδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ. Τριβόλοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα. Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταὶ σου Λόγε, Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ. Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων. Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω; Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Εὐλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὀρῶσα.</p> <p>Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου. Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυροοῦσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.</p> <p>Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ; Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐᾶν, ἐλευθερῶσαι Μῆτερ, μὴ θρήνηι, ταῦτα πάσχω.</p>		<p>Γυναῖκες μαζί μέ μύρα ἦλθαν νά ἀλείψουν μέ μύρα τόν Χριστό, πού εἶναι τό θεϊκό μύρο. Θεέ μου, ἐσύ θανατώνεις τό θάνατο μέ τό θάνατό σου, καί μέ τή θεϊκή δύναμή σου. Θεέ μου, μέ τή σοφία σου (ὁ διάβολος) πού πλάνησε τούς ἀνθρώπους, πλανήθηκε, καί λυτρώθηκε, αὐτός ὁ ὁποῖος πλανήθηκε (ἀπ' αὐτόν, ὁ ἄνθρωπος). Ὁ προδότης ἔπεσε στόν πυθμένα τοῦ ἄδη, σέ πηγάδι (σέ λάκκο) καταστροφῆς. Οἱ πορεῖες τοῦ τρισαθλίου καί ἀνόητου Ἰούδα ἦταν γεμάτες ἀπό τριβόλια καί παγίδες. Θά χαθοῦν ὅλοι μαζί συγχρόνως οἱ σταυρωτές σου, Λόγε, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, Βασιλιά τῶν πάντων. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῶν αἱμάτων (οἱ φονιάδες), θά χαθοῦν μαζί συγχρόνως σέ ὀλέθριο λάκκο (σέ πηγάδι). Υἱέ τοῦ Θεοῦ, Βασιλιά τῶν πάντων, Θεέ μου Πλα- στουργέ μου, πῶς καταδέχθηκες Πάθος; Ἡ δάμαλις (ἡ Θεοτόκος) βλέποντας τό μοσχάρι της (τόν Υἱό της) κρεμασμένο στό σταυρικό Εὐλο θρηνοῦσε μέ κραυγές. Ὁ Ἰωσήφ μαζί μέ τό Νικόδημο κηδεύει τό Σῶμα τοῦ Κυρίου, πού δίνει τή ζωή. Ἐκραύγαζε ἡ Κόρη (ἡ Παρθένος) χύνοντας θερμά δάκρυα, ἐπειδή πληγωνόταν τὰ σπλάγχνα της (ἀπό τήν θλίψη). Ὡ φῶς τῶν ματιῶν μου, γλυκύτατο Παιδί μου, πῶς τώρα καλύπτεσαι (σκεπάζεσαι) ἀπό τάφο. Μητέρα, μή θρηνεῖς· δέχομαι αὐτά τά Πάθη, γιά νά ἐλευθερώσω τόν Ἀδὰμ καί τήν Εὐᾶ.</p>
--	--	--

<p>Δοξάζω σου Υιέ μου, τὴν ἀκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.</p> <p>Ἵξος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν οἰκτίρμον, τὴν πάλαι λύων γεῦσιν.</p> <p>Ἰκρίω προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν λαόν σου, στύλω νεφέλης σκέπων.</p> <p>Αἱ Μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προσέφερόν σοι μύρα.</p> <p>Ἀνάστηθι οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἄιδου.</p> <p>Ἀνάστα Ζωοδότα, ἢ σὲ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυροοῦσα λέγει.</p> <p>Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων Λόγε, τῆς σὲ ἀγνῶς Τεκούσης.</p> <p>Οὐράνιαι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρὸν σε καθορῶσαι.</p> <p>Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.</p> <p>ὦ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;</p> <p>Φέρον πάλαι φεύγει, Σῶτερ Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.</p> <p>Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἢ πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου, νεκρωθέντα.</p> <p>Φρίττουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν</p>		<p>Δοξάζω, Υιέ μου, τὴν ἀκραία (τὴν ἀνυπέροβλητη) εὐσπλαχνία σου, χάριν τῆς ὁποίας πάσχεις (αὐτὰ τὰ Πάθη).</p> <p>Ποτίσθηκες μὲ ξίδι καὶ χολή, εὐσπλαχνε, καταλύοντας (συγχωρώντας) τὴν παλαιά γεύση (τοῦ ἀπαγορευμένου Καρποῦ).</p> <p>Καρφώθηκες στή σκαλωσιά (στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ), ἐσὺ πού παλαιά σκέπαζες τὸ λαό σου (τὸν ὁδηγοῦσες) μὲ νεφέλη σάν στύλο.</p> <p>Οἱ Μυροφόρες, Σωτήρα, ἀφοῦ ἦλθαν κοντά στόν τάφο, σοῦ προσέφεραν μύρα.</p> <p>Ἀναστήσου, εὐσπλαχνε, γιά νά ἀναστήσεις ἐμᾶς ἀπό τὰ βάραθρα (τούς γκρεμούς) τοῦ ἄδη.</p> <p>Ἀναστήσου, ἐσὺ πού δίνεις τὴ ζωὴ, λέγει ἡ Μητέρα πού σ' ἐγέννησε χύνοντας δάκρυα.</p> <p>Βιάσου νά ἀναστηθεῖς, γιά νά παύσεις, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴν λύπη αὐτῆς πού σέ γέννησε μὲ ἀγνότητα.</p> <p>Οἱ οὐράνιες Δυνάμεις ἔμειναν ἐκπληκτες ἀπὸ τὸν φόβο, καθὼς σέ ἔβλεπαν νεκρό.</p> <p>Σ' αὐτούς πού μὲ πόθο καὶ φόβο τιμοῦν τὰ πάθη σου, δίνε συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν.</p> <p>ὦ! πόσο συγκλονιστικό καὶ παράδοξο εἶναι αὐτό τό θέαμα, Λόγε τοῦ Θεοῦ! πῶς σέ σκεπάζει ἡ γῆ;</p> <p>Σωτήρα, παλαιά ὁ Ἰωσήφ (ὁ Προστάτης) σέ παίρνει καὶ φεύγει στήν (Αἴγυπτο), καὶ τώρα σέ κηδεύει ἄλλος Ἰωσήφ (ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία).</p> <p>Κλαίει καὶ θρηνεῖ, Σωτήρα μου, ἢ πάναγνη Μητέρα σου, ἐσένα ὁ ὁποῖος ἐγίνες νεκρός.</p> <p>Συγκλονίζονται, Κύριε, οἱ ἄνθρωποι Ἄγγελοι γιά τὴν πα-</p>
--	--	---

σου, Ταφήν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἐρραναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα,
λίαν πρωῖ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησία, λαῶ σου σωτηρίαν,
δώρησαι σῆ Ἐγέρσει.

Δόξα...

Ω Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα,
ἐλέησον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν
Παρθένε, ἀξιώσον σους δούλους.

Μικρά Συναπτὴ.

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ
πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς
καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν,
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα.

Σοὶ Κύριε.

Σὺ γάρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σω-
τῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σὺ τὴν δόξαν
ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ
Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ράδοξη καὶ συγκλονιστικὴ Ταφή σου, ὁ ὁποῖος εἶσαι ὁ
Δημιουργὸς τῶν ὄλων.

Οἱ Μυροφόρες, (Σωτήρα), ἀφοῦ ἦλθαν πολὺ πρωῖ,
ράντισαν τὸν τάφο μὲ μύρα.

(Κύριε), μὲ τὴν Ἀνάστασή σου δώρισε στὴν Ἐκκλησία
εἰρήνη καὶ στό λαό σου σωτηρία.

Δόξα...

Ω Ἁγία Τριάδα, Θεέ μου, Πατέρα, Υἱέ καὶ Ἅγιο
Πνεῦμα, ἐλέησε τὸν Κόσμο.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρθένε, ἀξιώσε ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, νά δοῦμε
τὴν Ἀνάστασι τοῦ Υἱοῦ σου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

Πάλι καὶ πάλι μὲ εἰρήνη ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύ-
ριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, ὦ Θεέ, μὲ
τὴ χάρι σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη,
ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας Θεοτόκο (Μητέρα
τοῦ Θεοῦ) καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μὲ ὄλους
τοὺς ἁγίους, ἅς ἀποθέσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ κα-
θένας μας ὄλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας
στόν Χριστό, τὸν Θεό.

Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτήρας
τῶν ψυχῶν μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στόν
Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πά-
ντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

<p>Εὐλογητάρια. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. (Ὁ στίχος οὗτος ἐπαναλαμβάνεται εἰς ἕκαστον τροπάριον). Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὀρῶν σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτῆρ, τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῶ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἄιδου πάντα ἐλευθερώσαντα. Τί τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ᾧ Μαθήτριάι κιρνᾶτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις. Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε· ὁ Σωτῆρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος. Λίαν πρωῖ, Μυροφόροι ἔδραμον, πρὸς τὸ μνήμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη, πρὸς αὐτὰς ὁ Ἄγγελος, καὶ εἶπε· θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται, μὴ κλαίετε, τὴν Ἀνάστασιν δὲ Ἀποστόλοις εἶπατε. Μυροφόροι γυναῖκες μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανῶς, πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου. Τί μετὰ νεκρῶν, τὸν ζώντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος. Δόξα... Τριαδικόν. Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν</p>		<p>Εὐλογητάρια. Εἶσαι δοξασμένος, Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά σου. (Ὁ στίχος αὐτὸς ἐπαναλαμβάνεται σέκάθε τροπάριο). Τῶν Ἀγγέλων τὸ πλῆθος ἔμεινε κατάπληκτο βλέποντάς σε· νὰ συγκαταλέγεσαι μεταξύ τῶν νεκρῶν, καὶ νὰ καταλύεις, Σωτῆρα μου, τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, καὶ νὰ ἀναστήνεις μαζί σου τὸν Ἀδὰμ, καὶ νὰ ἐλευθερώνεις ἀπὸ τὸν ἄδη ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μαθήτριάις (τοῦ Χριστοῦ), γιατί ἀναμειγνύετε τὰ μύρα μέ τὰ δάκρυα συμπάσχοντας; ἔλεγε στίς Μυροφόρες ὁ Ἄγγελος, πού ἀστραφτε στὸν τάφο· Κοιτάξτε καὶ σεῖς τὸν τάφο, καὶ καταλάβετε το· διότι ὁ Σωτῆρας ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα. Πολύ πρωῖ οἱ Μυροφόρες ἔτρεξαν πρὸς τὸ μνήμα σου θρηνολογώντας· ἀλλὰ παρουσιάσθηκε σ' αὐτές ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε· ἔχει παύσει ὁ καιρὸς τοῦ θρήνου, μὴ κλαῖτε· ἀλλὰ ἀναγγεῖλετε τὴν ἀνάστασιν στοὺς Ἀποστόλους. Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἐρχόμενες μέ μύρα στό μνήμα σου, Σωτῆρα, ἄκουαν Ἄγγελο, νὰ φωνάζει πρὸς αὐτές δυνατά. Γιατί λογαριάζετε τὸν ζωντανό μεταξύ τῶν νεκρῶν; διότι ὡς Θεὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα. Δόξα... Τριαδικό. Προσκυνοῦμε τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό Ἐκείνου καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν Ἁγία Τριάδα σέ μία οὐσία, κράζοντας</p>
---	--	---

Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ,
κράζοντες· τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἐλυτρώσω Παρθένε,
τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίας, χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐᾶ, ἀντὶ
λύπης παρέσχες, ρεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς
ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ
ἄνθρωπος.

Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια .

Δόξα σοι ὁ Θεός. (ἐκ γ').

Μικρὰ Συναπτὴ.

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ
πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς
καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν,
Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε.

Ὅτι σέ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι, τῷ
Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν
καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ').

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελίς 30-32).

Τροπάρια.

μαζὶ μέ τὰ Σεραφίμ τό: Ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος εἶσαι, Κύριε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Γεννώντας τόν Ζωοδότη, Παρθένε, λύτρωσες τόν
Ἀδὰμ ἀπό τὴν ἁμαρτία, καὶ προσέφερες στήν Εὐᾶ χαρὰ
ἀντὶ λύπης, ὁ ὁποῖος (Ἀδὰμ) ξέπεσε ἀπό τὴν ζωὴ τοῦ Πα-
ραδείσου, τόν ὁδήγησε ὅμως σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ ὁ Θεάν-
θρωπος, πού σαρκώθηκε ἀπό σένα.

Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια.

Δόξα σοι ὁ Θεός. (Τρίς).

Μικρὴ Συναπτὴ.

Πάλι καὶ πάλι μέ εἰρήνη ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύ-
ριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, ὦ Θεέ, μέ
τὴ χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυνη,
ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας Θεοτόκο (Μητέρα
τοῦ Θεοῦ) καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζὶ μέ ὅλους
τούς ἁγίους, ἄς ἀποθέσουμε τούς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ κα-
θένας μας ὅλους τούς ἄλλους, καὶ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μας
στό Χριστό, τό Θεό. Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι ἐσένα δοξολογοῦν ὅλες οἱ δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπουν (προσφέρουν) τὴν
δόξα, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα,
τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν

Ἐξαποστειλᾶριο.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ').

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελίς 30-32).

Τροπάρια.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς οὐρανοὺς· ὕπνοι ἢ ζωῆ, καὶ Αἰδῆς τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῆ οικονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσω ἡμῖν, τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Τί τὸ ὁρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις; Ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους τελέσας οικονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμὸν. Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρῖνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ. Δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὕπνουντα θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν. Ἀναπесῶν κεκοίμησαι ὡς λέων, τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δὸς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως. Κύριε δόξα σοι.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας

Σήμερα ὁ τάφος κατέχει, αὐτὸν ποῦ κρατᾷ στήν παλάμη τοῦ ὅλου τῆ Δημιουργία· ἡ πέτρα τοῦ τάφου καλύπτει, αὐτὸν ποῦ μέ τὴν ἀγιότητά του καλύπτει τοὺς οὐρανοὺς· κοιμᾶται τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου ἢ Ζωῆ (ὁ Χριστός), καὶ ὁ ἄδης τρέμει, καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ δεσμὰ του. Δόξα στήν οικονομία σου (στό σχέδιό σου γιὰ τὴ σωτηρία μας)· μέ τὴν ὁποία ἔφερες σέ πέρας τὴν προκαθορισμένη ἀπὸ αἰῶνες ἀνάπαυση μέ τὴν ταφή σου, καὶ μᾶς χάρισες τὴν παναγία σου Ἀνάσταση ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Τί εἶναι εἶναι αὐτό τό θέαμα ποῦ βλέπουμε; τί εἶναι ἡ σημερινή ἀνάπαυσις (ἡσυχία); Ὁ Βασιλιάς τῶν αἰώνων, ἀφοῦ ἔφερε σέ πέρας τό σχέδιό του (γιὰ τὴ σωρία μας) ἀναπαύεται σέ τάφο δίνοντάς μας καινούρια ἀνάπαυση. Σ' αὐτὸν ἄς κραυγᾶσουμε· Θεέ μας, ἀναστήσου, κρῖνε τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, διότι βασιλεύεις αἰώνια Ἐσὺ, ὁ ὁποῖος ἔχεις ἀμέτρητο τό μέγα ἔλεος.

Ἐλᾶτε νά δοῦμε τὴν ζωὴ μας (τὸν Χριστό), τοποθετημένη σέ τάφο, γιὰ νά δώσει ζωὴ σ' αὐτοὺς ποῦ εἶναι στοὺς τάφους. Ἐλᾶτε σήμερα, βλέποντας τὸν ἀπόγονο τοῦ Ἰούδα νά κοιμᾶται, μέ προφητικά λόγια ἄς φωνάξουμε σ' αὐτόν. Ἐπεςεσ καὶ κοιμήθηκες ὅπως τό λιοντάρι, ποιὸς θά σέ ξυπνήσει, Βασιλιά; ἀλλὰ ἀναστήσου μέ τὴ δική σου δύναμη, ἐσὺ ποῦ προσέφερες τὸν ἑαυτό σου γιὰ χάρη μας μέ τὴ θέλησή σου. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Ζήτησε ὁ Ἰωσήφ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τό τοποθέτησε στό καινούριο τοῦ μνημείου· διότι ἔπρεπε αὐτός νά προέλθει ἀπὸ τὸν τάφο, σάν ἀπὸ νυφικό θάλαμο. Ἐσὺ ποῦ συνέτριψες τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, καὶ ἀνοίξες τίς

Παραδείσου ανθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα...

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωυσῆς προδιετυποῦτο λέγων. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῆ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄιδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη.

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι, διὰ τὴν μεγάλην σου

πύλες τοῦ Παραδείσου στοὺς ἀνθρώπους, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα...

Τῆ σημερινῆ ἡμέρα ὁ Μέγας Μωυσῆς τὴν προεικόνιζε λέγοντας. Καὶ εὐλόγησε ὁ Θεός τὴν ἡμέρα τὴν ἐβδόμη. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ εὐλογημένο Σάββατο, αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, κατὰ τὴν ὁποία ἔπαυσε καὶ ἀναπαύθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σωτηριώδους γιὰ μᾶς σχεδίου του, καὶ ἀναπαύθηκε σωματικῶς, ἀφοῦ πέθανε ἐπάνω στὸν Σταυρό· καὶ ἀφοῦ ἐπανῆλθε σ' αὐτὸ πού ἦταν πρὶν (στή δόξα του) μετὰ τὴν Ἀνάστασίν του, δώρισε σ' ἐμᾶς τὴν αἰώνια ζωὴ, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Εἶσαι εὐλογημένη, Θεοτόκε Παρθένε. διότι διὰ μέσου αὐτοῦ πού σαρκώθηκε (ἐγένετο ἄνθρωπος) ἀπὸ σένα, ὁ ἄδης αἰχμαλωτίσθηκε, ὁ Ἀδάμ ἔχει ἀνακληθεῖ στὴν προηγούμενη κατάσταση, ἡ κατάρα νεκρώθηκε, ἡ Εὐὰ ἐλευθερώθηκε, ὁ θάνατος θανατώθηκε καὶ ἡμεῖς ξαναγυρίσαμε στὴ ζωὴ· γι' αὐτὸ μετὰ ὕμνους κραυγάζουμε· ἄς εἶσαι εὐλογημένης, Χριστέ Θεέ μας, πού ἔτσι εὐαρεστήθηκες (ἔτσι θέλησες) δόξα σ' ἐσένα.

Δοξολογία μεγάλη.

Δόξα σ' ἐσένα, πού ἐδημιούργησες τὸ φῶς. Δόξα στὸν Ὑψιστο Θεό, καὶ στὴ γῆ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη, στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔλθῃ ἡ θεία χάρις.

Σέ ὕμνοῦμε, σέ εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, σέ δοξολογοῦμε, σέ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν μεγάλην σου δόξα.

δόξαν.

Κύριε βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογῆσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου (γ').

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν, ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ

Κύριε Βασιλιά ἐπουράνιε Θεέ Πατέρα παντοκράτορα· Κύριε Υἱὲ Μονογενές Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα.

Κύριε Θεέ μου, πού εἶσαι ὁ Ἀμνός (τό θυσιαζόμενο ἀρνί) τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, πού σηκώνεις στοὺς ὤμους σου τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας, Ἐσύ πού σηκώνεις τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου.

Δέξου τὴν ἰκεσία μας, Ἐσύ πού κάθεται στὰ δεξιά τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλέησέ μας.

Διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος, Ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, (τὰ ὁμολογοῦμε ὅλα αὐτά) πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Κάθε μέρα θά σέ ἐγκωμιάζω, καὶ θά δοξολογῶ τὸ ὄνομά σου παντοτεινά καὶ στὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσέ μας, Κύριε, αὐτὴ τὴν ἡμέρα νά φυλαχθοῦμε ἀναμάρτητοι.

Εἶσαι ἄξιος νά σέ δοξολογοῦν, Κύριε Θεέ τῶν πατέρων μας, καὶ εἶναι ἄξιο ἐπαίνου καὶ δοξασμένο τὸ ὄνομά σου στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἄς γίνει (ἄς ἔλθει), Κύριε, τὸ ἔλεός σου σ' ἐμᾶς, ὅπως ἀκριβῶς ἐλπίσαμε σ' σένα.

Εἶσαι δοξασμένος, Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά σου. (Τρίς).

Κύριε, εἶσαι καταφύγιο γιὰ μᾶς ἀπὸ γενιά σέ γενιά. Γι' αὐτό κι ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησέ με, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου, διότι σ' ἐσένα ἀμάρτησα.

Κύριε, σ' ἐσένα καταφεύγω, δίδαξέ με, νά κάνω τό

<p>ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.</p> <p>Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε.</p> <p>Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Ἐκ γ').</p> <p>(Περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου. Μετὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον τῆς Πομπῆς εἰς τὸν ναόν ὁ ἱερεὺς εἰσερχόμενος λέγει):</p> <p>Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία.</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄϊδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκράυγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστός, δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.</p> <p>Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι</p>		<p>θέλημά σου, διότι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός σου. (Ὅλα αὐτὰ τὰ ζητοῦμε ἀπὸ σένα), διότι κοντὰ σ' ἐσένα ὑπάρχει πηγὴ ζωῆς, μέσα στό φῶς σου θά δοῦμε τό ἀληθινό φῶς.</p> <p>Δῶσε παράταση στήν προσφορὰ τοῦ ἐλέους σου, σ' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι σέ ἀναγνωρίζουν.</p> <p>Ἅγιος εἶναι ὁ Θεός Πατέρας, Ἅγιος ἰσχυρός ὁ Υἱός, Ἅγιος ἀθάνατος τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐλέησέ μας. (γ').</p> <p>(Περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου. Καί μετὰ τὴν ἐπάνοδο τῆς Πομπῆς στόν ναόν μπαίνοντας ὁ ἱερεὺς λέγει:</p> <p>Ἄς προσέξουμε. Εἰρήνη νά ἔλθει σέ ὅλους. Ἐδῶ εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Ὅταν κατέβηκες στόν θάνατο, Ἐσὺ ἢ ἀθάνατη ζωή, τότε νέκρωσες τὸν ἄϊδη μέ τή λάμψη τῆς Θεότητάς σου· καί ὅταν ἀνέστησες ἀπό τὰ καταχθόνια (ἀπό τὸν ἄϊδη) τοὺς νεκρούς, ὅλες οἱ ἐπουράνιες Δυνάμεις ἐκράυγαζαν· Χριστέ Θεέ μας πού δίνεις τή ζωή, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ὁ Ἄγγελος πού στάθηκε κοντά στό μνήμα τοῦ Κυρίου, φώναζε στίς Μυροφόρες Γυναῖκες. Τά μύρα χρειάζονται γιά νά ἀλείφονται οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι· Ὁ Χριστός ὅμως ἀποδείχθηκε ξένος (ἀπαλλαγμένος) ἀπό τὴν φθορά.</p> <p>Ὁ ἐπίσημος Ἰωσήφ, ἀφοῦ κατέβασε ἀπὸ τὸν Σταυρό τό ἀμόλυντό σου Σῶμα, τό τύλιξε σέ καθαρὸ σεντόνι καί τό ἄλειψε μέ ἀρώματα, καί τό ἐνταφίασε, ἀποθέτοντάς το</p>
---	--	---

<p>καινῶ κηδεύσας ἀπέθετο. Αναγνώσματα. Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ὁ συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω, Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἰακώβου καταπτώσεως, λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ συνέχω τὰ πέρατα... (Ὡς ἀνωτέρω). Προκείμενον. Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν. Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.</p> <p>Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (ΛΖ'. 1-14). Ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων, καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά, κύκλωθεν κύκλω· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα, ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με. Υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπα· Κύριε, Κύριε, σὺ ἐπίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα, καὶ ἐρεῖς</p>		<p>σὲ καινούριον μνήμα. Αναγνώσματα. Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἐσὺ πού συγκρατεῖς τὰ πέρατα τῆς γῆς, καταδέχθη- κες νὰ περιορισθεῖς σὲ τάφο, Χριστέ, γιὰ νὰ λυτρώσεις τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴν κατάπτωση στὸν ἄδη, καὶ δί- δοντάς μας ἀθανασία, νὰ δώσεις σ' ἐμᾶς ζωὴ, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Δίδοντάς μας ἀθανασία, νὰ δώσεις σ' ἐμᾶς ζωὴ, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ συνέχω τὰ πέρατα... (Ὅπως παραπάνω). Προκείμενον. Σήκω, Κύριε, βοήθησέ μας. Στίχ. Θεέ μου, μέ τὰ αὐτιά μας ἀκούσαμεν (γιὰ τὰ θαύματά σου).</p> <p>Προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ. (ΛΖ'. 1-14). Ὁ Κύριος ἄπλωσε τὸ χεῖρι του ἐπάνω μου, καὶ μέ ἔβγαλε σὲ κατάσταση ἐκστάσεως, καὶ μέ ἔβαλε στή μέση τῆς πεδιάδας, ἡ ὁποία ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπινα κό- καλα, καὶ μέ περιέφερε γύρω γύρω ἀπὸ τὰ κόκαλα αὐτά· Καὶ εἶδα μέ ἐκπληξῆ ὅτι ἦταν πάρα πολλά, ἐπάνω σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς πεδιάδας, καὶ ἦταν πολὺ ξηρὰ. Καὶ μοῦ εἶπε. Ἄνθρωπε, εἶναι δυνατό νὰ ἀποκτήσουν ζωὴ αὐτά τὰ κόκαλα; καὶ εἶπα· Κύριε, Κύριε, ἐσὺ τὰ γνωρίζεις αὐτά. Καὶ μοῦ εἶπε. Δώσε ἐντολή στὰ κόκαλα αὐτά καὶ θά πεῖς σ' αὐτά. Ἔσεῖς τὰ ξηρὰ κόκαλα, ἀκούστε τὸ λόγο</p>
---	--	--

αὐτοῖς. Τὰ ὁστὰ τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις. Ἴδου ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Κύριος. Καὶ προεφήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὁστὰ, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω, καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ εἶπέ τῷ πνεύματι· τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προεφήτευσά, καθ' ὃ, τι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων. Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὁστὰ ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν. Αὐτοὶ λέγουσι. Ξηρὰ γέγονε τὰ ὁστὰ ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἶπέ πρὸς αὐτούς. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἴδου ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω

τοῦ Κυρίου. Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος στὰ κόκαλα αὐτὰ· Νά, ἐγὼ φέρνω σ' ἐσᾶς πνοὴ ζωῆς, καὶ θά σᾶς δώσω νεῦρα, καὶ θά βάλω ἐπάνω σας σάρκες, καὶ θά ἀπλώσω ἐπάνω σας δέρμα, καὶ θά σᾶς δώσω τὸ ζωογόνο πνεῦμα μου, καὶ θά ἐπανέλθετε στὴ ζωὴ, καὶ θά μάθετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος. Καὶ προφήτευσά, καθὼς μοῦ ἔδωσε ἐντολὴ ὁ Κύριος. Καὶ ἐνῶ ἐγὼ προφήτευσά, ἀκούσθηκε φωνὴ καὶ νά, ἐγένε σεισμός, καὶ μετακίνησε τὰ κόκαλα τὸ καθένα στὴ φυσικὴ τοῦ ἄρθρωσι. Καὶ τότε μὲ ἐκπληξή εἶδα, ὅτι ἐπάνω στὰ συναρμολογημένα κόκαλα φύτρωναν νεῦρα καὶ σάρκες, καὶ ἀπλωνόταν ἐπάνω σ' αὐτὰ δέρμα, ἀλλὰ δέν ὑπῆρχε (ἀκόμη) πνοὴ ζωῆς μέσα τους. Καὶ μοῦ εἶπε. Στρέψε τὸ πρόσωπό σου πρὸς τὸ ζωογόνο Πνεῦμα, ἄνθρωπε, καὶ προφήτευσέ, ναι, προφήτευσέ, καὶ πές στοῦ Πνεῦμα· αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος. Ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα ἔλα καὶ φύσηξε μέσα στοὺς νεκροὺς αὐτούς, καὶ ἄς ἀποκτήσουν ζωὴ. Καὶ προφήτευσά αὐτὰ πού μὲ διέταξε (ὁ Κύριος)· καὶ μπῆκε μέσα (στοὺς νεκροὺς) τὸ Πνεῦμα, καὶ ἀπέκτησαν ζωὴ, καὶ στάθηκαν ὄρθιοι στὰ πόδια τους, καὶ ἦταν λαὸς πάρα πολὺς. Καὶ μίλησε ὁ Θεός σ' ἐμένα, καὶ εἶπε. Ἄνθρωπε, τὰ κόκαλα αὐτὰ συμβολίζουν ὅλο τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Αὐτοὶ λένε γιὰ τὸν ἑαυτό τους: Τὰ κόκαλά μας ἐγίναν ξηρά, γιατί χάθηκε ἡ ἐλπίδα μας, (εἶμαστε βουβοί, ὅπως οἱ νεκροί). Γι' αὐτὸ προφήτευσέ καὶ πές σ' αὐτούς. Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος, ναι, ὁ Κύριος. Νά, ἐγὼ θά ἀνοίξω τὰ μνήματά σας, καὶ θά σᾶς βγάλω ἀπὸ τὰ μνήματά σας, καὶ θά σᾶς βάλω μέσα στὴ χώρα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τότε θά μάθετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὅταν δηλαδὴ θά ἀνοίξω τοὺς τάφους σας, γιὰ νά βγάλω ἀπὸ τὰ μνή-

ὕμᾱς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾱς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοιξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καὶ δώσω τὸ πνεῦμά μου εἰς ὑμᾱς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾱς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ἀπόστολος.

Α'. Πρὸς Κορινθίους. (Ε', 68, Γαλ. Γ', 1-12).)

Ἀδελφοί, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ᾦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι. καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε ἐορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γενήται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

ματὰ τὸ λαό μου. Καὶ θά δώσω τὸ Πνεῦμα μου σ' ἐσᾶς (θά σᾶς δώσω ζωὴ) καὶ θά ἀναστηθεῖτε καὶ θά σᾶς ἐγκαταστήσω πάλι στὴ χώρα σας. Καὶ θά μάθετε, ὅτι ἐγὼ ὁ Κύριος μίλησα καὶ θά τά κάνω (αὐτὰ πού εἶπα), λέγει ὁ Κύριος, ναί, ὁ Κύριος.

Προκείμενο.

Σήκω, Κύριε Θεέ μου, ὑψωσε (ἀπειλητικά) τὸ χέρι σου.

Στίχος. Θά σέ δοξολογήσω, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου.

Ἀπόστολος.

Α'. Πρὸς Κορινθίους (Ε'. 68), Γαλ. (Γ'. 1-12).

Ἀδελφοί, λίγο προζύμι ζυμώνει ὀλόκληρο τὸ ζυμάρι. Ἐκκαθαρίστε λοιπόν τὸ παλιὸ προζύμι (τῆς διαφθορᾶς), γιὰ νά γίνετε νέο ζυμάρι, καθὼς εἴσθε ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸ κακό προζύμι (μέ τὴν πίστη καὶ τὸ Βάπτισμα). διότι τὸ δικό μας πασχάλιο ἀρνὶ εἶναι ὁ Χριστὸς πού θυσιάσθηκε γιὰ μᾶς. Ὡστε νά ἐορτάζουμε τὸ Πάσχα μας αὐτό, ὄχι μέ προζύμι παλαιό, οὔτε μέ προζύμι κακίας καὶ ἀδικίας, ἀλλὰ μέ ἄζυμα (ζωῆς καθαρῆς), ζωῆς εἰλικρινείας καὶ εὐθύτητας. Διότι ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Νόμου, γιὰτί ἔγινε γιὰ μᾶς κατάρα. Ἐπειδὴ εἶναι γραμμένο· καταραμένος νά εἶναι κάθε ἕνας πού κρέμεται καὶ πεθαίνει ἐπάνω στό ξύλο, γιὰ νά ἔλθει στοὺς εἰδωλολάτρεις, ἡ εὐλογία πού δόθηκε στόν Ἀβραάμ, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΖ' .- 66).

Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλᾶτον λέγοντες. Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν ἔτι ζῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτὸν καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης. Ἔφη αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος. Ἔχετε κουστωδία· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφάλισαν τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ἐκτενής. (Σελίς 136-137).

Πληρωτικά. Σελίς 34-35).

Ἀπόλυσις.

Ὁ δὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν τὰ φρικτὰ Πάθη καὶ τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν καὶ τὴν ἐκούσιον ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας Αὐτοῦ μητρὸς, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, προστασίαις

νά λάβουμε μέ τὴν πίστη τὸ ἅγιο Πνεῦμα πού μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον (ΚΖ' . 62-66).

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πού ἐπακολουθεῖ μετὰ τὴν Παρασκευή, συγκεντρώθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι κοντὰ στὸν Πιλᾶτο καὶ τοῦ εἶπαν. Κύριε, θυμηθήκαμε ὅτι ἐκεῖνος ὁ λαοπλάνος (ὁ ἀγύρτης, ὁ ἀπατεώνας) εἶπε ὅταν ἀκόμα ζοῦσε· μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸ θάνατό μου θά ἀναστηθῶ. Πρόσταξε λοιπὸν νά ἀσφαλισθεῖ ὁ τάφος μέχρι τὴν τρίτη ἡμέρα, μήπως ἔλθουν οἱ Μαθητές του καὶ τὸν κλέψουν, καὶ ποῦν στό λαό, ὅτι ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· Καὶ θά εἶναι ἡ τελευταία αὐτῆ πλάνη τοῦ λαοῦ χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη (πού τὸν πίστεψαν ὡς Μεσσία). Καὶ ὁ Πιλᾶτος τοὺς εἶπε. Λάβετε φρουρά· πηγαίνατε, καὶ ἀσφαλίσετε μόνοι σας τὸν τάφο ὅπως ξέρετε. Καὶ αὐτοὶ πῆγαν καὶ ἀσφάλισαν τὸν τάφο σφραγίζοντας τὴν πέτρα πού σκέπαζε τὸ μνημεῖο καὶ τοποθέτησαν τὴν φρουρά.

Ἐκτενής. (Σελίς 136-137).

Πληρωτικά. Σελίς 34-35).

Ἀπόλυση.

Αὐτὸς πού, γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία, καταδέχθηκε τὰ φρικτὰ Πάθη καὶ τὸν Σταυρό πού δίνει ζωή, καὶ τὴ θεληματικὴ ταφή σωματικά, ὁ Χριστὸς, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας, μέ τίς πρεσβείες τῆς καθαρῶτατης καὶ ἀμόλυντης ἁγίας Μητέρας του, μέ τὴν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού δίνει ζωή, μέ τίς προστάσεις τῶν τιμίων, ἐπουρανίων Δυνάμεων τῶν

τῶν τιμίῳ ἐπουρανίῳ Δυνάμεῳ ἀσωμάτων, ἱκεσίῳ τοῦ τιμίῳ, ἐνδόξῳ, Προφήτῳ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων, ἐνδόξῳ καὶ πανευφήμῳ Ἀποστόλῳ, τῶν ἁγίων ἐνδόξῳ καὶ καλλινίκῳ Μαρτύρῳ, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρῳ Πατέρῳ ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρῳ Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεῆμων Θεός.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρῳ ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ἀσωμάτων, μέ τις ἱκεσίῳ τοῦ τιμίῳ ἐνδόξῳ Προφήτῳ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξῳ καὶ φημισμένῳ Ἀποστόλῳ, τῶν ἁγίων ἐνδόξῳ καὶ καλλινίκῳ (μέ ὠραῖες νίκες) μαρτύρῳ, τῶν ὁσίων (ἀσκητῶν) καὶ θεοφόρῳ (πού φέρουν τόν Θεό μέσα τους) Πατέρῳ μας, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρῳ (προγόνῳ τοῦ Χριστοῦ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποῖου τήν μνήμη ἐορτάζουμε, καὶ ὅλων τῶν ἁγίων, νά μᾶς ἐλεῆσει καὶ νά μᾶς σῶσει ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεῆμων Θεός.

Μέ τις εὐχῆς τῶν ἁγίων Πατέρῳ μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.
Ἀμήν.

